

An abstract painting with a rich, textured surface. The color palette is dominated by warm tones: deep reds, oranges, yellows, and browns. There are also some cooler accents of blue and purple. The brushwork is very expressive, with thick, visible strokes and some areas where the paint has been layered or scraped away, creating a sense of depth and movement. The overall composition is vertical, with a sense of upward flow or growth.

Un singur lucru trebuie

Hans Erik Nissen

3

Un singur lucru trebuie

Vol. 3

Un singur lucru trebuie

Vol. 3

Hans Erik Nissen

Dansk Balkan Mission 2018

Un singur lucru trebuie, Vol. 3

Titlul original: "Et er nødvendigt"

Hans Erik Nissen

Director al Colegiului Biblic Hillerød,

al Misiunii Luterane, între anii 1970-2003

© Dansk Balkan Mission, Rødning, Denmark

Prima imprimare: 2012

2a. imprimare: 2018

Editor: Knud W. Skov - Dansk Balkan Mission

Traducere: Gert Gravgaard (Engleză) / Estera Lavinia Decean (Română)

Consultați: Dudley și Betty Reeves, Ripon, Anglia

Grafica: Knud W. Skov

Tiparul executat la Drukarnia Beltrani, ul. Śliwkowa 1, 31-982 Kraków, Polska

Coperta: "Vocatus IV", de Jorn Henrik Olsen (www.jornhenrik.com)

Toate citatele biblice au avut la bază sau au fost preluate din Biblia traducerea Cornilescu, Editura La Buona Novella Inc. 2010

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers.

Dansk Balkan Mission

Br. Rødningvej 5a,

DK - 6630 Rødning

www.balkanmission.dk

dbm@balkanmission.dk

Prefață

Scopul acestei cărți este acela de a aduce un mesaj simplu, clar și dător de viață, despre Isus. Cu toții avem nevoie de acest mesaj. Multe dintre meditații se concentrează pe acel singur lucru care trebuie: **Isus Hristos ca mântuitor și răscumpărător al celor pierduți.**

Rugăciunea mea este ca aceste meditații să ajute pe cineva să creadă și să rămână în credința în Isus. Toate izvoarele tale sunt în El. Isus este tot ce ai nevoie. Ești sărac în tine însuși, dar în El, ai de toate din belșug.

Atunci când Duhul Sfânt ne descoperă binecuvântările din Hristos, adâncul inimii noastre este sfințit și rodim pentru Dumnezeu. Inima ne este umplută de laudă și biruință, și prin orișice am trece, în viața noastră se vede biruița lui Isus Hristos.

Astfel, prin cartea aceasta dorec să dăruiesc altora ceea ce mi-a îmbogățit mie viața. Fie ca Dumnezeu să reverse asupra voastră binecuvântarea Lui, prin Cuvântul care va rămâne, când cerul și pământul vor trece.

Copenhaga 2012

Hans Erik Nissen

Știi că, dacă vin la voi, voi veni cu o deplină binecuvântare de la Hristos.

Romani 15:29

Cum putea ști Pavel că vizita sa la Roma urma să aibă deplină binecuvântare a lui Hristos? Dumnezeu îi descoperise lucrul acesta. Domnul cunoaște totul mai dinainte. El știa că Pavel va ajunge în capitala lumii – un prizonier zdrobit fizic, după o detenție lungă și după o călătorie periculoasă pe mare, care avea să se sfârșească în naufragiu.

Dumnezeu nu este dependent de nici o putere exterioară. Puterea Lui este făcută desăvârșită în slăbiciune. Pavel a fost dus la Roma, asemenea unui om umil care nu impresiona prin nimic. Când zvonul sosirii lui a ajuns printre creștini, aceștia s-au grăbit să îl întâmpine în afara orașului. La vederea acestor oameni, Pavel l-a mulțumit lui Dumnezeu și a fost îmbărbătat.

De ce i-a întâlnit Pavel pe creștini? De fapt, el venise cu deplină binecuvântare a lui Hristos.

În biserica din Roma existau multe lucruri care nu erau bune. Muștrările lui Pavel din Epistola către Romani nu lasă nici un dubiu în acest sens. Chiar și așa, Pavel nu venise în primul rând pentru a-i disciplina și pentru a-i muștra, ci venise cu harul lui Dumnezeu și cu tot ceea ce implică acest cuvânt binecuvântat.

Binecuvântarea în Hristos cuprinde toate bogățiile pe care le primește păcătosul prin credința în El. Nu este binecuvântare mai mare decât să îți deschizi inima și să fi umplut de bucuria mântuirii. Paharul tău este plin de dă peste el. Vezi oceane de har care te înconjoară din toate părțile și primești totul pe nemeritate.

Când această binecuvântare este vie, puterea ei este irezistibilă. Dragostea lui Hristos ne strânge, spune Pavel. În slujba lui Hristos, Pavel nu s-a bizuit pe puterea sau pe capacitățile sale, pentru că știa prea bine că nu deține nimic în el însuși. Puterea lui venea de la Domnul și era strâns legată de cuvântul împăcării pe care Dumnezeu îl pusese în el.

(...) și pe când Se ruga, s-a deschis cerul (...)

Luca 3:21

Ce se întâmplă când te rogi? Nu ceda ispitei de a crede că rugăciunea este doar o înșiruire de cuvinte. Simțul realității pare să îți spună asta, poate exact așa simți, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune altceva: în timp ce Se ruga Isus, cerul s-a deschis.

Asta I se întâmpla lui Isus și pentru El a fost important să ne asigure, prin Cuvântul Său, că fiecare copil al lui Dumnezeu se află sub cerul deschis. Isus i-a spus lui Natanael: “Veți vedea cerul deschis”. Cuvântul acesta s-a împlinit când mulțimea furioasă l-a ucis cu pietre pe Ștefan. Atunci Ștefan a văzut cerul deschis și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Ioan a experimentat același lucru când Isus i-a împărtășit revelațiile din Insula Patmos – a văzut o ușă deschisă în ceruri.

Isus este Cel care a deschis cerul. Noi nu putem face lucrul acesta, dar nici nu este nevoie, pentru că el deja s-a întâmplat. Aceasta, însă, nu ne împiedică să vedem legătura dintre rugăciune și cerul deschis. Nu numele meu îl deschide, nici al tău. Dumnezeu ți-a dat numele lui Isus – în numele Lui poți veni la El cu îndrăzneală. Nu șovăi, Dumnezeu te așteaptă.

Ioan a văzut rugăciunile sfinților în potire de aur în cer – aceasta ne arată cât de scumpe sunt rugăciunile în ochii lui Dumnezeu.

Mă întreb dacă nu cumva există o legătură între sărăcia spirituală și lipsa de rugăciune. Când rugăciunea dispare de pe buzele credinciosului, sărăcia spirituală își face intrarea. Învăță de la Isus. Ni se spune într-un singur loc că, în timp ce Se ruga, s-a deschis cerul, dar El știa că Tatăl Îl ascultă întotdeauna. De aceea viața Lui a fost îmbibată de rugăciune.

În cer vei vedea cum rugăciunea făcută în numele lui Isus pune în mișcare puterile cerești. Aici pe pământ, trebuie să umbli prin credință; încrede-te, deci, în nenumăratele promisiuni ale lui Dumnezeu. Folosește-te de dreptul tău la rugăciune. Te rogi sub un cer deschis, iar cel care cere, primește. Așa ne-a promis Isus.

Cum trece vârtejul, așa piere cel rău; dar cel neprihănit are temelii veșnice.

Proverbe 10:25

Nenorocirea noastră este că adesea ne căutăm bunăstarea în casă, în familie, în prieteni, în muncă sau în împrejurări propice și sigure. Întra-devăr, toate acestea sunt daruri de la Dumnezeu, dar la fel de adevărat este că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne luăm rămas bun de la toate. Dacă siguranța ta vine din lucrurile pământești, te înșeli singur, iar în ziua în care temeliiile vieții tale vor fi zguduite, îți vei da seama de acest lucru.

Există o singură temelie care niciodată nu va fi zgduidă – cea a păcătosului îndreptățit în Isus. Temelia mântuirii este veșnică; ai face bine să te întrebi dacă ești așezat pe ea. Doar cei care L-au primit pe Isus ca Mântuitor sunt zidiți pe ea, iar, pentru aceasta, trebuie să Îi devii ucenic și să trăiești prin credința în El. Când te adăpostești în Isus, El este totul pentru tine. Nici o furtună prin care treci nu Îl poate clătina. El este temelia de neclintit, când toate celelalte temelii se prăbușesc.

Bine faci că te gândești mult la Domnul – înseamnă că, atunci când toate drumurile îți vor fi închise, vei ști la Cine să alergi. Este important ca drumul dintre tine și Dumnezeu să nu ajungă în paragină. Lucrurile pământești îți pot foarte ușor capta întreaga atenție, într-atât încât să găsești cu greu drumul, în vreme de nevoie. Cu totul altfel stau lucrurile atunci când Îl cauți des pe Dumnezeu; când întunericul va coborî peste tine, vei face exact ceea ce faci de obicei.

Câtă mângâiere și câtă tărie găsesc în faptul că Isus este stânca mea, pentru totdeauna! Chiar și când voi muri, temelia de neclintit a vieții mele va rămâne în picioare, pentru că ea este veșnică.

În cer, Isus va fi tot Cel care este acum, aici, pe pământ. Lucrarea Lui a fost primită de Dumnezeu. Mântuirea Lui este podul care mă ridică peste curenții și peste vârtejurile timpului și mă conduce în Împărăția unde toate lucrurile vor fi noi – toate, mai puțin Isus. El rămâne același. El este temelia veșnică.

Rămâi în El-acum și întotdeauna!

Corbii îi aduceau pâine și carne dimineața și pâine și carne seara.

1 Împărați 17:6

Dumnezeu lucrează aici într-un mod straniu. De ce nu Și-a trimis îngerii să îi poarte de grijă lui Ilie, când, în singurătatea lui, acesta stătea lângă pâraul Cherit? Nu sunt toți îngerii duhuri slujitoare, aflate în slujba celor ce vor moșteni mântuirea? Nu ar fi fost mai bine ca îngerii să-l fi vizitat pe Ilie? L-ar fi îmbărbătat, asemenea îngerului care L-a îmbărbătat pe Isus în grădina Ghetsimani.

Aici, însă, intervenția lui Dumnezeu se manifestă în comportamentul absolut neobișnuit al corbilor. Ia seama bine, aceste lucruri au fost scrise pentru ca noi să învățăm din ele.

Nu trebuie să Îi spui lui Dumnezeu cum să te ajute, nici să te gândești ce posibilități de acțiune ar avea Dumnezeu. Gândurile și planurile Lui sunt adesea stranii, iar El nu te consultă în privința lor. Modul Lui de lucru face parte din planurile pe care le are pe termen lung. Nu trebuie nici să te întrebi, după intervenția lui Dumnezeu, de ce a ales să lucreze într-un anumit fel. Poți ajunge să îți consumi foarte multă energie, încercând să înțelegi intențiile lui Dumnezeu. Oprește-te. Stai aproape de Cuvântul Lui și trăiește-ți viața împreună cu Isus. Nu te epuiza încercând să ghicești lucrurile pe care Dumnezeu nu ți le-a descoperit, ci mai degrabă învață de la Ilie că uneori El le oferă copiilor Săi “asistență corbească.”

“Asistența corbească” se referă la situațiile în care Dumnezeu Se folosește de ființe sau de circumstanțe mărunte și neînsemnate pentru a-Și duce la îndeplinire planul, în nemărginita Lui grijă față de tine. Trebuie să înveți, de asemenea, că Dumnezeu nu Își desfășoară toate forțele deodată. Corbii veneau dimineața și seara. Noi am dori belșug de resurse, dar, dacă le-am primi, tare ușor am aluneca de la dependența constantă de Dumnezeu. De aceea, El alege să nu ne dea în avans tot ceea ce avem nevoie. Primim destul pentru nevoile fiecărei zile.

Nu este întodeauna ușor să fim mulțumitori pentru felul în care Dumnezeu alege să ne ajute, dar este întotdeauna o mare binecuvântare pentru un copil al Lui să-I accepte ajutorul. Atunci suntem asemeni unui prunc care își pune cu încredere mâna în mâna părintelui, convins fiind că acesta știe ce este cel mai bine.

Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, și spaima, căci nu se va apropia de tine.

Isaia 54:14

Sufletul tău își găsește odihna în Cuvântul lui Dumnezeu – doar acolo. Aici, pe pământ, știi că s-ar putea ca așteptările tale să fie împlinite sau, dimpotrivă, să fii dezamăgit și adus în pragul disperării. Cuvântul lui Dumnezeu, însă, te conduce într-o altă lume. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut.

Cuvintele acestea sunt pentru tine, cel care, în neputința ta, te-ai refugiat în Isus. Nu crezi că viața ta de credință este un succes. Nepăsarea și răceala te cuprind adesea și de aceea te întrebi dacă promisiunile lui Dumnezeu cele mărețe, bogate și slăvite ți se adresează și ție.

Este important să fi cu luare aminte la Cuvântul lui Dumnezeu. Izgonește neliniștea – cuvintele acestea au fost spuse unui popor a cărui viață era adânc atinsă de păcat și de apostazie, dar Domnul hotărâse să Se îndure de el. La fel este și cu tine. Secretul vieții tale nu stă în succesul sau în eșecul tău: Dumnezeu te-a ales în Hristos. În Fiul Lui preaiubit, Dumnezeu te-a acoperit cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești. De aceea, nu trebuie să te temi de nimic.

Nu poți înțelege promisiunile lui Dumnezeu, căci ele merg dincolo de tot ce poți tu pătrunde; dar ele stau în picioare în cer. Iar în ziua slăvită a veșniciei, vei vedea că nici una dintre ele nu a rămas neîndeplinită.

Cuvântul lui Dumnezeu spune “nimic”, adică chiar nimic: n-ai nimic de temut. Furtunile pot să te lovească năpraznic și greutatea pot să se adune ca un munte, dincolo de care ochii tăi nu pot vedea, dar tu n-ai nimic de temut.

Ce mare bogăție, să poți fi creștin! Indiferent de circumstanțe, ai parte de odihnă minunată și deplină, în inima ta. Poate că nu o simți prea clar, pentru că tot felul de lucruri ți-au înecat odihna – dar ea este acolo, chemată în ființă de Cuvântul lui Dumnezeu.

De aceea, pleacă urechea la Cuvântul minunat rostit de Dumnezeu tocmai peste situația în care te găsești astăzi. N-ai nimic de temut. Așa spune Domnul.

Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu.

1 Ioan 4:2

A mărturisi înseamnă a exprima cele mai importante lucruri din viață. Mulți cred că înseamnă doar a spune cuvintele potrivite și se mulțumesc cu o mărturisire a buzelor. Sperața lor este una zadarnică, deoarece nu există nicio legătura între vorbele lor și ceea ce trăiește în inimile lor.

Atunci când îți mărturisești păcatele, recunoști că în viața ta există păcat care contaminează tot ce întâlnește. Îți dorești în permanență să fii remarcat. Dacă ceilalți nu te remarcă, ești dezamăgit. Vrei să ți se mulțumească, să fii laudat, cinstit și înălțat. Adânc, în mințile noastre, ținem ascunse multe păcate, care revin mereu. Cele mai multe dintre ele sunt gânduri lumesti, din care, uneori, păcatul izbucnește și asta ne îngrozește.

De aceea trebuie să mărturisim că avem păcat în viețile noastre. Nu putem fi mai tari decât el; indiferent cât de mult ne-am strădui, niciodată nu vom scăpa de el.

În primul rând, trebuie să Îl proclamăm pe Isus – totul are de-a face cu El. Isus este legătura profundă a tuturor lucrurilor. Da, El a intrat și a atins cu mâinile Lui nepătate toate păcatele tale. S-a spurcat atât de tare cu ele, încât a trebuit să moară ca un ucigaș la Calvar, sub mânia și sub judecata lui Dumnezeu. Dacă mărturisești că Isus S-a întrupat, atunci arăți înspre El, înspre Cel care a ispășit toate păcatele pe lemnul crucii.

Isus a adus un mesaj din cer. El a propovăduit chemarea lui Dumnezeu la mântuire, dar a făcut mai mult decât atât: a făcut ispășirea pentru păcat. A trebuit să plătească cu sângele Său, cu părțasia lui cu Tatăl. Despre aceasta este vorba. Domnul Însuși ne-a convins de aceasta, prin Duhul Său.

“Isus, Isus, pe deplin îndeajuns, căci cer și pământ sunt ascunse în Numele Lui.”

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucid sufletul; ci temeți-vă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”

Matei 10:28

Oamenii se tem unii de alții. Ceilalți îți pot face rău. Poate ai avut și tu parte de respingerea prietenilor.

Isus a cunoscut condițiile vieții mai bine ca oricare altul. Tot El a spus că în lume vom avea neazuri atât de mari încât, dacă acele zile nu ar fi scurtate, nimeni n-ar putea să reziste. Închisoarea, tortura, foametea, războiul, prigoana nu se vor sfârși cât va fi pământul. Cu toate acestea, Isus ne spune că nu trebuie să ne temem de oameni. Ei pot ucid doar trupul. Moartea pune frâu puterii lor. Dar trebuie să ne temem de Dumnezeu.

Mulți vor întreba: De ce să ne temem de El? Ei au impresia că nu avem nici un motiv pentru a ne teme de Dumnezeu și nu cred că Isus spune adevărul despre Tatăl. Ce groaznic va fi pentru ei să se trezească dincolo de moarte și de mormânt, înaintea Dumnezeului care poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă!

Dumnezeu poate face asta, dar oare o va face?

Isus ne-a răspuns la această întrebare: în Ziua Judecății, Dumnezeu va spune celor de la stânga Lui: “Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!”

Avem toate motivele să ne temem de Dumnezeul care condamnă oameni la iad. Avem motive să-I cerem Domnului să ne cerceteze inimile, pentru ca să nu ne înșelăm singuri. În primul rând, este important să facem pace cu Dumnezeu, primindu-L pe Isus ca Mântuitor al nostru personal. Altfel, Dumnezeu va trebui să ne lepede în iad.

Nu te teme de lucrurile de care se tem toți ceilalți. Teme-te de ceea ce este cu adevărat înfiorător: verdictul lui Dumnezeu ca tu să îți petreci veșnicia în focul cel veșnic, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

(...) a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l ducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.

Efeseni 1:9-10

Cântăm că Dumnezeu are un plan pentru viața noastră, și este adevărat. Planul Lui este în concordanță cu scopul Lui, acela ca toate să fie unite în Isus. Aceasta este cheia înțelegerii lucrurilor care altfel ar fi greu de înțeles.

Când Dumnezeu ne răspunde negativ la rugăciuni, nu este pentru că nu Îi pasă de noi sau pentru că nu ne înțelege – nimeni altul nu ne cunoaște la fel de bine ca El. Răspunsul Lui trebuie privit în lumina faptului că totul în viața ta trebuie să fie adunat în Isus. Uneori, dacă ai primi lucrurile pe care le ceri, ai putea să te descurci singur într-o anumită măsură, iar această stare ar fi una periculoasă pentru tine ca și creștin. Când copiii lui Israel au intrat în țara în care curgea lapte și miere, L-au uitat pe Dumnezeu; nu mai aveau nevoie de grija și de ajutorul Lui în toate.

Poate simți că ești un creștin slab. Visezi la o viață de credință plină de putere și de biruințe, pentru a le arăta altora cât este de bine să fii creștin, și te întrebi de ce nu te ajută Dumnezeu să devii puternic. Dar imediat ce scapi de o încercare, vine alta și din nou trebuie să alergi la Dumnezeu cu neputința ta. El nu te va dezamăgi. Dar uneori intervine atât de târziu, încât ești îngrozit. Totuși, nu te lasă singur. Dar tot te întrebi de ce trebuie să fie așa: pentru că Dumnezeu vrea ca Isus să fie totul în toți. Toate săgețile trebuie să arate înspre El, iar asta se întâmplă doar atunci când te adăpostești în El.

După ce David și-a înfrânt dușmanii și avea pace din toate părțile, părea că este viteazul de neînvins. Dar tocmai atunci se afla la granița celui mai mare și mai adânc dezastru al vieții lui. Lui Satan i s-a îngăduit să-l cearnă, pentru ca David să fie condus înapoi la temelia mântuirii, acolo unde harul și mântuirea lui Dumnezeu au devenit totul pentru el. Dumnezeu a unit toate lucrurile în Isus.

La fel lucrează și în viața mea, și în viața ta. Prin noi înșine nu suntem nimic. Isus este tot ce avem.

El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.

Mica 7:19

Este o experiență impresionantă să te plimbi pe plajă și să privești marea care mugește înfuriată. Marea nu are sfârșit – este doar mare și iar mare, până înconjoară pământul.

Ți s-a întâmplat vreodată ca, plimbându-te pe malul mării, să îți vină în minte promisiunea că El va arunca toate păcatele noastre în fundul mării? Mările ascund o lume întreagă. În zilele noastre, multe dintre tainele mărilor sunt aduse la lumină. La fel să fie și cu marea care îți ascunde păcatul? Oare și ea va trebui să dea pe față ceea ce este ascuns în ea? Nu, asta nu se va întâmpla niciodată! Căci marea care îți ascunde păcatul este marea harului. Numele ei este Isus. Odată ce Dumnezeu ți-a aruncat păcatele în ea, ele nu mai pot fi aduse niciodată la lumină – au dispărut.

Cartea Apocalipsa ne vorbește despre o mare din cer, diferită de toate celelalte mări: este transparentă, limpede ca cristalul. Așa este harul din inima lui Dumnezeu – nimic altceva decât har. Aceasta este minunăția puterii sângelui lui Isus. Când păcatul tău este aruncat în marea harului, el dispare, iar tot ce rămâne în urmă este har.

Poate te îngrijorează vechile păcate. Poate ești ispitit să te judeci iar și iar pentru ele. Nu o face! Trebuie să crezi că Dumnezeu nu Își mai amintește păcatul care a fost aruncat în marea harului, de aceea trebuie să îl uiți și tu.

Dar oare l-am mărturisit așa cum trebuie? Oare nu a rămas nimic nespus? Am fost suficient de serios? Cuvântul lui Dumnezeu nu spune că tu ești cel care aruncă păcatul în mare, ci Domnul; iar orice lucru făcut de El este desăvârșit. De aceea Isus a putut spune slăvitele cuvinte: “S-a isprăvit!”

Nu există nici un lucru în tine care să nu trebuiască să fie mai bun, mai curat, dar Domnul S-a îngrijit de noi, cei pierduți. Trebuie să ne mărturisim păcatele înaintea Lui, bălbâindu-ne și poticnindu-ne, iar El le va arunca în adâncul mării harului și niciodată nu se vor mai arăta înaintea ochilor lui Dumnezeu.

“Eu voi fi negreșit cu tine; și iată care va fi pentru tine semnul că Eu te-am trimis: după ce vei scoate pe popor din Egipt, veți sluji lui Dumnezeu pe muntele acesta.”

Exod 3:12

Mulți tânjesc după un semn, gândindu-se că, dacă l-ar avea, ar avea înspre ce privi. Au impresia că semnul face ca totul să fie mai ușor. Dar este periculos să ceri semne, pentru că adesea ele nu sunt de nici un folos când vine îndoiala. Când apar greutățile, îndoiala își face loc, oricum.

Poate Dumnezeu nici nu vrea să îți dea un semn. S-ar prea putea ca El să ni Se descopere altfel decât am prefera noi. Moise a experimentat o asemenea situație când cu rugul aprins. Dumnezeu îi dăduse un mandat copleșitor: acela de a merge la Faraon și de a-i cere să dea drumul poporului. Dumnezeu i-a dat un semn lui Moise: următoarea dată când avea să vină în locul unde i se arătase rugul aprins, nu avea să fie singur, ci însoțit de popor.

Logic ar fi fost ca Moise să primească un semn palpabil, înainte ca poporul să scape din Egipt. Poate părea ciudat, dar Dumnezeu nu greșește. Știa cât de mare nevoie va avea Moise de un semn când se va găsi în pustie, în mijlocul unui popor neascultător și îndărătnic.

La fel este și în viața ta. S-ar putea ca Dumnezeu să îți dea un semn care își așteaptă împlinirea în viitorul îndepărtat. Domnul vrea să te învețe să faci mulți pași prin credință. Dar semnul lui Dumnezeu nu ajunge niciodată prea târziu. Când, mai devreme sau mai târziu, te vei găsi în mijlocul greutăților inimaginabile, Domnul îți va face parte de confirmarea că te afli pe calea Lui.

Dar până atunci, Domnul îți dă aceeași asigurare pe care a primit-o și Moise: “Eu voi fi negreșit cu tine.” Nimic nu este mai important decât să ascuți promisiunile lui Dumnezeu. Lasă-le să te poarte. Cuvântul rămâne în picioare, chiar și atunci când semnul primit pare nesigur.

Domnul se îngrijește de tine ca un păstor – te conduce pe calea Lui. Pune-ți viața în mâna Lui, cu încredere! El îți cunoaște inima și știe că dorința ta cea mai mare este să te afli în voia Lui și să umbli pe calea Lui.

El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.

Isaia 40:28-29

Nu poți citi gândurile lui Dumnezeu, dar El ți le poate descoperi. A făcut lucrul acesta prin Isus și continuă să îl facă, ajutându-te să înțelegi rațiunea din spatele modului în care te călăuzește. Alteori nu îți arată ce vrea să facă, iar atunci te chinui să Îi deslușești planul, încercând să te gândești la o mulțime de posibilități care, însă, nu îți liniștesc inima neliniștită.

Când vei învăța să accepți că sunt lucruri pe care nu le poți înțelege, indiferent cât de mult te-ai strădui? Dar I te poți închina chiar și atunci când nu Îl înțelegi. Tu și cu mine suntem praf și cenușă. Trebuie să ne supunem cu umilință Dumnezeului celui sfânt și înțelept. Mult mai important decât toate răspunsurile pe care le-ai putea primi este să I te închini și să-L înalți.

De atâtea ori te-ai epuizat enumerându-ți toate întrebările la care Domnul nu vrea să îți răspundă. Nu cumva există o acuzație în spatele întrebărilor tale? Nu îți place că Dumnezeu înțelege totul – vrei ca tu să înțelegi! În unele zile nici nu mai ești în stare să te frământă cu întrebările acestea. Ce binecuvântare! Atunci Domnul îți poate veni în ajutor cu darurile Lui.

El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin. Dar lucrul acesta nu se întâmplă pentru ca tu să poți continua cu întrebările tale. Nu, ci El vrea să te ajute să mergi mai departe pe calea pe care a ales-o pentru tine.

Suntem ispițiți să credem că dacă suntem puternici primim și mai multă putere, dar nu este așa. Ajutorul Domnului nu este o răsplată pentru rezultate bune, ci este întotdeauna har.

Este bine să fii obosit și slăbit, pentru că atunci Domnul îți poate veni în ajutor. El nu va ezita. El nu dă cu zgârcenie. Vei primi putere și tărie înnoită, până vei ajunge în țara unde toate întrebările primesc răspuns și toate misterele sunt dezvăluite.

**Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărâte.
Proverbe 4:26**

Isus este calea. Nu există nici o altă cale spre inima lui Dumnezeu. Mântuirea păcătosului stă în găsirea acestei căi noi și vii. Dacă te afli pe ea și rămâi pe ea, ești pe drumul spre cer. "Cărarea pe care mergi să fie netedă și toate căile tale să fie hotărâte." Cuvintele acestea se referă la multele decizii și situații din viața ta – oare te conduc ele spre destinație, sau trăiești ca necredincioșii?

Care este atitudinea ta față de adevăr? Se poate conta pe cuvântul tău? Sau te folosești de cuvinte pentru a-i înșela pe ceilalți? Îți pui semnătura numai pe lucruri adevărate? La ce fel de filme te uiți, ce cărți și reviste citești? Cum îți cheltuiești timpul și banii? Te comporți la fel cum te-ai fi comportat dacă nu ai fi fost creștin?

Fiecare domeniu din viața ta se aseamănă cu un drum. Drumul există pentru a fi urmat, și întotdeauna există mai multe sensuri de mers. Unele te vor duce la destinație, pe când altele te vor îndepărta din ce în ce mai mult de ea, până când, într-o zi, vei renunța la Isus, fără ca măcar să îți dai seama.

Mulți cred că, atâta vreme cât ei încă își doresc să ajungă în cer, totul este în ordine. Nici nu le-ar trece prin minte să își ia rămas bun de la Isus. Când, însă, merg la Cuvânt, sau Îl caută pe Dumnezeu în rugăciune, nu sunt foarte serioși, nici nu sunt dispuși să se schimbe după cum le poruncește Dumnezeu. Ca urmare, multe din drumurile lor nu duc la destinație. Diavolul îi atrage pe nesimțite în domeniul lui, iar ei devin din ce în ce mai lumești.

Ai toate motivele să fii în alertă. În fiecare zi înaintăm pe multele poteci ale vieții. Dacă ele nu ne conduc spre destinație, atunci nu vom ajunge la ea. Isus vrea să vină în viața ta de fiecare zi și să decidă ce trebuie să faci, să spui sau să gândești. Dacă El este Domn în viața ta, ești un creștin care se îndreaptă spre destinația lui – cerul.

Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!(...) cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!

Hagai 1:5-6

Erau vremuri grele pentru Israel. Țara sărăcise și nu era deloc ușor să asiguri traiul unei familii. Condițiile grele i-au făcut pe mulți să devină chiar mai ocupați cu propriile lor afaceri. Fiecare era prins cu munca lui, în timp ce casa lui Dumnezeu zăcea în ruine.

La un moment dat, însă, unii dintre ei au început să plece urechea la voia Domnului și au pornit lucrările de reconstrucție a Templului. Probabil mulți i-au crezut nebuni. Cum să aibă bani în plus pentru înălțarea Templului, când ce aveau nu le ajungea nici să supraviețuiască, împreună cu familiile lor? Totuși, cei credincioși nu s-au dat bătuti, ci spuneau cu îndrăzneală lucrurile de care le adusesese aminte Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a ajutat. În a douăzeci și patra zi a lunii a noua, s-a pus temelția. Atunci Domnul le-a spus: “Din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea.”

Și astăzi vedem cum îngrijorările cu privire la viitor ne secătuesc de putere și de bucurie. Banii parcă nu ne mai ajung, iar salariile pe care le agonisim par să ajungă în pungi sparte. De unde să mai dăm pentru lucrarea Împărăției lui Dumnezeu?

Felul acesta de gândire este periculos. Ai grijă ca nu cumva, prin purtarea ta, să te privezi de binecuvântarea lui Dumnezeu. Evreii au recâștigat binecuvântarea atunci când au început să reconstruiască Templul dărâmat.

Dumnezeu este credincios Cuvântului Său. Nu vei duce lipsă din cauză că ai dăruit pentru El și pentru Împărăția Lui – dimpotrivă! Dumnezeu te-a pus să te îngrijești de Împărăția Lui, iar când faci lucrul acesta, El se îngrijește de tine. Va revărsa râul binecuvântării peste viața ta. Vei avea suficient, vei avea chiar belșug din orice lucru bun. Asta nu înseamnă că dintr-odată te vei scălda în bani. Ar fi periculos pentru tine. Mulți s-au înecat în râul acesta. Binecuvântarea lui Dumnezeu înseamnă lucruri care durează, iar asta te face fericit și recunoscător. Vezi cum Dumnezeu ți-a dat o măsură bună, îndesată, clătinată, care va da peste ea. Și ai suficient pentru a da și altora Atât de bun este Dumnezeu!

Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos,(...) a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.

Romani 16:25, 27

Atunci când Dumnezeu vrea să te întărească, o face prin mesajul lui Isus Hristos, prin propovăduirea Crucii. Puterea lui Dumnezeu nu este una impersonală – Evanghelia este Cuvântul viu și activ al lui Dumnezeu.

Evanghelia dă naștere credinței în inima ta. Este mesajul lui Isus, care îți crește credința. Iar când Dumnezeu te întărește, o face întărindu-ți credința. Este remarcabil felul în care credința crește în vremurile în care ești cel mai puțin preocupat de ea – Isus este Cel care îți umple mintea și nu te mai saturi să auzi despre El.

Când un lider al studenților chinezi a fost eliberat din închisorile din China, după zeci de ani de pușcărie, a spus că timpul acela a fost o lungă lună de miere cu Isus. A putut spune lucrul acesta, tocmai pentru că Dumnezeu ne poate întări prin Evanghelie.

Pavel vorbește despre Evanghelie ca fiind a lui. Evanghelia lui Dumnezeu devenise a lui. Dumnezeu i-o dăruise din nou și din nou. Pavel i-a experimentat puterea, prin nenumărate încercări și lupte. De aceea își încheie minunata Epistolă către Romani subliniind adevărul care îi putea purta pe prietenii lui până la țintă.

Evanghelia nu și-a pierdut puterea. Ea te poate întări pentru tot restul vieții tale. De aceea trebuie să te încrezi în Cuvântul despre sângele lui Isus prin care ești curățit și eliberat de toate păcatele tale. Sângele lui Isus este plata pentru tine. Ai fost cumpărat cu sânge. Prin prețul pe care l-a plătit, Isus te întărește în toate încercările.

Când Evanghelia este vie în inima ta, izbucnești în imnuri de mulțumire, în mijlocul întunericului, al încercărilor și al neputinței din viața ta. Nu te mai îndoiești. Dumnezeu este și pentru tine singurul Dumnezeu înțelept. Ți-a mântuit sufletul și vrea să te întărească până la capăt, prin mesajul lui Isus.

Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului!

Psalmul 96:9

Te poți închina Domnului în tot felul de haine. Îi poți vorbi oricând și în orice loc; totuși, Cuvântul lui Dumnezeu spune "Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte." Se pare că formele exterioare nu sunt lipsite de importanță. Chiar dacă noi nu ne dăm seama, ele ne influențează, pe termen lung, atât opiniile, cât și atitudinile. Lipsa de respect în conveniențele sociale duce la lipsă de respect în atitudine; la fel se întâmplă și în relația cu Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne oferă o serie de forme exterioare specifice, pe care trebuie să le respectăm în orice loc și timp. Acolo unde creștinii știu să tremure înaintea Dumnezeului preasfânt, se naște o dorință de a-I arăta respect și reverență și prin formele exterioare. Însă Cuvântul ne spune că nu doar creștinii, ci întreaga lume trebuie să se plece înaintea lui Dumnezeu.

Într-o bună zi, toți vrăjmașii lui Dumnezeu vor fi făcuți așternut al picioarelor lui Isus. Pe pământ, ei L-au întâmpinat cu batjocură și cu dispreț și mulți fac la fel și azi. Ei iau în deșert lucrurile sfinte, vorbind despre lucruri pe care nu le cunosc. Cuvântul lui Dumnezeu este adesea folosit pentru a provoca râsul. Bisericile devin centre artistice unde totul este permis. Poporul care nu are nimic sfânt este un popor sărac. Toate mijloacele lui de apărare au fost doborâte. Tot ceea ce este sfânt este distrus.

Lucrul cel mai teribil este judecata lui Dumnezeu – El ne va lăsa să gustăm din ceea ce noi îi dăm acum. Cu teamă, trebuie să ne întrebăm: Oare cât va mai răbda Dumnezeu să fie batjocorit? Când va veni ceasul judecății Lui?

Iar pentru poporul lui Dumnezeu: Nu lăsa duhul și felul de gândire al lumii să se strecoare în mijlocul tău. Niciodată să nu vii înaintea lui Dumnezeu fără a realiza că El este sfânt și că tu ești praf și cenușă; apropie-te cu reverență.

Acolo unde nu mai este respect față de Dumnezeu, lipsește și dragostea. Nu putem iubi ceea ce profanăm în taină sau pe față. De aceea trebuie să Îl înălțăm pe Domnul atât în inimile noastre, cât și în public.

Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte; tremurați înaintea Lui!

“(...) căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.”

Evrei 8:11-12

Harul și iertarea lui Dumnezeu sunt strâns legate de cunoașterea Lui. A-L cunoaște pe El înseamnă a cunoaște harul Lui. Prin urmare, trebuie să ne împotrivim ispitei de a ne juca cu idei și cu gânduri care ne conduc mintea și inima departe de harul lui Dumnezeu. Satan încearcă să ne facă să deviem pe făgașuri greșite în nenumărate moduri. Nu suportă să ne vadă plini de bucuria debordantă a harului de a fi iertați de păcate.

Nu te lăsa înșelat de vrăjmașul sufletului. Nu-l crede când îți spune că a-L cunoaște pe Dumnezeu este altceva sau mai mult decât bucuria și odihna în lucrarea terminată a lui Dumnezeu.

Priveste în jurul tău. Ce-i caracterizează pe creștinii care au o cunoaștere spirituală profundă? Toți sunt mici în propriii ochi, dar harul lui Dumnezeu și puterea purificatoare a sângelui lui Isus sunt pentru ei mai mult decât cuvinte – ele reprezintă temelia pe care este zidită viața lor. Nu este doar punctul lor de pornire, ci nucleul, centrul la care se întorc de fiecare dată. De aceea au întotdeauna un cuvânt bun de spus despre Isus. Ei Îl cunosc; au nevoie de harul Lui în fiecare zi. Nu au îndrăzneală și putere în ei înșiși, dar Îl cunosc pe Cel care i-a ridicat pe stâncă. De aceea merg spre veșnicie cu credință și cu încredere.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a ști că Judecătorul S-a ocupat de cazul meu. Nu va trebui să răspund atunci când voi fi chemat să dau socoteală, pentru că este un Altul care va răspunde pentru mine – Isus. El a ispășit toate păcatele mele, a purtat pedeapsa pentru ele. Atunci când Dumnezeu a pus asupra Fiului Său păcatul și pedeapsa mea, eu am fost eliberat. Iar Dumnezeu nu cere plata de două ori. Isus a plătit pentru păcatele mele, de aceea eu nu mai trebuie să plătesc. Pe baza ispășirii lui Isus, Dumnezeu îmi iartă, prin har, toate nelegiuirile. Iar iertarea Lui înseamnă că El nu-Și mai aduce aminte de ele.

Dumnezeu știe și cunoaște totul. Totuși, nimeni nu poate uita ca Dumnezeu. Eu încă îmi pot aminti păcatele care mi-au fost iertate, dar El nu și le amintește. Ceea ce a fost ridicat de Isus, a dispărut pentru totdeauna. Dumnezeu nu Își amintește păcatele tale. Dacă inima ta știe acest adevăr, atunci Îl cunoști pe Dumnezeu și ești cunoscut de El, pentru veșnicie.

“Îți voi da visterii ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeuul lui Israel.”

Isaia 45:3

O altă traducere spune “îți voi da comori din întuneric” – sunt comori pe care Dumnezeu ți le poate da doar în întuneric. Gândește-te la asta, atunci când Domnul te poartă prin greutatea. Nu-i așa că adesea strigi după lumină și după izbăvire, în loc să te rogi pentru comorile pe care Dumnezeu ți le poate da numai în întuneric?

Cât de mult contează ca Dumnezeu să nu Își ia de peste tine mâna care disciplinează, înainte de a-ți fi dat comorile ascunse în întuneric! Nu poți vedea nici o cale înainte, când ești înconjurat de întuneric, dar Domnul poate. Nu poți înțelege ce intenționează El prin încercarea ta, dar El știe întotdeauna ce face. Dumnezeu te cunoaște pe deplin și știe că există anumite binecuvântări cerești pe care le poți primi doar atunci când ești complet împresurat de întuneric.

Ce fel de bogății sunt cele ascunse în întuneric? Este vorba despre o cunoaștere mai adâncă de Dumnezeu. El ți se poate revela în întuneric. Atunci Îl poți vedea înconjurat de slava Lui strălucitoare și Isus devine desfătarea inimii tale, în cel mai adânc sens.

Domnul te cheamă pe nume, atunci când Îi dai voie Duhului Sfânt să aducă la viață Cuvântul în tine, iar întregul belșug al mântuirii devine al tău. Ai iertare pentru toate păcatele tale și Isus te îmbracă în veșmântul mântuirii. Faptele Lui sunt faptele tale, rugăciunea Lui este rugăciunea ta, sfințenia Lui este sfințea ta, biruința Lui este biruința ta.

În momentul în care inima ta crede această slăvită Evanghelie, se face lumină. Se prea poate ca circumstanțele și încercările să nu se schimbe deloc, dar, cu toate acestea, totul se schimbă. Inima ta crede Evanghelia și are parte de lumină. Comoara este a ta și simți că bogățiile din ea sunt atât de mari, încât aici, pe pământ, nu vei putea înțelege niciodată întreaga lor valoare. Dar nu contează, comoara va merge în cer cu tine. Iar acolo vei crește veșnic în cunoașterea Celui care aici, pe pământ, ți-a dat visterii ascunse, bogății îngropate.

“De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.”

Isaia 43:4

Pentru Dumnezeu, este de importanță capitală să te convingă că ai preț în ochii Lui. El îți știe inima și gândurile, știe cât de nevrednic te simți și că, atunci când păcatul se lipește de tine, nu poți crede că El ar mai vrea vreodată să aibă de-a face cu tine.

Dumnezeu vrea să știi că El nu este dator să se ocupe de tine, ci te iubește! Dragostea Lui este cea care te face valoros. Cum poți ști că ai preț în ochii lui Dumnezeu? Ți-a dovedit-o prin faptul că Ți-a concentrat toate eforturile pentru a te mântui. Exista o singură cale – ca un Altul să îți ia locul în judecată și pedeapsă. Nu putea fi unul din frații tăi, pentru că toți sunt datori în fața lui Dumnezeu; ei nu pot răspunde în fața judecății Sale, ci trebuie să stea muți înaintea Lui. De aceea, nici unul dintre ei nu te putea reprezenta. Unica soluție era ca singurul Fiu al lui Dumnezeu să primească să Se nască aici, pe pământ, și să ia păcatul și vina ta asupra Lui.

Oricine ar spune că prețul era mult prea mare, dar Dumnezeu vedea altfel lucrurile. Pentru El, tu ești atât de scump, încât L-a lăsat pe Fiul Său să bea paharul mâniei în locul tău.

O dragostea atât de mare mă copleșește. Rămân fără cuvinte. Trebuie să mă întorc din nou și din nou la cuvintele Bibliei și să spun prin ele ceea ce nu pot exprima prin cuvintele mele. “Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”

Ești atât de scump înaintea lui Dumnezeu, încât L-a jertfit pe Isus pentru a-ți putea spune că onoarea Ți-a fost spălată și că te iubește. Păcatul tău nu te mai desparte de dragostea Lui. Isus a plătit pentru el și l-a șters. De aceea, harul și dragostea lui Dumnezeu se pot revărsa din belșug înspre tine. Ești al Lui!

Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.

Evrei 4:10

Pentru un creștin, viața nu este un drum presărat cu flori. Sunt, bineînțeles, și multe momente minunate, pline de strălucire, dar sunt și multe bătălii și lupte, mai ales pentru cei care vor cu tot dinadinsul să pășească pe urmele pașilor lui Isus. Aceștia ajung să descopere că nimeni nu îl poate urma pe Isus fără a se face părtaș suferințelor Lui.

Ispta de a dori cerul aici și acum este puternică. Întreaga ta ființă tânjește după ziua când toate luptele se vor sfârși și toate împotrivirile vor fi înfrânte. Este tentant să îți faci planuri ca și cum ziua aceea a și venit, dar este și periculos, pentru că astfel te așezi comod în teritoriile inamicului, uitând că Satan este prințul lumii acesteia.

Mulți credincioși se așteaptă ca Dumnezeu să le transforme viața pe pământ în rai, iar când aceasta nu se întâmplă, sunt dezamăgiți și își pierd curajul. Greutățile și încercările îi fac să se îndoiască de promisiunile lui Dumnezeu și de purtarea Lui de grijă.

Prin credința în Isus, avem parte de o degustare a cerului, aici, pe pământ, dar raiul și odihna cerească ne așteaptă Acasă. Suferințele și încercările nu se vor termina decât atunci când vom ajunge în odaia de nuntă. Iar până atunci, teama și neliniștea vor veni des să ne bată la ușă.

Totuși, vine ziua când te vei odihni de toate lucrările tale. Atunci nu va mai exista nimic insuficient și imperfect. Vei vrea să îi spui lui Isus că ești doar un rob netrebnic, dar El te va invita la ospăț și îți va sluji El însuși. Te vei putea odihni de toate lucrurile din viața ta.

Un cântec spune "Ce bine e să te-odihnești în lucrul terminat." Dar lucrul din viața ta este departe de a fi terminat. Oare mai poate exista odihnă cerească, după o viață de credință plină de eșecuri? Ai remarcat că în Cuvânt nu ni se spune că vei intra în odihna ta, ci în odihna Lui?

Odihna pe care ți-o dă Dumnezeu este odihna lui Isus. Lucrările spre care vei privi vor fi lucrările înfăptuite de Isus. În cer, te vei odihni în lucrarea Lui împlinită și desăvârșită.

În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.

Faptele apostolilor 4:12

Ne confruntăm cu multe întrebări în călătoria noastră prin viață. Trebuie să trecem prin multe strâmțorări, drumul este adesea întortocheat și întunecos. Uneori este atât de greu încât abia mai putem înainta.

După ce toate bălăile au fost date, mai rămâne o întrebare – cea privitoare la mântuire. Când ajungem la capătul tuturor puterilor, iar retragerea este imposibilă, toate celelalte lucruri devin neimportante. Ultima întrebare de pe pământ devine prima întrebare din eternitate.

În fața curții de judecată a lui Dumnezeu, toate celelalte lucruri trec în plan secundar. Unde îți vei petrece veșnicia – în cer sau în iad? Ești mântuit sau pierdut? Ce îți va spune Dumnezeu?

Răspunsul depinde de relația ta cu Isus, căci în nimeni altul nu este mântuire.

Nu te poți mântui singur. Poate ai fost un om bun, căruia mulți îi sunt recunoscători, dar faptele tale bune nu contează înaintea lui Dumnezeu. Nu poate fi satisfăcut cu ele. Singurul în care Dumnezeu Își găsește toată plăcerea este Isus. Dumnezeu a legat mântuirea noastră doar de Isus. “Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:12) De aceea problema mântuirii tale este decisă pe baza relației tale cu Isus. L-ai primit pe El ca Mântuitor al tău personal? L-ai simțit bătând la ușa inimii tale? I-ai deschis ușa? Dacă răspunzi afirmativ înseamnă că Isus a devenit deja începutul vieții tale. Însă începutul nu este totuna cu finalizarea. Ai continuat să umbli cu Isus, ca Mântuitor al tău și ca singura ta nădejde? Dacă răspunsul tău sincer este da, atunci El te cunoaște și ești mântuit prin El.

Cu adevărat, în Isus este mântuirea. Dacă Îi aparții Lui, ești mântuit pe deplin. Isus nu te întărește pentru ca apoi să te poți mântui singur, ci a luat întreaga responsabilitate asupra Lui. El este Cel care te conduce spre cer. Dumnezeu primește doar jertfa și lucrările Lui. Tot ce ai este prin credința în Isus. Ai primit totul prin harul Lui nemeritat. De aceea, primește-L pe Isus în inima ta și trăiește-ți viața cu El.

“Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi» zice Domnul (...)

Jeremia 29:13-14

Nouă ni se pare că promisiunile lui Dumnezeu sunt condiționate și că, deși ele stau în picioare, noi nu vom beneficia de pe urma lor, pentru că nu vom reuși să îndeplinim condițiile.

Îți spui: «Trebuie să Îl găsești pe Dumnezeu, dar, pentru aceasta, condiția este să Îl cauți din toată inima.» Începi să te lupți pentru ca inima să-ți fie neîmpărțită, dar cu cât te lupți mai mult, cu atât descoperi cât de înșelătoare și de nestatornică ți-e inima. Nu te mai miri că Dumnezeu pare departe – cum altfel să fie, când inima ți-e împărțită?

Mulți creștini și-au terminat viața în deznădejde. Au ajuns sub lege, iar legea poate doar să îi condamne și să-i frângă, dar calea ei nu duce niciodată la mântuire. Pe tărâmul mântuirii și al harului, o inimă predată deplin este o inimă frântă și plină de pocăință. Atunci când inima ta nu are nimic cu care să vină înaintea lui Dumnezeu, Domnul Se poate apropia de ea. Este adevărat că Dumnezeu locuiește în ceruri, dar la fel de adevărat este că locuiește cu cel cu inima zdrobită și smerită.

Când Duhul lui Dumnezeu Își face lucrarea de descoperire, realizezi că ești nimic înaintea lui Dumnezeu. Buzele ți-au fost reduse la tăcere. Dar El propovăduiește harul păcătoșilor pierduți și pacea celor a căror inimă este ca o mare tulburată și nădejdea celor ale căror speranțe au fost spulberate.

Astfel, ferice de tine dacă ești sărac în duh, pentru că atunci privești spre Domnul, pentru că nu ai nimic altceva de care să te agăți. Nu vei fi dezamăgit. Îl vei găsi, așa a promis în Cuvântul Său.

Nu te da bătut, nu dispera, pentru că asta ar însemna să capitulezi în fața lui Satan. Chiar dacă Dumnezeu întârzie, El nu Își va lua cuvântul înapoi. Dacă întârzie, o face pentru a-ți da răgazul să vezi cât de pierdut ești prin tine însuși – pentru că Își dorește să găsești harul.

A-L găsi pe Dumnezeu și a te găsi în dragostea Lui este același lucru, iar aceasta se întâmplă când vii la Isus cu o inimă zdrobită și smerită.

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare (...)

Evrei 2:3

Autorul cărții Evrei folosește aici persoana întâi plural – el se referă la noi. Nouă ne este ușor să credem că suntem în afara oricărui pericol, dar am face bine să luăm seama că atenționarea de a nu fi nepăsători față de mântuirea lui Dumnezeu a fost făcută copiilor lui Dumnezeu.

Sunt foarte puțini cei care se numesc creștini, dar tăgăduiesc cu bună știință mântuirea. Cu toții simțim că n-am mai fi creștini dacă ne-am lepăda de mântuire.

Când Satan L-a întâlnit pe Isus în pustie, s-a folosit de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a încerca să-L facă să Se lepede de calea pe care trebuia să meargă. Este una dintre metodele cele mai de succes ale lui Satan, când vrea să-i înfrunte pe cei ce trăiesc pentru Dumnezeu. El încearcă și să ne facă orbi față de ceea ce este scris. Dacă reușește, victoria îi este garantată – suntem ademeniți departe de adevărurile fundamentale ale mântuirii.

Satan încearcă să-i abată pe copiii lui Dumnezeu de la drumul cel drept, captându-le atenția cu aspecte ale Cuvântului care, poate, au rămas neglijate mult timp. Trebuie să citim Cuvântul și să predicăm toată învățătura lui Dumnezeu și bineînțeles că nu este greșit să atragem atenția asupra unor aspecte pe care alții nu le-au observat sau le-au neglijat. Pericolul apare atunci când mintea și inima ne sunt preocupate de un anumit subiect într-o așa măsură, încât ne acaparează întreaga atenție și ajunge să ocupe în gândirea noastră un loc mult mai important decât cel pe care i-l conferă Scriptura. Desigur, cei cărora li se întâmplă acest lucru se declară pe deplin convingși de faptul că trebuie să ne bazăm, în primul rând, pe mântuirea primită de la Dumnezeu, pentru că aceasta ne este temelia; nici nu le trece prin gând să se lepede de Evanghelie, dar, în același timp, sunt șocați când ceilalți frați îi previn cu privire la direcția intereselor lor biblice aparte. Dar situația acesta este una periculoasă.

Cel mai greu lucru dintre toate este să te ții cu tărie de mesajul mântuirii lui Dumnezeu. Satan încearcă prin toate mijloacele să ne îndepărteze de temelia mântuirii. Noi trăim prin propovăduirea Crucii, pentru că doar ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire. Dacă trăiești în ascultare de acest Cuvânt, îți păstrezi viața veșnică. Dacă ascuți de orice alt cuvânt, o pierzi.

“Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Ți va pregăti calea înaintea Ta.”

Matei 11:10

Aceste cuvinte se refereau la Ioan Botezătorul. El era solul pe care Dumnezeu îl trimisese înaintea lui Isus. În momentul în care Isus a spus cuvintele acestea, Ioan era în închisoare. Mulți dintre solii lui Dumnezeu trebuie să petreacă ani grei în închisoare. În secolul nostru, mai ales, enorm de mulți creștini au fost aruncați după gratii.

Te poate costa scump să fii un sol al lui Isus, pentru că vei ajunge să fii părtaș suferințelor Stăpânului tău, într-o măsură mai mică sau mai mare. În unele secole, prețul este mai mare decât în altele; el se poate schimba de la o vreme la alta. Un lucru, însă, nu s-a schimbat: întotdeauna a costat să fii al lui Isus. La fel este și astăzi.

Necazurile și greutatea ne pot descuraja ușor. Atunci îți rămâne o singură opțiune: fă ca Ioan. El l-a trimis vorba lui Isus și a primit din partea Lui răspunsul care poate dăruia curaj oricărui slujitor ostenit: “Orbii își capătă vederea, schiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”

La urma urmei, Împărăția lui Dumnezeu propășește, chiar dacă tu nu vezi decât întuneric. Pe tine Domnul te-a luat deoparte, dar Cuvântul Lui nu este legat.

Poate te afli într-o vale, iar vederea îți este limitată, dar Împărăția lui Dumnezeu nu este limitată, ci merge înainte, spre împlinirea sa glorioasă. Atunci, oameni din toate neamurile, din orice seminție și de orice limbă Îl vor lauda pe Dumnezeu în fața tronului Mielului.

Ioan a îndeplinit o slujbă de importanță capitală: i-a chemat cu îndrăzneală pe păcătoși la pocăință și la schimbare. Atunci când slujba lui s-a încheiat, a fost investit cu un nou mandat: acela de a fi martirul Domnului, ucis de mâna lui Irod. Ioan s-a supus chemării lui, cu toate că l-a costat viața.

Dar slujba lui a adus roadă, nu-i așa? Mulți dintre copiii lui Dumnezeu, întemnițați fiind, au fost încurajați de pilda lui Ioan. Mulți oameni au învățat de la el să-l trimită vorba lui Isus, când întunericul începea să îi cuprindă.

Să Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Ioan și să îi urmăm exemplul.

“Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.”

Isaia 41:10

Dumnezeu nu ne întărește crescându-ne puterea, deși adesea, noi asta Îi cerem în rugăciune. El nu ne poate asculta rugăciunea aceasta, pentru că ar fi împotriva voii Sale. Pentru ca puterea lui Dumnezeu să fie făcută desăvârșită, este nevoie de slăbiciunea noastră. El nu vrea să Își împartă slava cu noi.

Dumnezeu lucrează cu dreapta Sa biruitoare. Cuvintele acestea ne duc cu gândul la Cel care stă la dreapta lui Dumnezeu. Isus a făcut mereu ceea ce este plăcut înaintea ochilor lui Dumnezeu, împlinind voia Lui în toate.

Când Dumnezeu îți dăruiește credința prin Cuvântul Său, Ți-L dăruiește, de fapt, pe Isus. Când sufletul îți era tulburat, nimeni și nimic nu putea să te ajute, dar Scriptura Ți-a deschis ochii, Isus a intrat în viața ta și împreună cu El a venit puterea harului.

Știi prea bine că nimic bun nu locuiește în tine, totuși, ai primit de toate din belșug, pentru că brațul biruitor al lui Dumnezeu se odihnea peste tine. Isus a fost puterea, ajutorul și sprijinul tău.

Poate a trecut mult timp de când te-ai împăcat cu Dumnezeu, dar și azi Isus este comoara ta. Dumnezeu lucrează în viața ta prin El. Propovăduirea Crucii este, pentru tine, Cuvântul dătător de viață. Când ești doborât la pământ, Cuvântul mântuirii te ridică pe stâncă. Inima ta strigă de bucuria siguranței că, în toate circumstanțele, te afli în harul lui Dumnezeu. El nu-Și va abandona copilul, ci Îi va fi alături prin ape, prin vijelii și prin foc. Ți-ai pironit ochii credinței asupra lui Isus. De la El aștepti orice lucru bun. Când ești slab și neajutorat, mâna puternică a lui Dumnezeu este la fel de tare, iar Dumnezeu Își folosește puterea pentru a te ajuta să ajungi la destinația ta veșnică.

Pentru orice suflet chinuit, există odihnă în lucrarea isprăvită a lui Isus. Nu ți se va pretinde nimic, dimpotrivă, Domnul vrea să îți găsești plăcerea în viața pe care Isus a trăit-o în locul tău. Dacă te ții de El, ai parte de toate bogățiile Lui. Dumnezeu vrea să fii mulțumit cu Isus; așa că, odihnește-te în puterea, ajutorul și sprijinul Lui.

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.

Efesenii 1:4

Mulți cred că trebuie să fie sfinți și fără prihană prin ei înșiși, dar sunt nevoiți să recunoască că nu sunt deloc așa și în curând ajung să se condamne. Crezi că totul ar trebui să arate altfel, dar ești doar un credincios obscur. Orice încercare de îmbunătățire a dat greș. Privești spre viitor cu neliniște și te întrebi cum vei reuși să ajungi la țintă.

Dacă aceasta este și situația ta, trebuie să îngădui Cuvântului să te învețe. Dumnezeu niciodată nu a așteptat de la tine să poți trece testul în fața Sa, prin tine însuși. Oricât de departe ai ajunge pe drumul sfințirii, inima ta niciodată nu va fi pe deplin curată. Niciodată nu vei fi la fel de sfânt ca Dumnezeu, iar El știe asta. De aceea ți-a dăruit o sfințenie care nu se bazează pe cine ești sau ce poți face tu, ci se bazează doar pe Isus. Ai fost ales să fii sfânt și fără prihană nu în tine însuși, ci în El.

Acesta este motivul pentru care trebuie să îți cauți sfințenia în Isus – pentru că doar acolo o poți găsi. Atâta vreme cât o vei căuta în tine însuși, vei ajunge mereu la aceeași tristă concluzie: nu ai nici o sfințenie. Când, însă, o cauți în Isus, realizezi că ai parte de sfințire deplină – ea nu poate fi pătată; este curată și slăvită. Nici chiar Dumnezeu nu poate găsi vreun defect în bogăția de care ți-a făcut parte în Mântuitorul și Răscumpărătorul tău.

Nu este nimic în Isus care să nu-I placă Tatălui. Când te-a îmbrăcat în neprihănirea Fiului, ai devenit cât se poate de sfânt. Astfel, nu este nimic în tine de care Dumnezeu să nu fie mulțumit. Ești acoperit complet de Isus, ești ascuns în El.

Gândește-te ce înseamnă să vii înaintea lui Dumnezeu, știind că atunci când El se uită la tine, de fapt Îl vede pe Isus. Este exact ce se întâmplă copiilor lui Dumnezeu. De aceea ești binecuvântat. Totul depinde de Isus, nu de tine, iar tu ești în Isus și Dumnezeu Îl vede doar pe El.

“Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu (...)”

Ioan 17:24

Creștinul are multe lupte de dat împotriva propriei lui voințe, pentru că în el se luptă două puteri. Duhul și carnea luptă unul împotriva altuia. De aceea nu este greu să îl înțelegem pe Zacharias Nielsen, când scrie:

Iar rugaciunea “Fie voia Ta!” / Am înălțat ades cu zel spre cer, / Iar mai apoi, răspunsul când mi-ai dat, / Am înțeles că voia mea doream.

Niciodată nu vei ajunge să ai o voință curată, nepătată și sfântă, de aceea este crucial să te întorci spre Cel care are tot ceea ce ție îți lipsește. Inima lui Isus nu este împărțită. Voia Lui este una cu voia Tatălui. Așa a fost chiar și atunci când a trebuit să bea paharul amar al morții. S-a rugat ca paharul să treacă de la El, dar acesta nu a fost ultimul lucru pe care l-a spus. S-a plecat sub voia lui Dumnezeu, spunând “Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta.”

Isus a dăruit fiecărui copil al Lui Dumnezeu ceva din El Însuși. Dacă crezi în El, ești unit cu El și ai parte de plinătatea Sa. De aceea trebuie să primești voia Lui desăvârșită. Care este voia lui Isus? Voia Lui este ca aceia pe care I l-a dat Dumnezeu să fie împreună cu El, indiferent cât ar costa lucrul acesta. Nici o putere nu l-a putut sta împotrivă. Nici chiar moartea pe lemnul crucii nu l-a putut face pe Isus să își schimbe hotărârea.

Atât de mare este dragostea Lui pentru tine, încât nu a putut să-Și închipuie raiul fără ca tu să ai parte de el. De aceea Și-a pus întreaga Sa voință în slujba acestui lucru.

Dacă ești chinuit de voința ta schimbătoare și șovăielnică, amintește-ți ce vrea Isus pentru tine. Pune-ți încrederea în El. Voia Lui este puternică și te poate purta. Te poate conduce prin viață. El vrea să îți petreci veșnicia împreună cu El. Mulțumește-I și rămâi în voia Sa.

**Și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său:
a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.**

Apocalipsa 1:6

Cea mai mare bucurie a lui Isus este aceea de a dăruii și pare că niciodată nu obosește dăruind. Pentru Isus nu este suficient să fii curățit și achitat de toate păcatele, ci vrea să împartă cu tine și măreția și demnitatea Lui regală.

Când te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu, nu ești îmbrăcat în zdrențe, ci în veșminte regești. În ochii Lui, ești un împărat. Când privești la tine, lucrul acesta este de neconceput. La urma urmei, ești un păcătos, viața și gândurile tale sunt impregnate de consecințele Căderii – și este normal să te vezi așa, în lumina adevărului. Cuvântul lui Dumnezeu, însă, spune mai mult de atât: dacă crezi în Isus, El îți face parte de tot ce este al Lui. Te-a cufundat în viața Lui curată, sfântă, plină de credincioșie; ți-a dăruit smerenia și ascultarea care L-au făcut să primescă moartea pe cruce. Isus S-a smerit. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și L-a dat Numele care este mai presus de orice nume, iar împreună cu El sunt toți cei ai Lui, care se bucură împreună cu El de cinstea și de onoarea Lui.

În ochii lui Dumnezeu ești un împărat și un preot.

În Vechiul Legământ, marele preot era singurul căruia îi era îngăduit să intre în Sfânta Sfintelor, pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Acum nu mai este așa. Isus a pregătit o cale nouă și vie pentru noi, prin care fiecare copil al Tatălui se poate întâlni cu Dumnezeul sfânt, față în față. La moartea lui Isus, perdeaua dinspre Sfânta Sfintelor s-a rupt în două, dându-ne cale liberă în prezența lui Dumnezeu.

Marele preot putea intra în Sfânta Sfintelor doar dacă avea sânge în mâinile lui. Isus a intrat cu propriul Lui sânge în Locul Preasfânt și a obținut răscumpărare veșnică pentru noi. Te poți apropia de Tatăl prin sângele Lui. Dacă crezi în Isus, Dumnezeu se uită la tine prin sângele lui Hristos. În Biblie scrie că Isus te-a făcut împărat și preot. Pășește cu îndrăzneală în prezența Lui, cu bucurie și cu recunoștință. Ai parte de bogățiile lui Isus, împreună cu El.

“Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Ioan 13:35

Ucenicii erau păcătoși, prin urmare erau foarte preocupați să știe care din ei era considerat cel mai mare. Un astfel de interes nu poate duce la nimic bun. Cu toate acestea, lumea, văzându-i, își spunea “Uite cât de mult se iubesc!”. Nici în ziua de astăzi lucrurile nu sunt așa cum ar trebui între creștini. Nu-i greu să scoți la iveală păcatele și greșelile lor. Dar chiar și așa, este o binecuvântare să te numeri printre ei, pentru că ei se iubesc unii pe alții.

Orice părinte știe că lucrurile nu sunt întotdeauna roz, într-o casă cu mai mulți copii. Sunt certuri și plânsete, dar asta nu înseamnă că s-ar putea lipsi de vreunul dintre membrii familiei. În ciuda tuturor neînțelegerilor, se iubesc unii pe alții. La fel este și cu cei care sunt ai Domnului. Legăturile care îi unesc sunt mai puternice decât toate tensiunile și disputele dintre ei.

Dragostea nu strigă în gura mare, nu atrage atenția asupra sieși, pentru că nu caută folosul său. Dragostea e cel mai bine trăită în taină, dar, chiar și așa, nu poate rămâne ascunsă pentru mult timp. Întâlnim în alți frați creștini atâta credincioșie, încât plecăm capul în pământ... Și stim că este doar harul lui Dumnezeu că ne putem găsi între cei care sunt una prin Isus.

Să luăm aminte să nu ne plecăm privirile spre imperfecțiunile celorlalți, ci mai degrabă să privim spre lucrurile care contează mult mai mult. Să nu fim atât de mari în propriii ochi, încât să nu mai recunoaștem că avem nevoie de fiecare dintre noi. Suntem mădulare ale aceluiași trup. În felul acesta, ne slujim unii pe alții, fiecare cu darul primit prin har de la Dumnezeu.

Satan vrea să ne înșele, dar trebuie să I ne împotrivim. Haideți să ne privim unii pe alții ca frați îmbrăcați de Hristos în veșmintele mântuirii. Să fim mulțumitori unii altora și să ne amintim ce am fi noi înșine, dacă nu i-am avea pe ceilalți.

Haideți să fim una prin dragostea lui Hristos! Pentru că El ne-a iubit mai întâi.

Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit.

Efesenii 1:13

Fără Duhul Sfânt, nimeni nu poate deveni creștin și nici nu poate rămâne creștin.

Prin natura noastră, nimeni nu conștientizează gravitatea păcatului. Nu pot pricepe cum poate Dumnezeu să mă respingă și să mă condamne la pierzare. Însă totul se schimbă atunci când Duhul Sfânt pătrunde cu lumina Lui în inima mea, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci păcatul se vede în toată gravitatea lui. Răceala, nepăsarea și îndărătnicia inimii mele mă acuză și mă condamnă. Îi sunt dator vândut lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu Îi mulțumesc, nu Îl cinstesc și nu Îl ascult așa cum ar trebui. Eu însumi sunt întotdeauna cel mai important. Chiar și când vreau să am de-a face cu Dumnezeu, este pentru a mă folosi de El, nu pentru a mă pleca înaintea Lui.

Atunci când Duhul lui Dumnezeu îmi arată puțin din pervertirea mea, nu mai pot crede că mai există vreo posibilitate de mântuire pentru mine. Totuși, Duhul nu se oprește la a mă convinge de păcat. Slujba Lui este și să mi-L descopere pe Isus. Pot citi și pot auzi despre El, dar nu pot naște credință în mine. Dacă Duhul nu Îl aduce pe Isus în inima mea, El nu va putea intra niciodată.

Dar cel mai mult, Duhul Sfânt se bucură să Îl slăvească pe Isus, făcându-L cea mai mare și mai scumpă comoară a inimii mele. Nu este îndepărtat și inaccesibil, ci dragostea Lui îmi încălzește inima. Știu că sunt iubit de El, iar dragostea Lui dă naștere la dragoste în inima mea, ca să Îi pot răspunde. Când se întâmplă asta, nu mai pot trăi fără Isus. Sentimentele mele sunt schimbătoare: uneori sunt rece, alteori cald, uneori ard, alteori sunt indiferent. Când sentimentele mele sunt puternice, inima mi-e plină de laudă pentru Isus. Când acestea dispar și îmi pare că Isus m-a părăsit, durerea și dorul mă aduc înapoi la El. Isus și mântuirea sufletului meu sunt mai importante decât orice altceva. Prefer să mor decât să Îl pierd pe Isus.

Aceasta este lucrarea Duhului în inima mea.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.

Psalmul 23:6

Poate îți este greu să înțelegi că fericirea și îndurarea te vor însoți în toate zilele vieții tale. Uneori așa și este, dar sunt destule zilele în care nu-ți pare deloc așa. Tu ești, însă, cel care se înșală. Chiar și în vremurile de întuneric, de nenorocire și de păcat, Dumnezeu te-a însoțit cu îndurarea și cu dragostea Lui, de dragul lui Isus, care a câștigat pentru tine toate drepturile unui fiu. Isus este înlocuitorul tău, de aceea, Dumnezeu Își găsește plăcerea în tine și ai un loc în inima Lui. El face ca harul Său să domnească în tine, zi și noapte. În această lumină trebuie să vezi și disciplinarea pe care o primești de la Dumnezeu: El te smerește și te frânge, pentru că doar în felul acesta poți afla harul Lui.

În zilele de durere și de boală, este bine să faci un pas înapoi și să îți privești viața, în ansamblul ei. Ne este ușor să uităm ansamblul, pentru că atenția ne este captată de lucrurile la îndemână. Firea noastră vrea să se odihnească în pace în noi, dar acest lucru este periculos. Dacă îi îngăduim firii să stăpânească, vom fi opriți în pribegia noastră și nu vom ajunge niciodată la țintă.

Domnul, însă, ne trezește, pentru că El nu poate renunța la noi. Uneori, uitându-te în urmă, vezi clar că, fără intervenția lui Dumnezeu, ai fi dat greș. Dacă Domnul nu te-ar fi ținut în mână Lui tare, n-ai fi avut nici o șansă de a rămâne copilul Lui. Diavolul, lumea și firea ta te-ar fi dus la pierzare.

Păstorul te conduce astfel încât să ajungi la țintă. Este exact ce l-ai cerut în rugăciune. În mijlocul a mii de pericole, nu știi ce este bine pentru tine, dar Domnul știe. El are privirea de ansamblu și cunoaște toate lucrurile. De aceea, poți să îți pui cu încredere mâna în mâna Sa și să te lași condus de El.

“Da” - ce binecuvântare sălășluiește în acest mic cuvânt! Este certitudinea că fericirea și îndurarea te vor însoți. Ea se întinde peste toate zilele și peste toate situațiile din viața ta. Inima ta zbuciumată se poate odihni în această asigurare. Credința ta poate fi tare, când te încrezi în Cuvântul de neclintit al lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu nu au fost niciodată rele, nici nu a uitat vreodată nimic bun. Tot ce face El este măreț și desăvârșit!

Puțin aluat face să dospească toată plămădeala.

Galateni 5:9

Este nevoie doar de un strop de îmbrățișare a Legii pentru a ruina o viață de creștin. Nimic nu poate fura încrederea și bucuria unei vieți de credință, cum o fac listele de pretenții. Nu-i de mirare că Satan se luptă prin toate mijloacele pentru a-i aduce pe creștini înapoi sub Lege.

Mulți creștini încep cu harul, dar, după puțin timp, îl înlocuiesc cu cerințele Legii și încep să se preocupe de ce ar trebui să fie și să facă. Interesul lor se mută pe atitudinea pe care trebuie să o aibă credinciosul față de cutare sau cutare lucru; astfel începe o muncă enormă, extenuantă și devine teribil de greu să mai fii creștin. Pentru unii, procesul a devenit atât de dificil, încât și-au luat adio de la creștinism și au resimțit în asta o eliberare.

Puțin aluat face să dospească toată plămădeala. Totul se acrește.

Creștinul adevărat, practicant, începe cu harul, continuă cu harul și își sfârșește viața în același har. Harul redirecționează toate cererile care îți erau adresate înspre Isus. Odată ce Isus le-a îndeplinit, nu mai trebuie să porți povara lor.

“Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”. Neprihănirea ta nu este ceva ce trebuie să agonisești trăindu-ți viața așa cum trebuie, ci ceva ce primești prin credință, doar prin meritele lui Isus. El a împlinit Legea în locul tău, de aceea tu nu mai ești legat de ea.

Omul vechi nu poate învăța niciodată să se bazeze pe Isus și pe puterea harului; el crede că păcatul va scăpa de sub control, dacă nu va rămâne sub Lege. Omul vechi n-a vrut niciodată să se supună adevărului că puterea păcatului este Legea, iar Legea a venit ca să se înmulțească greșeala. Puterea împotriva păcatului este eliberarea față de toate pretențiile Legii. Când trăiești în această libertate pe care Isus a cumpărat-o pentru tine, harul lui Dumnezeu lucrează în viața ta, iar dragostea lui Isus a realizat ceea ce interdicțiile și pretențiile n-ar fi putut realiza niciodată.

De aceea, păzește-te de robia Legii! Trăiește în harul lui Dumnezeu! El este puterea pentru o viață sfântă. Harul este cel care te păstrează drept copil al lui Dumnezeu!

“Căci va fi mare înaintea Domnului (...) Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie (...)”

Luca 1:15, 17

Ioan a fost înaintemergătorul lui Isus, de aceea a ajuns el mare în ochii lui Dumnezeu.

Ceea ce cred oamenii despre tine nu este lipsit de importanță, dar dacă ceilalți îți controlează viața, devii robul lor. Creștinii pot suferi de dorința nesănătoasă de a face pe placul tuturor. Cedarea în fața unei astfel de dorințe duce la legături patologice cu ceilalți.

Un copil al lui Dumnezeu, însă, ar trebui să fie apreciat în funcție de ce reprezintă el înaintea lui Dumnezeu; iar Dumnezeu apreciază în funcție de relația cu Isus. Isus este totul pentru Dumnezeu; Fiul este iubit mai presus de orice. Nu ar trebui să ne surprindă, atunci, că Tatăl vede totul prin prisma lui Isus.

Dacă Îl iubești pe Isus, ești mare înaintea Domnului. Dragostea ta o întâlnește pe a Lui, în Isus. Dacă în lucrul tău în Împărăția lui Dumnezeu ești împins de dragostea lui Isus, slujirea ta Îi este scumpă lui Dumnezeu, fiindcă pe Isus Îl caută Dumnezeu în viețile noastre. El trebuie să fie inima și forța motrice a slujirii noastre.

Dacă aștepti cu dor ca Isus să revină, ești mare înaintea lui Dumnezeu, pentru că Îi împărtășești dorința ca toate lucrurile să fie duse la îndeplinire în Fiul Său. Dacă aceasta încă nu s-a întâmplat, este doar datorită marii răbdări a lui Dumnezeu care voiește ca și mai mulți oameni să fie mântuiți.

Ce îl face pe un credincios mare înaintea lui Dumnezeu? Pregătirea căii pentru Isus. Pe Dumnezeu nu Îl mulțumește faptul că oamenii devin interesați sau încep să cocheteze cu ideea de creștinism. Toate acestea nu pot mântui. Trebuie să pregătești calea pentru Isus.

Când începe adevărata ta măreție înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul este simplu: atunci când îngenunchezi înaintea lui Isus, tu, păcătosul pierdut, cerând îndurare. Atunci devii un om al adevărului și începi să te vezi așa cum te vede Dumnezeu.

Iar Dumnezeu știi ce face? Îți îngăduie să Îl vezi pe Cel care ridică păcatul lumii, și atunci ajungi să experimentezi cel mai mare lucru: acela de a fi devenit un păcătos mântuit care trăiește doar prin harul lui Dumnezeu.

Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri, pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea mea peste odraslele tale.”

Isaia 44:3

Duhul Sfânt transformă totul: schimbă pământul uscat în livezi în floare. Fiecare copil al lui Dumnezeu a avut parte de această transformare. Înainte de a primi Duhul Sfânt, poate știai cine este Isus, dar abia când Duhul a descoperit inimii tale adevărul, ți-ai ridicat privirile înspre El. Atunci ai găsit odihnă în faptul că sângele Lui ne curățește de orice păcat și ne face mai albi decât zăpada.

Dacă crezi în Isus, ai Duhul Sfânt. Nu crezi mai întâi în Isus și apoi primești Duh Sfânt, deoarece nimeni nu poate mărturisi în adevăr că Isus este Domnul, dacă nu are Duhul. Dar dacă ești al lui Isus, trebuie să Îi dai voie să te umple de Duh. Duhul Îl va slăvi neîncetat pe Isus în inima ta. Sunt credincioși care nu dau absolut deloc spațiu și libertate de acțiune Duhului Sfânt și se ofilesc: încrederea lor scade, bucuria le dispare, rugăciunea li se stinge.

Duhul Sfânt Îl slăvește pe Isus. Duhul este prezent acolo unde credința în Isus s-a născut deja și poate să crească. Un semn clar al lucrării Duhului în tine este atunci când ieși hotărârea de neclintit de a-L ști doar pe Isus, și pe El răstignit. În Fiul primești toate bogățiile. Ochii ți se deschid să vezi că Isus împarte totul cu tine și că te-a condus în Împărăția Lui, prin credință.

După cum Isus este Fiul lui Dumnezeu, tot astfel și tu ești copilul lui Dumnezeu și te poți apropia de El așa cum un copil se apropie de tatăl său. Poți să-I spui totul. Îi poți spune cu încredere Tatălui că ochii tăi nu pot vedea clar. Dumnezeu, însă, vede toate lucrurile – totul este descoperit înaintea Lui, așa că îți poți pune mâna în mâna Lui.

Îți vezi păcatul și ticăloșia ca niște zdrențe lepădate la picioarele tale. Niciodată nu te vei mai îmbrăca cu ele, ci vei purta hainele împărătești pe care ți le-a dat Isus.

Dacă lucrurile acestea sunt reale pentru tine, înseamnă că ai Duh Sfânt. El lucrează în tine. Râuri de apă vie curg în viața ta.

(...) și bea apă din pârâu. Dar după câtăva vreme, pârâuul a secat, căci nu căzuse ploaie în țară.

1 Împărați 17:6-7

Dumnezeu i-a spus lui Ilie să meargă la pârâuul Cherit. I-a spus și să bea apă din el. Atunci de ce nu a avut grijă Dumnezeu ca pârâuul să nu sece? Trebuie să fi fost tare greu pentru Ilie să vadă apa scăzând și, în final, secând cu totul.

De aici avem de învățat că nu vom scăpa de greutăți și de încercări, cu toate că ne aflăm pe calea lui Dumnezeu. Nu lua încercarea ca un semn că nu te mai găsești în planul lui Dumnezeu. Un lucru, însă, este sigur: Dumnezeu vrea să îți spună ceva prin lucrurile pe care ți le trimite în cale.

Nu mai era nevoie de Ilie la pârâuul Cherit – Dumnezeu voia să ajute o văduvă din Sarepta, iar Ilie trebuia să fie instrumentul Lui.

Vremurile de secetă nu înseamnă întotdeauna că trebuie să te îndrepti spre alt loc. Și în Sarepta era foamete. Uneori Dumnezeu ne conduce, prin circumstanțe exterioare și printr-o convingere interioară, spre noi legături, iar când o face, trebuie să ne supunem vocii Lui și să pornim la drum. În Sarepta, greutățile nu erau mai mici, ci dimpotrivă, mai mari. Ilie avea să simtă de aproape pustiirea morții. Dar Dumnezeu este același și purtarea Lui de grijă nu se schimbă. Ajutorul Lui a fost prezent, chiar dacă nu mai veneau corbii; dincolo de toate acestea, Dumnezeu i-a apărut lui Ilie într-un nou mod și i-a îngăduit să vadă alte fațete ale înțelepciunii Sale de nepătruns.

Dumnezeu lucrează la fel și în viața ta; El vrea să crești în cunoaștere și în credință. De aceea îngăduie adesea ca greutățile să apară de unde te aștepti mai puțin. Cu toate acestea, El nu te va părăsi, ci așteaptă să Îl cauți în toate necazurile. Atunci îți va da ajutor și har nou.

Nu dispera atunci când îți este tot mai greu și îți pare că Dumnezeu nu Se ține de cuvânt. El nu te-a uitat și nu Și-a uitat nici promisiunile. Ești iubit, iar făgăduințele Lui rămân în picioare pentru totdeauna. Dumnezeu garantează pentru asta.

Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

1 Petru 2:23

Isus a fost aspru criticat. A fost acuzat că S-ar fi născut din adulter, că ar fi lacom după mâncare și bețiv, a fost acuzat de răzvrătire împotriva împăratului și de blasfemie. Dar Isus nu a răspuns cu batjocuri. A fost mut ca un miel pe care îl duci la măcelărie, iar aceasta nu pentru că nu-l păsa ce se spunea despre El, ci pentru că încredinșase totul în mâna Tatălui ceresc.

Isus S-a odihnit în mâna lui Dumnezeu. El știa că este Unul care cunoaște totul și vede totul. Aceasta era suficient pentru El. Cât mai puteau conta păreriile oamenilor?

Isus ne cheamă să pășim pe urmele Lui. Și nouă ni se aduc acuzații false, unele izvorâte din neînțelegeri, altele din răutate. Doare foarte tare să auzi ce spun ceilalți, dar fă ca Isus: pune-te în mâna lui Dumnezeu, care știe adevărul. El îți va purta de grijă. El va face ca dreptatea ta să strălucească ca lumina și neprihănirea ta, ca ziua în amiaza mare.

Domnul te încearcă prin vorbele oamenilor. Vrea să vadă dacă vei rămâne credincios Cuvântului Său și dacă vei pași pe urmele lui Isus.

Dumnezeu a apărut pricina lui Isus. De batjocurile oamenilor s-a ales praful. Astăzi mulți știu că acuzațiile aduse împotriva lui Isus erau false. Iar în ziua când toți vrăjmașii lui Isus vor fi făcuți așternut al picioarelor Lui, va dispărea orice batjocură. La fel va fi și pentru tine, pentru că Dumnezeu șade pe tron. Învață să aștepți în tăcere răspunsul Domnului. Ai vrea ca El să intervină imediat, dar rar o face. Dumnezeu este Împărat pentru veșnicie și intervine doar atunci când știe El că a venit timpul să o facă.

Isus a fost desăvârșit prin suferință. Te miră că și tu trebuie să mergi pe același drum? Ceva se întâmplă în noi, când pășim pe urmele lui Isus și nu răspundem la batjocuri. Fără să ne dăm seama, Îl oglindim pe Stăpânul nostru. Nu noi, ci Isus devine vizibil și este onorat prin viețile noastre. Îți poți dori altceva mai mult decât ca Isus să fie proslăvit prin tine?

“Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu care v-a fost dat în Isus Hristos.”

1 Corinteni 1:4

Biserica din Corint era departe de a fi o biserică model: cunoștințele spirituale erau insuficiente, membrii ei erau prunci în credință, nepregătiți pentru hrana tare; între ei răbufneau tensiuni puternice, iar păcatul stătea la pândă.

Pavel nu ascunde deloc gravitatea situației, ci spune păcatului pe nume. Oricine nu o rupe cu păcatul, nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Cu toate acestea, el mulțumește întotdeauna Domnului pentru corinteni. Cum se poate una ca asta?

Pavel îi vede așa cum îi vede Isus. Biserica lui Dumnezeu este alcătuită din păcătoși. Unii ar spune, pe bună dreptate, că sunt multe slăbiciuni și păcate în ea. Foarte multe lucruri ar trebui să fie altfel. De aceea suntem chemați să măturăm aluatul cel vechi. În același timp trebuie să spunem clar că nu lupta împotriva păcatului ne face creștini. Dacă ar fi fost așa, Pavel nu ar fi avut motiv să mulțumească pentru corinteni, pentru că ei nu s-ar fi calificat la aceasta. Când mulțumește pentru ei, Pavel o face pentru că Mielul lor pascal – Isus – fusese jertfit. El este Cel care curățește, sfințește și mântuiește, nu lupta noastră mai mult sau mai puțin reușită.

Dacă crezi în Isus, ai motive să Îi mulțumești lui Dumnezeu. A fi creștin înseamnă a fi cu Isus. Dumnezeu nu te vede niciodată singur. Ochii Lui sunt ațintiți asupra ta tot timpul, iar ceea ce vede Îl umple de bucurie. Isus te acoperă din cap până în picioare cu haine curate, strălucitoare. Toate păcatele și slăbiciunile tale sunt spălate. Bogățiile pe care le ai în Isus sunt mai mari și mai importante decât orice altceva.

Tu ești mărturie vie a faptului că harul lui Dumnezeu este mare! Mântuiți sunt cei mici, neajutorați și nenorociți. În ciuda acestor lucruri, ei sunt foarte bogați. Isus, Fiul Împăratului cerului, este bogăția lor!

De aceea, ai întotdeauna motiv să Îi mulțumești lui Dumnezeu că ești creștin!

“Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.”

Matei 9:37-38

Secerișul este cu adevărat mare! Înaintea Tronului, în fața Mielului, va fi o mare mulțime, pe care nimeni nu o va putea număra. Au venit unul câte unul. Între marile treziri spirituale din Împărăția lui Dumnezeu au fost perioade lungi de timp și, chiar și în timpul trezirilor, fiecare credincios în parte a trebuit să se întâlnească personal cu Isus și să fie născut din nou.

Slujitorii Evangheliei i-au câștigat pe mulți la Hristos. Toți creștinii ar trebui să li se alăture în această muncă, dar nu este așa. În poporul lui Dumnezeu au fost întotdeauna puțini “cuceritori de suflete” adevărați. Lucrătorii înflăcărați în Duhul sunt puțini. Din acest motiv, ispita deznădejdiei este atât de puternică printre lucrători. Își spun că situația le-ar fi fost mult mai ușoară, dacă ar fi avut mai mulți tovarăși.

Chiar și așa, nu-ți pierde curajul! Dumnezeu are mai mulți lucrători decât crezi, dar îi împrăștie, pentru ca ei să ajungă la cât mai mulți oameni. Isus îți spune să mergi la Domnul secerișului. Roagă-L pe El să scoată mai mulți lucrători pe câmp, la secerișul Lui. Nu chemarea noastră trebuie să îi facă pe alții să intre în lucrare – noi trebuie să îi încurajăm și să-i sprijinim, dar Dumnezeu este Cel care trebuie să îi trimită. Domnul secerișului este singurul care poate ajunge la inimile oamenilor. Dacă El n-a ajuns încă la inima ta, slujirea ta nu va rezista mult.

Dragostea pentru Hristos trebuie să fie puterea care să te motiveze în orice slujire creștină. Prin harul lui Dumnezeu, trebuie să învățăm să-i vedem pe ceilalți așa cum îi vede El. “Dăruiește-mi gândurile Tale pline de dragoste mântuitoare pentru această generație cuprinsă de amărăciune și de revoltă! Fă-mă să simt ce simți Tu, fă-mă puternic și blând!” Aceasta este calea – singura cale – de a merge înainte în slujba lui Dumnezeu.

Ar trebui să trăim în rugăciune în timp ce muncim. Roagă-L pe Domnul secerișului să scoată lucrători pe câmpul Lui plin de holde. Această rugăciune a fost înălțată de nenumărate ori și a fost auzită. Domnul intervine adesea numaidecât. Alteori, credincioșii au trebuit să se roage multe zeci de ani, înainte de a primi răspunsul. “Vine noaptea, când nimeni nu mai poate luca.” Semnele par a spune că timpul se apropie, dar încă sunt multe uși deschise. Haideți să folosim cum se cuvine timpul pe care îl mai avem! Să îi amintim Domnului cât de puțini lucrători sunt! Haideți să îi sprijinim pe cei pe care îi avem, prin mijlocire și prin jertfă! Haideți să îi cerem lui Dumnezeu să ridice mai mulți oameni în lucrare!

Spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.

Efesenii 1:6

Creștinul simte o mare nevoie de a fi lăudat pentru propria lui slavă. Lucrul acesta a generat multe necazuri atât personale, cât și comunitare, în biserică, și a cauzat deraieri după deraieri. Toți credincioșii sunt de acord că viața creștină începe prin har, dar învață foarte greu lecția că o viață lungă de credință se datorează tot numai slavei harului.

Mulți s-au rugat, de-a lungul timpului, să primească glorie pentru ei înșiși. Nu suntem satisfăcuți cu statutul de păcătoși sărmani și neajutorați, care trebuie să depindă în totalitate de Isus. Ne imaginăm că ar fi spre slava lui Dumnezeu să ne ajute și să ne susțină în a deveni creștini de succes.

Poate te afli între cei care s-au epuizat muncind din greu – după multe încercări nereușite, trebuie să recunoști că nu reușești să devii ceea ce ți-ai dori. Nu te poți mândri cu nici o slavă a ta. Ia aminte la ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: nu trebuie să fim spre lauda slavei noastre, ci spre lauda slavei harului Său.

Cine este spre lauda slavei harului Său? Doar cel care se agață de harul lui Dumnezeu. Dacă trecutul tău este acoperit de har, aceasta este spre lauda slavei harului Său. Când Dumnezeu privește la trecutul tău, descoperă în el doar harul lui Isus. Același lucru este valabil atât pentru prezentul, cât și pentru viitorul tău. Harul domnește în viața ta, atât acum, cât și în viitor.

Ești un fiu al harului. Cu cât ești mai conștient de acesta, cu atât vei cânta mai bine spre lauda slavei lui. Știi bine că, deși ești sărac, totuși ești bogat. Chiar dacă nu ai nimic, totuși ești stăpân peste toate. Harul lui Dumnezeu te face un credincios binecuvântat. Atunci când inima îți este umplută de har, nu mai ai nici o dorință de autoafirmare. Vrei ca Isus să fie totul pentru tine; știi că El este totul pentru Dumnezeu, de aceea vrei ca El să fie totul și pentru tine, pe vecie.

Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea.

1 Petru 3:9

Moștenirea implică o durere: cineva la care ții nu mai este aproape de tine. Nu mai poți vorbi împreună, nu vă mai puteți întâlni, de aceea poate fi dureros să revezi ceva din casa acelei persoane. În Împărăția lui Dumnezeu, însă, nu este așa. Mântuitorul tău a fost mort, dar iată că este viu! Deși acum nu îl poți vedea față în față, inima Lui bate de dragul tău. Dorința și bucuria Lui este să te binecuvinteze.

Trăiești sub permanenta Lui binecuvântare, asemeni unui copil. Iar binecuvântarea Domnului cuprinde toate implicațiile morții Sale. La moartea unui om, întreaga lui avere trece în posesia altora. La moartea lui Isus, toate posesiunile Sale au devenit ale noastre. Isus a fost sărac în cele pământești, iar alții l-au luat și puținul pe care l-a avut. Isus, însă, avea binecuvântări duhovnicești, iar acestea pot fi descrise astfel: o relație tată-fiu cu Dumnezeu. Acestea sunt bogățiile pe care ai fost ales să le moștenești.

Când privesc la mine însumi, îmi este greu să mă odihnesc în faptul că trăiesc o astfel de relație cu Tatăl meu ceresc. Mă gândesc că tare multe lucruri ar trebui să stea altfel, dacă relația dintre mine și Dumnezeu ar fi cu adevărat bună. Apoi mă compar cu alții: văd relația deschisă, bună, plină de încredere, pe care o au ei cu Dumnezeu. Dar ei sunt și foarte diferiți de mine.

Tu, care gândești astfel, trebuie să observi cuvântul “să moștenești.” Primești binecuvântarea unui fiu, pentru că ai fost ales să moștenești. Binecuvântarea nu este plata ta pentru faptele pe care le-ai făcut, ci a fost câștigată de un Altul, iar tu o primești fără nici un merit, la fel cum ai primi o moștenire.

A fi creștin înseamnă a fi chemat să moștenești binecuvântarea lui Dumnezeu. Trebuie să răspunzi chemării, primind ce ți se oferă: o relație cu Dumnezeu pe care nu ai agonisit-o tu însuși, ci Isus a câștigat-o pentru tine. Câtă odihnă binecuvântată stă în aceste cuvinte! Știi că totul este bine, pentru că Isus a făcut totul desăvârșit. Nimic nu lipsește. Între El și Dumnezeu nu există nici o umbră. El te-a mântuit în această relație nouă, a libertății, prin moartea Lui la Calvar – acolo, Isus a murit în relația Lui binecuvântată cu Tatăl, pentru ca tu să poți intra în ea. Ce minunat Salvator!

Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste care nu sunt cuviincioase (...)

Efesenii 5:4

Glumele proaste sunt glume îndoielnice, care amuză prin faptul că sunt rușinoase. Oamenii spun sau mimează lucruri pe care le-ar dezaproba în viața reală. Amuzamentul înflorește pe seama exagerărilor și încalcă barierele acceptabilului.

Cei mai mulți creștini nu sunt în pericolul de a nega libertatea de expresie sănătoasă, dar, pe de altă parte, mulți dintre ei întâmpină probleme când vine vorba de păstrarea limitelor în zona glumelor rușinoase. Ei se află sub puternica influență a duhului lumii, cu modul lui de gândire și cu felul lui de viață.

Cum reușești să alegi o atitudine de înfrânare și nu felul de viață al lumii?

Cel mai important lucru este să vorbești cu Isus despre tot. Dacă sunt lucruri în viața ta în care nu-L reprezinți pe El și prin care nu Îi aduci cinste, atunci nu poți lua parte la ele. Dacă nu spui "Nu", îți pui în pericol însuși sufletul.

Mulți creștini acționează împotriva propriei conștiințe. Ei iau parte la o mulțime de activități prin care îngăduie lucrurilor condamnate de conștiința lor să le pătrundă în suflet, prin intermediul ochilor. Este periculos, pentru că vei culege ceea ce îngădui altora să-ți semene în minte.

Glumele proaste golesc păcatul de gravitatea lui. Oamenii râd la ele și, în curând, ajung să se relaționeze nepotrivit la păcătuire, care nu mai pare atât de periculoasă pe cum este. Sămânța păcatului este mărunță și este nevoie de ani întregi pentru ca ea să crească și să rodească moarte, dar această sămânță este teribil de puternică și de viguroasă.

Mulți creștini au căzut în păcat, în felul acesta. Când privesc în urmă, ei pot identifica legături spre ceva ce părea de-a dreptul inofensiv, la vremea respectivă. Prea târziu au realizat cât de periculos este păcatul.

Glumele proaste sunt necuviincioase. Dacă nu faci binele, păcatul pânzește la ușă, iar dorința lui se ține după tine. Trebuie să te lepezi de diavol, de toate lucrările lui și de întreaga lui ființă. Pentru aceasta este nevoie de luptă, dar este lupta vieții și trebuie să o duci.

M-a scos din groapa pierii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.

Psalmul 40:2

Păcatul și consecințele lui sunt precum groapa pierii și mocirla. Picioarele nu te mai țin, nu ai cum să ajungi la țintă, te adâncești tot mai mult în mlaștină.

Cum ajungi să fii mântuit?

Într-o bună zi, vei simți mizeria mlaștinii ca niciodată până atunci. Vei simți cum puterea ei te trage tot mai jos. În astfel de momente, îți este clar că ești pierdut. Nu poți să te salvezi singur. Nu poți ajunge la țintă. Nu mai este scăpare pentru tine. Însă, când te afli în fundul gropii, Isus vine la tine. Te aștepti ca judecata Lui să te zdrobească, dar El nu vine cu judecată, ci intră în noroi după tine. Te ia de mână și te ridică, îți pune picioarele pe stâncă.

Ce har să ai un Mântuitor care nu îți dă doar sfaturi bune despre ce ai de făcut pentru a te salva singur. Nu, El intră în groapă după tine și te mântuiește.

Isus are mijloacele necesare pentru a te aduce pe stâncă – ele se găsesc în Cuvântul Lui. Puterea mântuirii se găsește în propovăduirea Crucii, în lucrarea săvârșită la Calvar. De pe Cruce, Isus a întins mâna și te-a apucat, te-a ridicat. Aceasta s-a întâmplat pentru că Isus a fost El Însuși înghițit de mocirlă, în timp ce picioarele tale au fost ridicate pe stâncă veșnică a mântuirii.

Poate realitatea mântuirii îți este străină și crezi că nu ai mântuitor, însă nu este așa. Isus este Mântuitorul tău. Ceea ce îți lipsește este credința. Trebuie ca ochii să ți se deschidă pentru ceea ce a făcut Isus pentru tine. Ia aminte la Cuvântul harului lui Dumnezeu. Tatăl vrea să îți arate că mâinile lui Isus sunt întinse spre tine, purtând semnele prețului pe care a trebuit să îl plătească, pentru a te ridica din putreziciunea păcatului.

“Prin rănilor lui Isus am fost cumpărat, El mă ține. Nu-mi lasă sufletul să se piardă, El mă ține.”

Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător.

1 Petru 2:23

Isus a venit pentru a ne aduce mântuirea, dar, în același timp, prin viața Sa, ne-a arătat cum trebuie să trăiască un creștin. Niciodată, în toate lucrurile prin care a trecut, nu a luat legea în propriile mâini, nu Și-a apărât drepturile.

Nimeni nu a fost mai nedreptățit decât Isus. El era Împăratul neprihănirii, cu toate acestea, dușmanii Lui L-au numit blasfemiator. După modul nostru de gândire, ar fi fost absolut justificat să îi reducă la tăcere, dar nu a făcut-o, ci S-a abandonat în mâna lui Dumnezeu.

De ce S-a comportat astfel?

Isus a pus totul în mâinile Tatălui Său, nu a luat nici o luptă și nici o dilemă în propriile mâini. În tot timpul vieții Lui, S-a aflat în permanentă părtășie cu Tatăl, de aceea, chiar și în cele mai grele ceasuri ale vieții Sale, I-a putut încredința totul lui Dumnezeu.

Din momentul în care ai fost mântuit de Isus, ți s-a făcut parte de toate privilegiile Lui: ai devenit copil al lui Dumnezeu, ca și El; ai primit avantajele care decurg din faptul că ai un Tată în ceruri care Și-a rezervat dreptul să poarte de grijă circumstanțelor din viața ta. De aceea, trebuie să îți abandonezi frământările în mâna Lui. Când oamenii se ridică împotriva ta și îți fac rău, mergi la Tatăl tău ceresc. El trebuie să rostească sentința, iar judecata Lui este dreaptă. Nedreptatea nu va avea ultimul cuvânt.

Ni se pare greu să lăsăm toate lucrurile în mâna lui Dumnezeu, pentru că El este îndelung răbdător – putem fi siguri că Dumnezeu nu va lăsa nedreptatea să triumfe? Da, putem fi siguri, pentru că așa ne promite El în Cuvântul Său. În același timp, însă, trebuie să înțelegem că El îi iubește pe păcătoși și vrea ca toți să fie mântuiți. Isus a mijlocit pentru vrăjmașii Lui. Să facem și noi la fel! Să pășim pe urmele Mântuitorului nostru! Și să ne amintim că nimeni nu este fără prihană înaintea lui Dumnezeu: nici tu, nici eu. Cu toții avem nevoie să fim mântuiți prin har, prin credința în Cel care Și-a dat viața pentru păcătoși.

Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularelor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă.

Isaia 58:11

Viața este scurtă. Cu toate acestea, poți obosi în credință. Drumul este adesea greu. Nici un lucrător al Împărăției lui Dumnezeu nu este scutit de perioade de criză. Gândurile ne aleargă cu ușurință la vremuri din trecut, când totul era altfel. Atunci viața și munca păreau o plimbare printr-o câmpie roditoare, plină de flori. Ce poate fi mai natural, deci, decât să Îl rugăm pe Dumnezeu să transforme pustiul și să-l facă să înflorească?

Dumnezeu ne aude rugăciunile, dar nu ne răspunde întotdeauna în felul în care ne așteptăm. Adesea, El ne lasă să umblăm, mai departe, prin pustietate. Domnul nu schimbă circumstanțele vieții, dar ne schimbă pe noi.

El ne satură inima cu pâinea vieții; suntem conduși într-o relație mai profundă cu Isus. Greutățile ne fac să ne adâncim în lucrurile care stau la temelia vieții. Cuvântul lui Dumnezeu, cel viu, veșnic și mereu proaspăt, capătă o nouă însemnătate. Adesea trebuie să ne alipim de anumite cuvinte din Scriptură, pentru ca ele să ne poarte mai departe.

În același timp, puterea ne este înnoită într-un mod curios: greutatele ne fac să ne simțim neajutorați și fără valoare. Niciodată nu am căuta noi înșine astfel de situații, dar Domnul ne conduce prin ele, pentru ca să ne poată da puteri noi; ori asta nu se poate, atâta timp cât suntem tari prin forțele noastre. În mijlocul încercărilor, relația noastră cu Isus este transformată și ne abandonăm, mai mult ca oricând, în brațele Lui. Trebuie să strigăm după ajutorul Lui, din nou și din nou. El nu ne lasă. El locuiește în inima noastră, din momentul în care ne-am pus încrederea în El. Iar atunci când nu putem face nimic prin propriile noastre puteri, Isus nu este surprins: puterea Lui, în slăbiciunea noastră, este făcută desăvârșită.

În felul acesta, Domnul te face asemeni unei grădini bine udate. Isus Însuși este izvorul vieții tale și apele Lui nu seacă. Tu nu te vezi ca fiind cineva, dar alții Îl întâlnesc pe Isus prin tine. Aceasta este lucrarea Duhului în viața unui creștin.

Sau se întâmplă o nenorocire într-o cetate fără s-o fi făcut Domnul? **Amos 3:6**

Multora li se pare greu de crezut că nenorocirile pot veni de la Dumnezeu. Ei cred că în spatele tuturor relelor care se întâmplă stă diavolul sau stăm noi înșine. Cel mai adesea, ei nu înțeleg nimic atunci când sunt loviți de nenorociri. Necazurile au întotdeauna legătură cu noi, cu diavolul sau cu Dumnezeu, însă nu întotdeauna ni le putem explica. Prietenii lui Iov nu sunt singurii care au greșit amarnic în explicațiile lor. Nu este treaba noastră să căutăm clarificări mai adânci decât cele pe care ni le oferă Cuvântul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, este la fel de important să nu fim orbi la lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu.

“Se întâmplă o nenorocire într-o cetate fără s-o fi făcut Domnul?”

Lui Dumnezeu nu Îi este teamă să Își asume responsabilitatea pentru o nenorocire. Deși noi nu putem sau nu suntem chemați întotdeauna să înțelegem motivele, Dumnezeu nu ne pedepsește fără motiv și nu lovește la întâmplare. El este sfânt. Sfințenia Lui se arată în mânia Sa față de tot ce este mânjit și nedrept.

Dumnezeul Bibliei va judeca în acea ultimă zi, dar judecata Lui se arată încă de pe acum, pentru că El vrea să ne învețe că păcatul este teribil de periculos. Unii cred că dragostea lui Dumnezeu înseamnă că noi nu mai trebuie să purtăm consecințele păcatului, dar această convingere este departe de adevăr. Cei ce susțin acest lucru au uitat cât L-a costat păcatul nostru pe Dumnezeu, la Calvar. Iar poziția lui Dumnezeu nu s-a schimbat între timp.

Lumea în care trăim se află pe marginea prăpastiei și asta nu pentru că omenirea a inventat arme teribile de distrugere, ci pentru că am păcătuیت împotriva lui Dumnezeu și nici un neam nu va scăpa nepedepsit. Pentru a cucerii țara, poporul Israel a trebuit să aștepte până când paharul nelegiuirilor canaanitilor s-a umplut. Iar când nelegiuirea lui Israel și-a atins apogeul, până și Israel a trebuit să fie izgonit din țară. Dumnezeu a rămas același. Dacă un popor Îi întoarce spatele cu bună știință, atunci nenorocirea trimisă de Dumnezeu este iminentă. Singurul mod de a scăpa de pedeapsă este întorcându-ne, cu adevărat, la Dumnezeu.

Să ne rugăm Domnului ca noi și poporul nostru să avem înțelepciunea de a face lucrul acesta

Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.
Exod 20:7

În ziua Căderii, otrava Șarpelui a infectat întreaga omenire. Nici măcar unul dintre noi nu a scăpat de consecințe: dorința de a fi asemeni lui Dumnezeu este săpată adânc în firea noastră veche și nu putem uita promisiunea Șarpelui, că vom fi ca Dumnezeu. De aceea vrem ca distanța dintre noi și Dumnezeu să se micșoreze, așa încât încercăm să ne ridicăm pe noi tot mai sus și să Îl tragem pe Dumnezeu jos.

Dar Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. El nu lasă nepedepsit pe cel care-I ia Numele în deșert— Numele Lui este sfânt și nici un om nu are voie să-L bângărească.

Atunci când folosești Numele lui Dumnezeu în vorbiri ușurate, Îl iei, de fapt, în deșert. Nu poți fi doi oameni în același timp, nu? Cum te porți la locul de muncă? Nu te deranjează deloc să folosești cu ușurătate Numele lui Dumnezeu, să vorbești cu și despre Dumnezeu la fel de fără grijă ca și colegii și prietenii tăi? Familiaritatea exagerată în relația noastră cu Dumnezeu este nepotrivită.

Este adevărat, Dumnezeu S-a smerit; dar acesta nu este un motiv pentru a-I lua în deșert Numele. Cuvintele noastre Îi pot terfeli Numele, trăgându-L în jos în loc să Îl înalțe. Poate vorbim despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre lucrările Lui, folosind cuvinte la modă, dar care sunt vulgare. Și aceasta înseamnă să iei în deșert Numele Lui. Poate felul în care cântăm despre Dumnezeu necinstește lucrurile sfinte.

Dumnezeu vrea să fim plini de o teamă sfântă, încât să nu îndrăznim să păcătuim împotriva Sa. Acesta este motivul pentru care îngăduie consecințelor păcatului să ne atingă viețile. Cuvântul lui Dumnezeu întărește cea de-a treia poruncă. Trebuie să înveți că păcatul este extrem de periculos.

Nu doar buzele tale au nevoie să fie curățite, ci și inima ta, iar aceasta se întâmplă atunci când moartea lui Isus în locul tău îți atinge păcatul. Sângele Lui trebuie să îți spele pe de-a-ntregul mintea, pentru că acolo se nasc cuvintele.

Lumea de azi are nevoie de creștini care tremură în fața Dumnezeului Celui viu! Dumnezeu este înălțat și sfânt. Prin har, putem sta la picioarele Lui – iar El nu ne strivește, ci ne ridică și ne îngăduie să Îi înălțăm Numele!

Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți, dar, tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.

Galateni 4:31 – 5:1

Totul pare să fie în ordine, ești ocupat făcând ceea ce este bine. Mulți nu se preocupă deloc cu astfel de lucruri, dar tu le iei în serios. Vrei ca urmările vieții tale de credință să se vadă. Ești plin de râvnă pentru Domnul.

S-ar putea însă ca, fără să îți dai seama, să te îndepărtezi de Isus. Ești atât de ocupat cu tine și cu viața ta de credință, încât nu mai rămâne prea mult loc pentru Isus. Poate apostazia a început deja să se strecoare în viața ta.

Poate crezi că alții se află în mult mai mare pericol decât tine. Te gândești la cei care nu sunt atenți cu păcatul și ai dreptate. Dar și tu te rățăcești, dacă nu trăiești în libertatea și în bucuria pe care le-a câștigat Isus pentru tine.

Isus nu te-a răscumpărat doar de sub blestemul legii, ci te-a eliberat de lege. Acum Îi aparții Lui și voii Sale. Isus te-a eliberat de orice alte pretenții asupra ta. El locuiește în inima ta, cu dragostea Lui. Cu cât te abandonezi mai mult Lui și harului Său, cu atât se vor înmulți roadele iubirii în viața ta.

Harul lui Dumnezeu nu te face să te lenevești, dimpotrivă! Când Domnul te împresoară cu bucuria mântuirii, harul Lui te eliberează, pentru ca să-I poți sluji Lui. Ești umplut de libertatea care vine din Isus și ești purtat de ea în tot ce faci.

El te-a eliberat de jugul legii, așa că stai tare! Nu te lăsa prins în capcană și legat din nou! Așteptările altora și chiar ale noastre se strecoară cu ușurință și ne fură bucuria și îndrăzneala. Adu-ți aminte: Dumnezeu a pus asupra lui Isus toate așteptările pe care le avea de la tine. De aceea Domnul te întâmpina cu har!

Isus este împlinirea legii. Neprihănirea cerută de lege îți este dăruită prin har, fără să o meriți. Rămâi tare în această libertate! Cântă în cinstea Mielului!

Lanțurile au fost sfărâmate! Ești liber!

“Poporul Meu era o turmă de oi pierdute; păstorii lor îi rățăceau, îi făceau să cutreiere munții; treceau de pe munți pe dealuri, uitându-și staulul.”

Jeremia 50:6

Ți-ai uitat și tu staulul, locul de odihnă?

Știi ce se întâmplă când trupul nu își primește odihna de care are nevoie? Devii încordat, iritabil și neliniștit. Dacă privarea de odihnă durează suficient de mult, ajungi să nu mai găsești odihnă nicăieri. Dar atunci când îți uiți locul de odihnă al sufletului, consecințele sunt cu atât mai grave. La început, devii neliniștit, apoi începi să agreezi tot ceea ce este nou, sperând că poate vei găsi ceva care să-ți fie de ajutor. Mai apoi, devii descurajat și deznădăjduit. Îți dorești să poți arunca peste bord tot ceea ce ține de viața de creștin.

Uneori te întorci spre munte – este maiestuos și uriaș. Alteori te întorci spre deal – nu pare să aibă prea multe de oferit. Dar în ambele cazuri, ai apucat-o pe calea lui Israel: te-ai îndreptat înspre dumnezei care nu te pot ajuta.

Dumnezeul care niciodată nu te va părăsi este Unul singur. El ți-a dăruit un staul sigur, unde să te odihnești, iar acesta se găsește la Calvar. Prin jertfa lui Isus, găsești pace. Ai fost născut din nou, atunci când inima ta a găsit odihnă la picioarele Crucii. Ochii îți erau întorși spre Cel care te-a înlocuit în moarte. Ai fost eliberat de povara păcatului, iar inima ți s-a umplut de bucuria mântuirii.

Nu cumva ți-ai uitat locul de odihnă?

Mintea ta nu l-a uitat. Îți aduci bine aminte de Vinerea Mare, de ce s-a întâmplat atunci, și nu poți uita ce înseamnă Crucea. Dar inima ta – oare nu și-a uitat locul de odihnă? Te odihnești cu adevărat în lucrarea desăvârșită a lui Isus?

Ce mare binecuvântare ca, după atâția ani petrecuți cu Isus, să îți poți găsi drumul înapoi, spre staulul unde sufletul ți se poate odihni! Și chiar ai nevoie să te odihnești de tot ce vine din tine însuși. Păcatul se lipește chiar și de cele mai bune lucruri din tine, de aceea nimic nu te poate împlini. Totuși, o singură lucrare este desăvârșită, iar ție îți este îngăduit să te abandonezi cu totul ei. Cu cât te abandonezi mai mult, odihna pe care o primește sufletul tău din mâna Domnului este mai adâncă. Prin rănilor lui Isus ești tămăduit, iar lucrul acesta este adevărat și astăzi. Când te odihnești în Stânca ispășirii, pacea cerească îți inundă mintea și inima!

“Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.”

Isaia 43:1

Creștinul poate trece prin vremuri de teribilă îndoială, din care un singur lucru îl poate smulge: Dumnezeu. Însuși trebuie să îi spună “Ești al meu!”

Dumnezeu îți cunoaște numele. El te vede întotdeauna și știe totul despre tine. Adesea nu poți înțelege pe deplin încercările și greutățile prin care treci, dar Domnul are întreaga perspectivă. Nimic nu-L este ascuns și privirea Lui se odihnește peste tine zi și noapte. El cunoaște prea bine și întunericul; pentru tine, el este atât de adânc și de impenetrabil, încât te gândești că nimeni și nimic nu va fi în stare să te ajute. Dar atunci Domnul Se apropie și te cheamă pe nume. Poate e doar o șoaptă, dar tu ești cel pe care îl cheamă. Vrea să te asigure că ești al Lui.

Ajutorul lui Dumnezeu nu vine întotdeauna așa cum ai dori tu. Kingo a descris foarte bine modul de lucru al lui Dumnezeu: “Dulce și-amară e viața aici, aceasta mi-e partea pe pământ.”

În viața oricărui credincios va exista suferință. Mântuirea nu înseamnă crucare. Domnul nu te ajută să eviți suferința, ci îți stă alături în timp ce treci prin ea. Atunci când îți este cel mai greu, Îți amintește că ești al Lui și astfel, întrezărești lumina în mijlocul întunecimii, al luptelor și al greutăților.

Ce minune măreață, să poți spune: “Isus este al meu.” Într-adevăr, o singură minune este mai mare – aceea de a putea spune: “Eu sunt al Lui.”

“Al Tău, Isuse, al Tău să fiu – aceasta mi-este cinstea și dorința toată!”

Dacă știi că Îi aparții Lui, știi și că nu ai de ce să te temi. De ce te-ai teme? Isus te-a luat de mână. El te poartă prin toate câte vin și poartă responsabilitatea pentru viața ta. Domnul te izbăvește. A fi izbăvit înseamnă a fi eliberat de datorii și repus în drepturi depline.

Nu simți că ai avea vreun drept. Cu toate acestea, Isus a câștigat pentru tine toate drepturile unui fiu. El te-a pus în aceeași relație cu Dumnezeu în care se află El Însuși.

“Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu.”

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.

1 Petru 5:7

Există multe feluri de îngrijorări, care se adună mereu: o dată un lucru, apoi altul, mereu apare câte ceva pentru care te îngrijorezi. Trebuie, însă, să arunci asupra lui Isus toate îngrijorările, chiar pe toate – atât pe cele care te privesc pe tine, cât și pe cele care îi privesc pe alții.

Înainte de toate, Isus a purtat pe lemnul crucii toate păcatele tale și ale mele. Lucrarea Lui, însă, nu s-a încheiat acolo, ci, zi de zi, El continuă să ne poarte povara. Sunt mulți cei care lucrează din greu și se ostenesc cu nenumărate griji, până când, în final, se prăbușesc. Atunci, Păstorul lor Se apropie, le ridică povara și îi pune din nou pe picioare, prin harul Său.

Oare când vei învăța să arunci asupra lui Isus îngrijorările, imediat ce apar? De ce le îngădui să îți fure bucuria? De ce le dai voie să îți împovăreze atât de mult viața? Domnul este gata să îți vină în ajutor, dar trebuie ca mai întâi să arunci totul asupra Lui.

Există o mare diferență între a pune jos și a arunca. Ceea ce pui jos poate fi ridicat imediat. Mulți își aduc îngrijorările în fața Domnului, dar, odată ce au făcut-o, le ridică din nou și pornesc mai departe, purtându-le în spinare. Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre. Cuvântul ne asigură că El Se îngrijește de noi.

În locul îngrijorărilor, primești grija lui Isus. Ce minunat să îți poți spune: “Tu toate le știi și porți întreaga responsabilitate pentru mine.”

Isus poartă un munte de poveri, dar întotdeauna va mai fi loc și pentru povara care te apasă pe tine. Dă-I-o Lui, iar El îți va da, în schimb, odihna care întrece orice pricepere. Ești în siguranță, în grija și în odihna Sa.

Și El mi-a zis: “Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.”

2 Corinteni 12:9

Omului vechi îi vine greu să se obișnuiască cu ideea că harul este de ajuns. Întotdeauna el vrea să găsească încă ceva pe care să se poată sprijini. Întreaga noastră lume se prăbușește în momentul în care Dumnezeu ne dovedește că nu avem nimic care să nu fie infectat de păcat. În cazul acesta, cum ne vom descurca în fața instanței lui Dumnezeu?

Dumnezeu însuși ne-a răspuns la această întrebare. Dacă te adăpostești în Isus, harul Lui îți acoperă întreaga viață și aceasta îți este de ajuns. Nu ai nevoie de nimic altceva. Ce este harul? Este iertarea plină de îndurare a lui Dumnezeu pentru toate păcatele noastre. Harul face ca fiecare păcat al nostru în parte să dispară. Aceasta se aplică și păcatelor pe care încă ți le amintești și pe care ți-ai dori fierbinte să nu le fi făcut niciodată.

Toate păcatele tale sunt ca ceața care dispare atunci când se arată strălucirea soarelui harului, iar aceasta se arată atunci când te încrezi în Isus și în tot ce a făcut El pentru tine. Întoarce-ți privirile spre ceea ce ține veșnic. Păcatul nu va dăinui, dar harul lui Dumnezeu va rămâne în veac.

Dumnezeu nu oferă harul cu zgârcenie, ci îl toarnă din belșug peste copiii Săi. El dăruiește har peste har. Nu numai că îți ia zdrențele murdare, dar te îmbracă în mântuire, îți face parte de neprihănirea câștigată de Isus prin viața Lui sfântă și fără păcat. Dumnezeu te vede ca și cum ai fi Isus Însuși, pentru că în Vinerea Mare L-a privit pe Isus ca și cum ai fi fost tu.

Ce îți poți dori mai mult decât iertarea și viața sfântă a lui Isus? Darurile acestea sunt atât de mari, încât orice altceva devine neînsemnat. Când ai parte de binecuvântările duhovnicești din locurile cerești, micile tale griji nu mai contează. De aceea, ține-te strâns doar de harul lui Dumnezeu. Socotește toate celelalte lucruri ca o pierdere, ca un gunoi. Amintește-ți că, după cum ai primit totul prin har atunci când ai pășit în Împărăția lui Dumnezeu, tot așa și acum, harul este singurul care te poartă până în cea din urmă zi. De aceea poți cânta întotdeauna: “Prin har El m-a găsit, prin har m-a mântuit, prin har mă poartă zi de zi, spre cer!”

Rămâi pe temelia tare a harului – ea va sta în picioare și te va ține. Isus garantează pentru ea. Nu te tângui pentru lucrurile care-ți lipsesc. Bucură-te în Cel care te-a înlocuit. El este Mielul lui Dumnezeu și Lui îi vei mulțumi o veșnicie!

(...) primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.

Iacov 1:21

Este bine să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu este suficient. Cuvântul trebuie primit la început, dar și de-a lungul drumului, din nou și din nou. Ne vine ușor să ne gândim că necredincioșii trebuie să primească Cuvântul, și așa și este, dar la fel de mult trebuie să îl primească și credincioșii. Dacă nu o fac, viața lor spirituală moare.

Numai cel născut din nou poate primi Cuvântul inspirat, cel necredincios nu poate. Dumnezeu a sădit Cuvântul în inimile celor care sunt ai Săi și prin Cuvânt îi înnoiește. Dacă vrei să trăiești, trebuie ca în mod constant să te hrănești din ceea ce deja îți aparține.

Dacă ești credincios de mai multă vreme, înseamnă că ai auzit Cuvântul de-a lungul multor ani, însă el nu și-a terminat lucrarea în tine. Chiar dacă ai cunoaște pe de rost toată Biblia, Dumnezeu ar continua să te cheme să-I primești Cuvântul, să-l lași să pătrundă adânc în inima ta, pentru a-și face lucrarea. În adâncul sufletului tău, trebuie să ajungi să fii una cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Adesea Dumnezeu folosește necazurile, îndoielile și luptele, în așa fel încât Cuvântul să îți vorbească direct. Cuvântul devine o plută de salvare cu care trebuie să te familiarizezi, pentru a te putea cățăra pe ea. Când ești tulburat, atunci experimentezi adevărata putere a Cuvântului.

Când poți să înoți, nu te interesează prea mult vestele de salvare, dar, pe măsură ce te epuizezi înotând, începi să cauți ceva suficient de solid, ca să te țină la suprafață. Aceasta este puterea care se găsește în Cuvântul lui Dumnezeu. Da, el are puterea să îți salveze sufletul. La urma urmei, cel mai important lucru este ca sufletul să îți fie mântuit.

Poate te afli mult mai aproape de destinație decât crezi, cu toate acestea, încă nu ai ajuns la capăt. De aceea, primește Cuvântul cu blândețe și cu smerenie. Liniștește-ți gândurile tulburate – nu puterea cu care primești Cuvântul contează, ci puterea Cuvântului. Atunci când ești cuprins de pacea prezenței lui Dumnezeu, realizezi că nu tu porți Cuvântul, ci Cuvântul te poartă pe tine.

Prinde-te strâns de Cuvântul lui Dumnezeu, care a rămas peste veacuri și va rămâne în veci.

(...) și iată Numele pe care I-L vor da: “Domnul, Neprihănirea noastră!”

Jeremia 23:6

Adânc, în conștiința noastră, este întipărită convingerea că, înaintea lui Dumnezeu, este nevoie de neprihănire. Fără ea, nu putem sta în fața Lui. De aceea, omul firesc are o nevoie adânc înrădăcinată în el de a se justifica, atât înaintea oamenilor, cât și înaintea lui Dumnezeu. Nu ne este deloc greu să ne găsim circumstanțe atenunante. Dacă descoperim o modalitate de a atrage atenția asupra noastră, fără a ne da de gol efortul, ne folosim de ea imediat.

Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mântuită. Dacă ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați cu ea, vom fi aruncați afară, în întuneric, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Dumnezeu nu Se mulțumește cu nimic mai puțin decât desăvârșirea. Însă viața de creștin nu poate produce o neprihănire acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. Absolut tot ce facem este pătat de egoism și de păcat. Neprihănirea se găsește într-un singur loc: în Isus. Dumnezeu L-a recunoscut pe Isus și Își găsește plăcerea în El. Isus nu a făcut nici un pas, nu a luat nici o decizie care să nu fi fost pe placul Tatălui. De aceea, prin înviere, Isus a fost dovedit cu putere ca fiind Fiul lui Dumnezeu.

A fi mântuit înseamnă a primi din mâna lui Isus toată neprihănirea Lui. Viața și faptele Lui sunt socotite ca fiind ale tale și aceasta numai prin har. Un astfel de dar nu poate fi câștigat sau meritat, tot ce poți face este să fii mulțumitor.

Atunci când primești neprihănirea lui Isus, nu devii automat neprihănit, dar intri în posesia unei neprihănituri depline și desăvârșite. Darul acesta va fi întotdeauna imposibil de separat de persoana lui Isus, pentru că neprihănirea este una cu El. De aceea Îl poți numi și tu: Isus, Neprihănirea mea.

Inima ta găsește tot ce are nevoie în Isus. Nu-ți poți imagina o neprihănire mai mare și mai desăvârșită. Aceasta este neprihănirea care te va purta de-a lungul întregii vieți și prin moarte, până te va înfățișa mântuit, înaintea instanței lui Dumnezeu.

“(...) dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.”

Ioan 21:18

Experiența îmbătrânirii poate fi una grea. Neputința fizică și mentală fac viața de zi cu zi dificilă, iar singurătatea o face să pară nesfârșită. Dar greutățile pot fi și de natură spirituală. Poate nu mai reușești să faci față solicitărilor slujirii care a constituit bogăția vieții tale, de-a lungul multor ani. Viața ta emoțională nu mai este la fel de plină ca altădată. Vei începe să ai o mulțime de întrebări și nelămuriri cu privire la credință. Oboseala și descurajarea sunt pericole iminente. În astfel de situații, este de folos să vii cu viața ta în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Slujirea lui Petru pentru Împărăția lui Dumnezeu nu a încetat la bătrânețe. Nici slujirea ta nu se va sfârși, dar Îl vei sluji pe Dumnezeu în alt fel decât până acum. Călea pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru tine este călea lui Petru.

Vei crește în slăbiciune. Petru a ajuns atât de neajutorat, încât era nevoie ca alții să îl îmbrace. Trebuia să întindă mâinile pentru a fi condus de alții.

Cineva te va sluji – este vorba de Isus. Fără El, nu poți face nici măcar un pas. El trebuie să te ajute în toate. Viața în totală dependență de Isus este o pildă extrem de grăitoare în ce privește adevărata noastră situație – gândește-te ce mare har ai, să poți mărturisi despre Hristos prin bătrânețea ta!

Petru avea să meargă unde nu voia. Cu aceste cuvinte, Isus dezvăluia prin ce fel de moarte Îl va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Un copil al lui Dumnezeu Îl proslăvește pe Dumnezeu în moarte. Este un lucru greu de înțeles, dar așa stau lucrurile. Când murim, pentru Domnul murim. “Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”, spune Cuvântul.

Un copil al lui Dumnezeu Îl slujește pe Isus în timpul vieții sale, inclusiv prin moartea sa. La sfârșit, copilul lui Dumnezeu Îl slujește pe Isus până și în moarte. Apoi vine veșnicia, când toți cei care au crezut în El își vor uni glasurile în cântece de laudă, spre slava lui Dumnezeu și a Mielului.

(Fiarei) I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruie.

Apocalipsa 13:7

Unele cuvinte ale Bibliei sunt șocante și ne lasă fără replică. În Apocalipsa, Fiara este un alt nume pentru Antihrist, care va stăpâni asupra întregii lumi și va pretinde închinare din partea tuturor. Va face război împotriva sfinților și îi va birui. Victoria lui nu înseamnă că toți creștinii se vor lepăda de Isus, dar toți vor trece prin mari suferințe. Isus vorbește despre o rămășiță aleasă, pentru care ceasurile de încercare vor fi scurtate.

Oare Dumnezeu n-ar putea să împiedice acest lucru? Desigur că ar putea, pentru că El este Dumnezeu cel atotputernic, dar nu o face. Dimpotrivă! Cuvântul subliniază faptul că Dumnezeu este Cel care îi dă lui Antihrist putere să facă război cu sfinții.

Nu înțelegem felul în care lucrează Dumnezeu. Cât sunt de sus cerurile față de pământ, așa sunt gândurile Lui față de gândurile noastre. Dar Domnul ni S-a descoperit în Scripturi. El Se relaționează la suferință altfel decât ne relaționăm noi la ea. Dumnezeu folosește suferința, pentru a-Și modela poporul în asemănarea lui Isus.

Nici un rob nu este mai presus decât stăpânul său. Ucenicii lui Isus trebuie să pășească pe urmele Lui. La finalul drumului Său a stat o cruce, care se găsește și la capătul drumului nostru. Întinericul de pe pământ va crește tot mai mult, iar fiii luminii vor fi tot mai diferiți de ceilalți. Vor fi hărțuiți și prigoana pe față va fi la ordinea zilei. Acela va fi momentul în care Satan va veni să te întrebe: "Oare n-ar fi mai bine să renunți?" El te ispitește să părăsești calea suferinței. Dacă te lepezi de Isus, lumea se va întoarce din nou cu bunăvoință spre tine.

Însă aceasta să fie calea înainte? Nu este mai bine să aparții poporului care mășcăluiește spre slavă? Dacă te gândești la veșnicie, îndoielile dispar. "Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?" Urmează-L pe Isus! "Dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul Tău!"

Ea avea o soră numită Maria, care s-a așezat jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui.

Luca 10:39

Citind evangheliile, o găsim de trei ori pe Maria la picioarele Domnului.

Prima dată stă să asculte cuvintele Lui. Atât începutul vieții spirituale, cât și creșterea, sunt legate de această activitate, care este mai importantă decât orice altceva. Dacă nu iei aminte la Cuvânt, refuzi viața din el.

Pe de altă parte, este important modul în care asculți. Maria s-a smerit, dar nu cu gândul de a fi mai apoi înălțată pentru smerenia ei. Felul în care ea îl cunoștea pe Isus a determinat locul în care trebuia să se găsească. Locul potrivit pentru orice păcătos nevrednic este la picioarele Domnului. Acolo se poate întâmpla minunea: poți găsi har în cuvintele lui Isus. El vorbește inimii tale, El vrea să îți spună ce a făcut pentru tine. Dacă Îi dai voie să-ți vorbească, începi să înțelegi ceva din dragostea Lui pentru tine.

A doua oară când o întâlnim pe Maria la picioarele lui Isus este în ceasul greu al încercării. Lazăr, fratele Mariei, murise înainte de a ajunge Isus. Inima ei era pe punctul de a se frânge, dar și-a regăsit locșorul.

Sunt zile în care pare că întreaga ta viață se prăbușește în ruine. Învață de la Maria. Chiar dacă gândurile îți sunt tulburate și îți este greu să te oprești în fața lui Dumnezeu, întoarce-te la locul tău de la picioarele lui Isus. El este singurul care te poate ajuta. Poate nu îți va răspunde la mulțimea de întrebări, dar nu va tăcea. În mijlocul necazului, El îți va îngădui să găsești pacea care întrece orice pricepere. Mulți creștini au experimentat lucrul acesta înaintea ta. Ține minte: Domnul nu te uită!

A treia dată când o găsim pe Maria la picioarele lui Isus, inima ei este plină de închinare și de adorare. Isus se îndreaptă spre Calvar, iar Maria Îl unge înaintea morții Lui. I s-a îngăduit să Îl slujească până la sfârșit. Slujba închinării va continua în veșnicie: ea începe la picioarele lui Isus, aici, pe pământ, și se sfârșește în fața tronului lui Dumnezeu și al Mielului, în slavă.

“Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”

Luca 22:19

Inima lui Isus tânjește după părtășia cu ucenicii Lui. El folosește cele mai puternice cuvinte pentru a ne asigura de dragostea Lui. Da, ne dăruiește trupul Lui sfânt și sângele Lui și ne spune: “Luați, mâncați, beți.”

Prietenii lui Isus s-au întâlnit de nenumărate ori pentru a-L primi. Erau la fel de diferiți precum suntem și noi, dar, cu toate acestea, erau una. Inima, mintea, gândurile lor – toate fuseseră îndreptate spre Isus.

La Cina Domnului, Isus ni Se dăruiește pe Sine însuși.

Ucenicii primiseră multe daruri de la Isus, iar cel din urmă dar a fost El Însuși. Odată ce le-a dăruit trupul și sângele Său, nu I-a mai rămas nimic de dat. Atunci când întinzi mâna să iei pâinea și vinul, Isus te asigură că ai totul, împreună cu El, și că ești cum nu se poate mai bogat. Oricine îl are pe Isus are totul, împreună cu El.

Sângele Lui și-a păstrat puterea curățitoare și îți face sufletul mai alb ca zăpada. Prin jertfa Lui, Isus te îmbracă în hainele mântuirii. Ai parte de neprihănirea Lui și astfel poți sta înaintea lui Dumnezeu.

Masa împărtășirii este întinsă și astăzi, dar nu și pentru cel care ar vrea să o folosească pentru a-L ține pe Isus la distanță, crezând că tot ce trebuie să facă pentru a fi mântuit este să se împărtășească. Cina Domnului este pentru adevărații prieteni ai lui Isus, pentru cei care tânjesc să se întâlnească cu El. Dacă aceasta este și inima ta, nu pierde Cina!

Este greu să-ți păstrezi credința. Cum poate Dumnezeu să continue să mă iubească? El vrea să fii una cu El, în același fel în care pâinea și vinul devin parte din trupul tău.

Nu-L lăsa pe Isus să te cheme în zadar. Primește trupul și sângele Lui. Fă lucrul acesta spre pomenirea Lui.

Noi, însă, nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.

Evrei 10:39

Mulți creștini pot mărturisi că au fost salvați în momentul în care au încetat să mai dea înapoi.

Mai întâi au încercat calea auto-îmbunătățirii. Teoretic, știau că harul lui Dumnezeu este componenta decisivă, dar nu puteau crede că îi privește și pe ei. Doreau ca întâi să se schimbe singuri. Calea a devenit una lungă și grea, care nu mai ducea spre destinație și nu se mai termina. Într-o bună zi au trebuit să își spună: “Niciodată nu vei reuși să ajungi ceea ce trebuie să fii ca și creștin.”

Și-au rostit propria condamnare la moarte... Dar Domnul S-a apropiat de ei, cu har. Le-a vorbit din nou și din nou, în Cuvântul Lui, deși ei nu aveau urechi să audă. Abia acum, când au ajuns cu mâinile goale, au încetat să mai dea înapoi.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să dea înapoi din fața harului lui Dumnezeu. Acesta este un mare pericol în viața oricărui credincios. Drumul auto-îmbunătățirii este foarte ispititor – te preocupă nu să devii creștin, ci să fii creștin și, înainte să-ți dai seama, ajungi atât de ocupat cu ce ai de făcut în calitate de creștin, încât lucrul acesta îți umple gândurile mai mult decât orice altceva. Ai intrat, din nou, într-o luptă fără nici o șansă de izbândă. Nenumăratele înfrângeri te duc la descurajare, ești ispitit să te dai bătut. Ți-ai pierdut bucuria, nu mai poți avea binecuvântată părtășie cu alți credincioși. Ai devenit tu însuși centrul vieții tale spirituale.

Ce e de făcut? Trebuie să te întorci la început, la momentul în care ai încetat să mai dai înapoi în fața harului lui Dumnezeu, pentru că, pe nesimțite, ai alunecat într-o viață de credință care nu mai lasă loc pentru har.

Problema ta nu este că ai dat greș în atât de multe lucruri și nici măcar păcatele pe care le vezi adunându-se. Nu, problema ta este că dai înapoi în fața harului lui Dumnezeu.

De aceea, renunță la încercările tale de a te îmbunătăți și abandonează-te harului lui Dumnezeu. De acum înainte trebuie să trăiești în umbra cuvântului nemeritat. În centrul existenței tale trebuie să se găsească bogățiile nemărginite pe care le ai în Isus. Atunci Domnul însuși va duce la îndeplinire în viața ta ceea ce este plăcut în ochii Lui. Crezi astfel – și ești mântuit.

A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!

Apocalipsa 1:6

Tot ceea ce ai este un dar de la Dumnezeu, de aceea El trebuie să primească toată cinstea. Multă dezamăgire și deznădejde vin din faptul că vrem ca noi să fim onorați. Investim așa de multă energie pentru a obține putere și influență. Ce mare ușurare, când Îi dăruim lui Isus ceea ce I se cuvine!

A Lui este împărăția și puterea și slava, în vecii vecilor!

Îi datorezi totul. El te-a creat și nu ai absolut nimic pe care să nu-l fi primit în dar. Dacă Dumnezeu nu ți-ar da viața, n-ai mai putea trăi nici măcar o clipă.

Dacă ești al lui Isus, știi că mântuirea ta I se datorează doar Lui. Dacă El nu ți-ar fi purtat păcatele, ar fi trebuit să ți le porți tu singur. Acum, însă, nu mai trebuie să o faci. Prețul de răscumpărare pentru păcatele tale a fost plătit. Ai fost cumpărat cu sângele scump al lui Isus, pentru a aparține lui Dumnezeu.

Orice altceva devine mărunț și neînsemnat, când este pus alături de Evanghelia minunată. Greutățile și încercările vor ține doar puțin. În curând vei fi înveșmântat în haina albă, curată și Îi vei cânta laude Domnului în veci.

Harul cuprinde bogății pe care nu le înțelegem pe deplin. Cu toate acestea, în dragostea Lui, Dumnezeu ne îngăduie să gustăm din slava harului, dacă ne smerim și învățăm să privim cu adevărat la noi înșine: atunci harul devine singura noastră avuție, pentru că nu ne ascultăm pe noi, ci ascultăm ceea ce ne spune El în Cuvânt.

Când facem asta, în inima noastră se naște dorul. O, zi minunată, când Îl vom slăvi pe Domnul, cu buze curate, nepătate de păcat! O, zi minunată, când cuvintele noastre sărăcicioase vor fi atinse de bogăția Lui! Atunci Îl vom vedea față în față și vom putea rosti ceea ce sălășluiește în adâncul ființei noastre! Aici, pe pământ, nu reușim să Îi spunem lui Isus tot ce este El pentru noi, dar va veni ziua când Îl vom da toată slava, cinstea, puterea și închinarea, fără nici o preliște!

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.

2 Tesaloniceni 2:9-10

Mulțimi de oameni vor fi duse în rătăcire în vremurile de dinaintea revenirii lui Isus. Puterea minciunilor diavolului va crește. Satan va încerca să îi ducă în rătăcire chiar și pe cei aleși, iar apostazia se va întinde peste tot.

De ce? Pentru că oamenii nu se vor mai întreba care este adevărul.

Atâta vreme cât ceva le folosește, cei mai mulți cred că acel ceva trebuie să fie un lucru bun. Chiar și în rândul creștinilor, multora le vine greu să refuze tot ceea ce aduce bucurie, pace și armonie în viață. Mulți nu își pun întrebarea dacă o anumită învățătură este adevărată, ci dacă ea funcționează. În felul acesta este ușor să subminezi adevărul lui Dumnezeu. La început, acest fapt se petrece între bisericile creștine, apoi între religii. Oamenii susțin că toți ne îndreptăm spre Dumnezeu, chiar dacă fiecare dintre noi o face dintr-un unghi diferit. Gândurile de felul acesta pregătesc calea pentru o alianță între toate religiile, care proclamă că, la urma urmei, toți vrem același lucru.

Dar aceasta este o minciună. Există o singură cale spre Dumnezeu și calea aceasta este Isus. El singur este calea, adevărul și viața. Mântuirea se primește doar prin credința în El.

Fiii lui Dumnezeu iubesc acest adevăr și sunt gata să sufere și să moară pentru el. Iar convingerea lor va fi testată. Ne îndreptăm cu repeziciune spre o lume în care toți vor avea aceeași părere cu privire la atitudini și la țințe greșite.

Vremurile lui Antihrist sunt vremuri de încercare pentru poporul Domnului. Este normal să te temi și să te îngrijorezi, dar nu te pierde cu firea. Încrede-te în Isus. El nu te va părăsi. Ține-te tare de adevăr și iubește-l. Validitatea lui nu depinde de numărul de oameni care cred în el ca tine. Dumnezeu a vorbit, iar ceea ce a spus Dumnezeu rămâne în picioare.

Fii unul dintre cei puțini care se țin de adevăr până la capăt! Dumnezeu îți promite că nu vei rămâne de rușine.

Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.

2 Corinteni 5:15

În moartea lui Isus sunt ascunse bogății inimaginabile. Mai întâi de toate, prin moarte, El a făcut ispășirea pentru păcatele tale, pentru a te putea întâmpina cu harul Său. Apoi ți-a dat un nou scop în viață, descris prin cuvintele: “cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei”. Nu trebuie să mai trăiești pentru tine însuși.

Mulți cred că o viață fericită este o viață în centrul căreia se găsesc ei înșiși, iar încredințarea aceasta duce milioane de oameni în impas și le devine blestem. Ei privesc toate lucrurile prin prisma legăturii acestora cu persoana lor. Pe măsură ce înaintează în vârstă, devin tot mai preocupați de ei înșiși și se înșingurează.

Pentru eul nostru, a nu fi în centru este un sacrificiu teribil. Totuși, nu ceda. Trebuie să te rupi de tine însuși. Da, trebuie să te pierzi pe tine însuși. Cei ce trăiesc trebuie să nu mai trăiască pentru ei. Sună ca o poruncă, dar este evanghelie, este veste bună. Domnul te-a izbăvit din viața în care totul se învârtea în jurul tău și ți-a dăruit o viață în care totul gravitează în jurul Lui. În El trebuie să fie toate izvoarele tale. În fiecare zi trebuie să primești, prin har, tot ce ai nevoie.

Isus te conduce în dragostea Sa. Nu ești singur acolo, ci ești în prezența tuturor celor pe care El i-a cumpărat cu sângele Său. În acest fel, Isus te trimite la ceilalți oameni, la frații tăi, ca să-i poți sluji.

“Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”, spune Isus. Atunci când slujești de dragul Lui, ești întotdeauna în prezența Lui.

Din acest punct de vedere, nu contează foarte mult dacă trebuie să duci altor popoare Evanghelia sau să slujești în țara ta. El găsește plăcere în tine, pentru că I-ai primit harul și ești un instrument al binecuvântării Lui.

Cât privește legăturile cu oamenii, eu, după Cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.

Psalmul 17:4

Este periculos să îți supraestimezi puterea, iar lucrul acesta se aplică și în lupta noastră de creștini. Foarte ușor ne atribuim motivații corecte. Dacă facem ceva ce n-ar trebui, nu ne este deloc greu să ne găsim circumstanțe atenuante. Însă calea aceasta este una periculoasă. Dacă nu pășim în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, mai devreme sau mai târziu ne vom trezi pe calea celor asupritori. Căderea și consecințele ei vor lucra, cu siguranță, în viața noastră.

Ispita de a schimba adevărul pentru a se potrivi formelor pe care i le-ai desemnat îți este foarte la îndemână. Singura ta șansă de scăpare este să iei aminte la Cuvântul rostit de Dumnezeu. Cuvântul Său este una cu El. Cuvântul este adevărat, după cum Dumnezeu este adevărat.

Prin Cuvânt, Dumnezeu îți ia toată slava, iar inima ta se găsește dezbrăcată de orice mască, înaintea Lui. În firea ta păcătoasă nu locuiește nimic bun. Nu poți nici măcar să te judeci singur, așa încât trebuie să spui: "Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!"

Domnul îți va asculta această rugăciune. El va vorbi inimii tale, prin Cuvânt. Te va lua de mână și te va conduce. Încrederea ta în tine însuși va fi zdruncinată. Vei realiza că gândurile și părerile tale nu sunt curate, ci sunt pătate de otrava tragediei Căderii. Dar, în același timp, ochii tăi vor întrezări bogăția harului destinat fiecărui păcătos pierdut.

Ne place să credem că poruncile și atenționările ne vor face să trăim o viață de credință sănătoasă și adevărată, însă nu este așa. Nu ai nici o putere în tine însuși de a urma calea Domnului. De aceea, ia aminte la harul Său. Doar el te poate ajuta. El te învață să spui NU necurăției și dorințelor firii și îți face inima să ardă de dorul de a pași pe urmele lui Isus.

Așadar, primește în inima ta fiecare cuvânt rostit de Isus, încă de astăzi! Astfel, picioarele tale vor căpăta siguranță și Domnul te va conduce spre Cer, unde nu vei mai fi ispitit să păcătuiești niciodată!

Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alti doi, unul de o parte, și altul de alta, iar Isus la mijloc.

Ioan 19:18

Este important ca Isus să îți fie aproape, când se apropie ceasul morții.

El era aproape de cei doi tâlhari care mureau pe Golgota, în afara zidurilor Ierusalimului, răstigniți de romani. Între ei doi, ținut pe cruce, atârna Mântuitorul lumii. Cei trei răstigniți au purtat o conversație neobișnuită, ogîndind ce era în inimile lor.

În Ziua Judecării, cei trei se vor întâlni din nou. Cum va decurge întâlnirea dintre Isus și tâlharul de la stînga Lui? Omul acesta, în ultimele ceasuri de pe pămînt, L-a văzut și L-a auzit pe Isus, dar atitudinea inimii lui a rămas neschimbată. Nu avea nici o îndoială că urma să moară, totuși a continuat să Îl împroaște pe Mântuitor cu insulte.

Moartea acestui om se află pe paginile Scripturii ca avertizare pentru toți cei care vor să amâne pocăința până pe patul morții. Din afară, oricine poate vedea că ar fi avut totul de câștigat și nimic de pierdut, dacă s-ar fi convertit acolo, pe cruce. Cu toate acestea, nu a făcut-o. A murit așa cum a trăit.

Mulți alții au avut aceeași soartă. Au continuat să amâne cel mai important lucru din viețile lor, iar atunci când a venit sfârșitul, a fost prea târziu.

Astăzi încă nu este prea târziu. Diavolul încearcă să te convingă că este prea târziu, pentru că ai respins chemarea Domnului timp de atîția ani. Nu-ți pleca urechea la vocea lui! Amintește-ți de tâlharul răstignit la dreapta lui Isus. Și-a pus viața în rînduială cu Isus, în ultimul ceas al vieții lui.

Când auzi chemarea Domnului, atunci este vremea harului, vremea să fii mîntuit. Nu amîna venirea la El, așteptînd ziua când vei ajunge așa cum trebuie să fii, pentru că ziua aceea nu va veni niciodată. Vino așa cum ești.

Un tâlhar părăsit a îndrăznit să o facă. Nu avea nimic de adus, decât o viață trăită în păcat. Nu putea face nimic – mâinile îi erau ținute de cruce. Totuși, a implorat mila lui Isus. Aceasta este singura cale și pentru tine, și pentru mine și pentru fiecare păcătos de pe pămînt. Cere-i lui Isus să aibă milă de tine! Și vei fi cu El în ra!

“și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine”.

Faptele apostolilor 27:24

Viețile a 275 de oameni au fost salvate, pentru că Pavel se afla, împreună cu ei, pe corabie. Cu toate că era doar un prizonier aflat în drum spre Roma, Pavel a tras în cântar mai mult decât căpitanul corabiei, secundul acestuia sau tot echipajul la un loc și aceasta pentru că el știa să îl întâlnească pe Dumnezeu în rugăciune.

În tot timpul celor 14 zile și nopți de furtună, Pavel s-a rugat atât pentru viața lui, cât și pentru viețile tuturor celor care călătoreau cu el. Dumnezeu l-a primit mijlocirea și a hotărât să îi asculte cererea, cruțând viețile a 275 de oameni. Și tu, și eu ne aflăm în mijlocul unei furtuni înfricoșătoare, alături de oamenii din jurul nostru. Armata de duhuri a celui rău a pornit la atac. Nenumărate puteri nimicioare au fost deja desfășurate și trebuie să ne așteptăm la încă și mai multe. Nu putem să nu ne întrebăm: “Cum se va sfârși totul?”

În noi se ridică indignarea, atunci când cele sfinte sunt călcate în picioare. Suntem îndurerați să vedem că unii dintre oamenii care ar trebui să fie străjeri și păstori sunt tocmai cei care dau tonul în direcția aceasta. Dar recolta va fi întotdeauna legată de ce ai semănat; principiul acesta este valabil în viața tuturor oamenilor și Dumnezeu este singurul care șade pe Tron ca Judecător. În astfel de situații este atât de ușor să ne concentrăm toate gândurile asupra propriei noastre persoane și izbăvirii! Cu Pavel, însă, nu a fost așa. El a mijlocit pentru toți cei aflați pe corabie împreună cu el. În mijlocul furtunii dezlănțuite, el a pășit pe urmele Mântuitorului său, fiindu-i milă de cei chinuiți și neputincioși, asemenea unor oi fără păstor.

Chiar în mijlocul poporului nostru cufundat în păcat și în nenorocire, tot suntem iubiți de Dumnezeu. În toată națiunea noastră nu există nici măcar un singur om care să nu fi fost cumpărat cu sângele scump al lui Isus. În Ghetsimani, Isus a luptat pentru fiecare dintre noi. În multe privințe, suntem bogați. Generațiile dinaintea noastră ne-au lăsat moștenire mari valori culturale, iar, din punct de vedere material, o ducem mai bine decât mulți alții. Cu toate acestea, suntem săraci. Poporul nostru se află într-o grea derivă spirituală. Puteri distrugătoare ne amenință din interior. Este mare nevoie de mijlocitori.

Dumnezeu i-a dăruit lui Pavel 275 de oameni. Câți oameni îți va dăruie ție, dacă îi vei primi pe toți cei pentru care ai mijlocit?

... și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.

1 Ioan 1:7

Dacă ești copilul lui Dumnezeu, cuvintele acestea te vor însoți de-a lungul întregii vieți. Nu există nici măcar o zi în care să nu ai nevoie de ele, pentru că ele vorbesc despre cea mai mare nevoie a noastră: aceea de a fi curățiți de păcate.

Rățiunea ne spune că doar singuri ne putem curăți și aceasta este calea urmată de milioane de oameni din întreaga lume. În spatele religiilor lumii se află dorința oamenilor de a-și îndrepta singuri căile, pentru a putea fi achitați la judecata lui Dumnezeu. Toate încercările de acest fel, însă, sunt sortite eșecului. Altcineva trebuie să acționeze și El a făcut-o deja. Singurul Fiul al lui Dumnezeu S-a întrupat, a devenit carne și sânge. El Și-a dat sângele ca jertfă, a făcut ispășirea pentru păcat, de aceea sângele Său are puterea de a curăți.

Sângele lui Isus curățește cu adevărat, iar ajutorul oferit de El nu este doar unul parțial. Dacă ai fost curățit prin acest sânge, ești cu desăvârșire curat. Un astfel de lucru îți vine tare greu de crezut, când cunoști atât de bine puterea înrobitoare a păcatului, însă el este adevărat. Sângele lui Isus te face alb ca zăpada.

Sângele acesta ne curățește pe noi. Isus a venit ca Mântuitor al adevăraților păcătoși. Fără să ne dăm seama, avem tendința să credem că lucrul acesta se aplică tuturor, cu excepția noastră. Înțelegem că pentru alții există har, dar faptul că el există pentru noi este cu neputință de pătruns. Cu toate acestea, sângele te curățește pe tine, chiar pe tine!

Versetul acesta vorbește despre “orice păcat”. Poate crezi că sângele lui Isus ne curățește de cele mai multe păcate, însă nu este adevărat. Sângele lui Isus ne curățește de orice păcat. Nu există și niciodată nu va exista păcat de care sângele acesta să nu ne poată curăți – atât de mare este puterea sângelui Său.

Dumnezeu te-a adus de la moarte la viață, atunci când ai început să crezi în sângele Mielului. Înaintea lui Dumnezeu, ai devenit un păcătos perfect curățit. Atâta vreme cât ții credința, ești alb ca zăpada. Roagă-te în fiecare zi ca sângele lui Isus să pătrundă în toată viața ta – în fiecare ungher, în fiecare cotlon. Doar așa vei rămâne în harul lui Dumnezeu.

În ziua cea din urmă, va trebui să pleci la Cer ținând strâns aceste cuvinte, devenite adevăr în viața ta. Sângele lui Isus ne curățește de orice păcat.

Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții.

Apocalipsa 7:17

Te întrebi, din când în când, cum va fi relația ta cu Isus, în cer? Aici, pe pământ, bucuria și privilegiul tău este să depinzi de El. Dar oare vei depinde de El și în cer? Acolo vei fi desăvârșit. Da, vei fi ca Isus și nu vei mai avea nevoie de ajutorul Lui, așa cum ai nevoie de El pe pământ, nu-i așa?

Este adevărat, în cer totul va fi nou, dar, cu toate acestea, nu vei putea trăi fără Isus. Aici, te străduiești mereu și mereu să te descurci singur, dar în ceruri, dependența ta de Isus va fi desăvârșită. De aceea cerul este ceea ce este.

Cele mai prețioase zile de pe pământ sunt zilele în care depinzi cel mai mult de El, pentru că, atunci, El devine totul pentru inima ta. Cu cât te vezi mai mic, cu atât este Isus mai mareț.

Și în cer, Isus va fi totul pentru tine. Versetul de astăzi spune că El va fi Păstorul nostru și ne va duce la izvoarele apelor vieții. Bucuria de a fi condus de Isus este aceeași în cer, ca și pe pământ. Există, totuși, o diferență: viața noastră de acum este tulburată de multe umbre, pe când în veșnicie, soarele slavei va străluci de-a pururi.

Ce bucurie negrăită, să fim conduși de Isus la izvoarele apelor vieții, unde ne putem adăpa și răcori sufletul! Paharul nostru este plin de recunoștință, de dă peste el.

Și în cer vei bea din izvorul mântuirii. O veșnicie întreagă vei trăi din bogăția lui Hristos, într-un belșug fără sfârșit. Într-un anumit sens, cerul schimbă totul. Pe de altă parte, el schimbă puțin. Dacă vrei să ai parte de Isus pentru eternitate, trebuie să ai parte de El aici. Moartea nu schimbă relația nimănui cu Isus. Doar credința o poate face. Lasă-L pe Isus să îți fie Mântuitor și Păstor astăzi și El Îți va rămâne astfel pentru veșnicie.

4 Septembrie

Unul va zice: “Eu sunt al Domnului!” Altul se va numi cu numele lui Iacov; iar altul va scrie cu mâna lui: “Al Domnului sunt!”, și va fi cinstit cu numele lui Israel.

Isaia 44:5

Suntem atât de ocupați cu a avea lucruri, însă există ceva cu mult mai bun decât a avea: faptul de a aparține Altuia – de a aparține Creatorului cerului și al pământului. Aceasta înseamnă că Dumnezeu are drepturi depline asupra ta și nu mai trăiești pentru tine, ci Isus trăiește în tine.

Atunci când devii copilul lui Dumnezeu, nu adaugi ceva la ceea ce deja ești, ci devii un om cu totul nou. Este vorba de o nouă naștere, de o renaștere. Nu îți mai aparții ție, ci Ți aparții lui Dumnezeu și depinzi de El. În același timp, El poartă toată responsabilitatea pentru tine. Ultimul cuvânt nu îți aparține nici ție, nici celorlalți – Dumnezeu se află în spatele tuturor lucrurilor.

Astăzi poate vei scrie ceva cu mâna ta – trebuie să ai grijă la ce ți-o folosești. Nu poți dispune tu de mâinile tale, pentru că ele aparțin, de fapt, Domnului. Nu neglija activitățile de peste săptămână: Dumnezeu ți le-a dăruit, ca să Țl poți sluji pe El. Atunci când te faci util acasă sau la serviciu, Țl onorezi de El.

O altă parte a slujbei tale este chemarea la rugăciune. Dumnezeu vrea ca mâinile care Ți aparțin să fie împreunate în rugăciune. Slujba mijlocirii este cea mai măreață și cea mai importantă dintre toate. De aceea, dușmanul sufletului caută prin atâtea căi să te împiedice să o îndeplinești.

Poate Dumnezeu vrea ca mâna ta, care Ți aparține Lui, să devină o binecuvântare pentru cineva, astăzi. Stai la dispoziția Lui și atunci Domnul te va călăuzi. Nu refuza ceea ce, în ochii oamenilor, pare mic și neimpresionant. În Împărăția lui Dumnezeu, slujba ta nu se termină niciodată. Responsabilitățile tale nu vor rămâne mereu aceleași, dar Dumnezeu vrea să Se folosească de tine până în ultima ta zi. De aceea Ți dăruiește viață.

Ce mare har să poți privi în urmă la o viață care a fost un instrument în Mâna Domnului! Poate ai fost slab și neînsemnat, dar ce mare binecuvântare este să simți căldura Măinii care a lucrat prin tine!

Da, veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace.

Isaia 55:12

A fi mântuit înseamnă a intra în bucurie. Îți aduci aminte? Să scapi de păcat, să scapi de întuneric și de robie, să intri pe cărămida minunată a libertății! Inima îți este plină de cântec. Este de necrezut, dar toate promisiunile lui Dumnezeu sunt “da” în Isus. Nici o călătorie nu se compară cu drumul de la întuneric la lumină, de sub puterea lui Satan la Dumnezeu.

Strigătele de bucurie rămân în inimă; chiar dacă au trecut ani întregi de când ai devenit un copil al lui Dumnezeu, continui să te minunezi că ți s-a făcut parte de așa ceva. Isus nu S-a mulțumit să îți facă o scurtă vizită în nenorocirea ta, ci te-a luat cu El și te-a condus din împărăția întunericului morții în Împărăția vieții. Acest lucru s-a întâmplat când ți-a deschis ochii să vezi Evanghelia în toată splendoarea ei. Atunci, lucrarea măreață de mântuire săvârșită de El a devenit totul pentru tine, așa cum este totul și pentru Dumnezeu. Într-o clipită ai înțeles că nu erai menit să găsești singur drumul spre libertate, pentru că Isus l-a găsit deja pentru tine și l-a pregătit; El însuși este calea cea nouă și vie.

Un ocean de bucurie ți-a inundat atunci inima și la fel a rămas și astăzi. Nimic nu-ți poate aduce bucurie mai mare decât să auzi Cuvântul despre Cruce, pentru că și acum, doar prin el ești liber și doar el te poate ține pe cale. Astfel, poți “ieși cu bucurie”. Dar Dumnezeu ți-a făcut parte de mai mult decât atât. Nu mergi singur pe drumul spre Noul Ierusalim, ci Domnul Însuși merge cu tine. El te conduce tot timpul și îți dă pacea Sa sfântă pe cale.

Pacea aceasta vine din lucrarea de ispășire a lui Isus. El Însuși este pacea ta. Nu trebuie să cauți pacea la capătul lumii, pentru că ea te înconjoară pe dinainte și pe dinapoi, iar lucrul acesta este la fel de adevărat ca faptul că Domnul și Mântuitorul tău te însoțește atât ziua, cât și noaptea.

Isus spune că drumul spre cer este îngust; adesea cotește în moduri neașteptate, trece prin văi și peste culmi, dar este un drum cu pace. Bucuria cerească veșnică te locuiește deja, prin credință. Mergi înainte așadar, în Numele lui Isus

Părinții noștri în Egipt n-au luat aminte la minunile Tale, nu și-au adus aminte de mulțimea îndurărilor Tale și au fost neascultători la mare, la Marea Roșie.

Psalmul 106:7

Privește cu luare aminte la cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu referitoare la faptele poporului Său. Copiii lui Israel s-au panicat când l-au văzut pe Faraon apropiindu-se cu armatele sale. Atunci au strigat către Domnul, apoi s-au întors spre Moise și i-au spus: "Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie?"

Când ai o astfel de atitudine, Îl sfidezi pe Dumnezeu.

Privește la viața ta, în lumina acestui Cuvânt. Adesea ai strigat către Dumnezeu, nu-i așa? Apoi, un moment mai târziu, ai gândit și ai vorbit de parcă Dumnezeu n-ar exista. Te-ai împotrivit Celui Preaînalt. A striga către Dumnezeu, pentru ca, mai apoi, să te porți ca și cum El n-ar fi auzit, este o dovadă de necredință.

Necredința este unul dintre păcatele fundamentale, care atrage după sine nenumărate alte păcate în viața credincioșilor. Atunci când necredința prinde tot mai multă putere, ea duce, în final, la apostazie, la lepădarea de Dumnezeu. Trebuie să luăm seama ca nici unul dintre noi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să ne despartă de Dumnezeul cel Viu.

Conștiința păcatului este adesea estompată la credincioși, în consecință, și mărturisirea păcatelor este la fel. Mă întreb de ce, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, ne pocăim atât de rar de necredință, deși este un păcat împotriva lui Dumnezeu Tatăl. Necredinciosul nu se așteaptă ca Dumnezu să se poarte cu el ca un tată, atunci când vin încercările. Necredinciosul nu se încrede în Cuvântul Lui, ci Îl consideră toate promisiunile ca fiind vorbe goale, cuvinte care se dovedesc fără putere, atunci când ai cu adevărat nevoie de ele.

Aceasta înseamnă să Îl sfidezi de Dumnezeu. Te-ai împotrivit Cuvântului Său din nou și din nou și ai persistat în necredința ta. Totuși, necredința ta nu poate anula credința lui Dumnezeu. Domnul Și-a condus poporul prin mare, în ciuda faptului că ei L-au sfidat.

Și pe tine te-a mântuit Domnul, de aceea, vino la El cu necredința ta. Și pentru necredință există iertare și curățire. Dumnezeu te iartă prin harul Său, ca să îți poți urma drumul spre Țara Promisă.

S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon; și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țarm.

Luca 5:3

Isus nu i-a cerut lui Petru un lucru greu: trebuia doar ca el să depărteze puțin barca de la țarm, pentru ca Isus să poată să șadă și să învețe pe popor, din barcă; și Petru a făcut ce îi ceruse Isus.

Mulți credincioși vor să fie folosiți de Dumnezeu. Ei își doresc să-și pună amprenta pe ceva mareț, dar au impresia că Dumnezeu nu le dă nimic important de făcut. Totul le pare mărunț și obișnuit, așa că se trag înapoi. Dar atunci când Dumnezeu face o chemare, El caută credincioșie în lucrurile mici. Vizitarea unui bolnav sau a unui vârstnic este o închinare curată și autentică adusă lui Dumnezeu, iar în Ziua Judecării, Isus va lauda astfel de slujiri.

Care este cel mai mareț lucru în Împărăția lui Dumnezeu? A-L primi pe Isus. Cine o face? Cel care primește un copilăș de dragul lui Isus. În ochii oamenilor, Isus nu era mare și important, dar, cu toate acestea, purta în El bogățiile întregului cer. La fel este și în cazul slujirii la care ne cheamă El pe noi – ne poate părea ceva banal, care nu atrage privirile, dar în ea sunt ascunse bogății inimaginabile. Prin ea, Isus Însuși vine în întâmpinarea noastră.

Astăzi, Isus Se suie în corabia ta. Poate îți cere să o depărtezi puțin de la țarm. Nu vrea lucruri mari de la tine, dar îți cere ajutorul. Pentru Petru, ascultarea la scară mică a fost începutul unei lucrări mărețe, cunoscută azi tuturor creștinilor. Poate ascultarea ta nu va avea roade atât de bogate, dar gândește-te ce înseamnă să Îi poți fi de ajutor lui Isus! Orice slujire a Lui este măreață. Nu vei regreta niciodată că te-ai pus la dispoziția Lui.

Mulți lucrători ai Împărăției lui Dumnezeu au fost asemeni unor stâlpi de susținere ascunși. Cel mai adesea, ceilalți nu i-au remarcat, dar Isus îi știe. Ei nu s-au considerat prea mari pentru a-L sluji pe Dumnezeu în lucruri mărunte.

Întreabă-L pe Isus ce vrea să faci. Dăruiește-I-te Lui și slujește-L. Aceasta este calea spre binecuvântare.

Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi care n-au păstor.

Matei 9:36

Există creștini cărora le vine foarte greu să creadă că Isus îi place. Când privesc în inimile lor, ei trebuie să recunoască, cu mâhnire, că nu Îl iubesc pe Isus așa cum ar trebui să Îl iubească, de aceea nu pot crede că Isus chiar îi poate iubi.

Dacă la fel simți și tu, atunci te înșeli. Dragostea lui Isus nu depinde de cât de mult Îl iubești tu și nu ține de nimic din tine, ci depinde doar de El. Cu mult înainte ca tu să Îl vezi, ochii Lui erau ațintiți asupra ta. Pentru El, tu nu ești neînsemnat. El este cu tine zi și noapte: prin bucurii și vremuri bune, prin greutăți și încercări, El te veghează.

Nimic nu este ascuns de Isus, totul este gol și descoperit înaintea ochilor Lui; dar asta nu Îl face să Își întoarcă privirea, dimpotrivă! Inima Lui este plină de milă pentru tine. Isus vede că treci prin încercări. Poate necazurile vremelnice prin care treci sunt mari. Amintește-ți că El le cunoaște și-I este milă de tine. În spatele tuturor încercărilor pământești, Isus vede o și mai mare nenorocire – cea adusă de păcat. Aceasta este nemiloasă, te desparte de Dumnezeu, îți închide cerul și îți deschide iadul. Dacă nu ești mântuit, nu te poți elibera. Satan te-a legat. Slujitorii lui propovăduiesc o evanghelie contrafăcută, care nici măcar nu este evanghelie, pentru că nu aduce vestea bună. Prin înșelăciunea păcatului, el încearcă să te prindă în cursă.

De aceea, așa de mulți oameni sunt nebăgați în seamă și istoviți. Ei nu au un păstor adevărat, și nimeni nu se poate conduce singur. Lui Isus Îi este milă de ei. Dragostea Lui cea mare L-a silit să-Și dea viața pentru ei, de aceea poate să îi iubească atât de mult – ca Unul care S-a jertfit pe Sine de dragul lor.

Isus nu se dă bătut. El vine la tine chiar acum și Își folosește Cuvântul pentru a-ți deschide inima. Te asigură că El este păstor pentru cei care nu au păstor. Crede lucrul acesta și Isus va fi al tău.

Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El, și legământul făcut de El dă învățătură.

Psalmul 25:14

Dumnezeu nu Se mulțumește cu rare discuții cu copiii Săi. Pentru El nu este suficient și nu vrea ca ei să-L întâlnească doar din când în când. Dumnezeu tânjește după părtășie cu ei și Își dorește ca fiecare în parte să ajungă să se încreadă în El.

Firea ta păcătoasă se împotrivește, vrea să decidă singură. Adesea nu Îl înțelege pe Dumnezeu, iar dacă nu Îl înțelege, nu vrea să Îl asculte. Firea nu se poate supune Legii Lui.

Singura cale spre părtășia cu Dumnezeu este prin omorîrea firii noastre păcătoase. Mâna Lui apasă greu asupra noastră, atunci când trebuie să ne disciplineze, pentru că există atât de multe lucruri care trebuie dezlipite de noi. Iar firea se lasă foarte greu. Prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu, însă, s-ar putea ca, într-o zi, să ți se ia totul. Dacă atunci vei întoarce ochii spre El, nu va mai trebui să te întrebi ce înseamnă teama de Dumnezeu, pentru că Domnul te va fi învățat deja asta.

Este ciudat, însă, că doar în stadiul acesta va putea Dumnezeu să îți descopere Legământul Lui. În Împărăția lui Dumnezeu, sărăcia și lipsa de putere sunt la mare rang. Pe cei bogați, Dumnezeu îi scoate afară cu mâinile goale, dar dă daruri bogate celor săraci și flămânzi.

Atunci când Dumnezeu începe să îți dea învățătură prin Legământul Său de har, multe lucruri și probleme devin neînsemnate. Ajungi să te miri că înainte cereai cu insistență răspunsuri la atâtea întrebări, pe când acum, intimitatea cu Dumnezeu te conduce în gândurile Lui. Prin Cuvântul Său, El îți dezvăluie că te-a ales în Isus încă înainte de întemeierea lumii, ca să fii sfânt și fără prihană înaintea Lui. Dumnezeul veșnic care a creat universul infinit te știa în Isus, încă înainte de a fi creat tot ceea ce există.

Dumnezeu nu te putea alege în firea ta păcătoasă. A trebuit să te aleagă în Isus. De aceea te poate numi prietenul Lui pentru veșnicie, îți poate împărtăși tainele Lui și îți poate descoperi Legământul Lui.

Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei (...)

Evrei 10:25

Satan încearcă să ne facă să ne criticăm biserica, iar eforturile lui se concentrează asupra adolescenților din familii creștine. Strategia lui pentru a le inspira repulsie este aceea de a atrage atenția asupra defectelor credincioșilor în vârstă și a încăpățănării lor în a impune obiceiuri și practici care sunt învechite și țin de tradiție.

Într-adevăr, nu toate lucrurile din biserica locală sau dintr-o casă de credincioși sunt așa cum ar trebui să fie. Cu toate acestea, nu trebuie să ne părăsim nici casa, nici biserica.

Părinții trebuie să asculte ce au de spus copiii, însă nu tinerii trebuie să fie factorul de decizie. Putem învăța multe de la tineri. Ei ne pot ajuta să nu ne blocăm în forme aride și în tradiții, dar în cadrul bisericii, conduita spirituală și direcția trebuie să fie date de creștini maturi, cu experiență, investiți cu autoritate din partea lui Dumnezeu și din partea credincioșilor.

Tinerilor s-ar putea să le fie greu să accepte acest lucru. Ei cred că viitorul este al lor. Din acest motiv, unii se vor retrage dezamăgiți din biserica locală și vor căuta altceva. La început, totul va părea bun și promițător, însă timpul va scoate la iveală slăbiciunile noului loc, mai devreme sau mai târziu. Atunci se va vedea că nici acolo nu toate lucrurile sunt perfecte. De aceea, ajung să nu se mai simtă acasă nici în noul loc și să nu mai meargă constant nici acolo. Poate încep să caute un al treilea loc, însă mereu cu același rezultat. În final, se retreg treptat din orice legături cu bisericile locale.

Există motive serioase să fii în alertă. Avem multe exemple privind modul în care decurge o viață nefericită, trăită în neascultare de Dumnezeu. Atunci când Domnul ne spune să nu părăsim adunarea noastră, acesta nu este un simplu punct de vedere pe care ar trebui să îl luăm în considerare. Sunt cuvinte cu autoritate divină, pe care nu le poți ignora fără a păcătuți împotriva lui Dumnezeu.

Atâta vreme cât Cuvântul lui Dumnezeu este propovăduit curat și adevărat în biserica ta locală, locul tău este acolo, chiar dacă există multe lucruri pe care le-ai vrea altfel. Domnul vrea să te folosească acolo unde te-a pus. El te cheamă să iubești și să slujești ca parte din comunitate, din biserică. De aceea, fii credincios bisericii tale.

Faraon a răspuns: “Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul și nu voi lăsa pe Israel să plece.”

Exod 5:2

Atunci când Îl urmărim pe Isus, ne așteptăm ca Domnul să înlăture toate greutățile, dar nu se întâmplă așa, dimpotrivă! Mulți credincioși au ajuns la concluzia că, pe măsură ce înaintează pe calea Domnului, greutățile devin tot mai dese și mai mari.

Moise avea presimțiri sumbre legate de misiunea lui; cu toată ezitarea lui, Dumnezeu l-a determinat să meargă la Faraon. Moise i-a spus acestuia cuvintele lui Dumnezeu, dar lui Faraon nu i-a păsat de ele, ci i-a răspuns, în bătaie de joc, că nu Îl cunoștea pe Dumnezeu și că, prin urmare, nu avea nici o intenție să Îl asculte. În plus, cuvintele lui Moise au făcut ca robia israeliților să devină și mai grea.

Mulți credincioși dau înapoi când se găsesc în astfel de situații, ajungând mult prea ușor la concluzia că aceasta înseamnă că nu se mai află pe calea lui Dumnezeu. Oprește-te și învață de la Moise. El a mers în fața lui Dumnezeu și l-a povestit întreaga situație, iar Dumnezeu nu și-a abandonat slujitorul, ci i-a înnoit puterea, repetându-i mesajul.

Moise a luat în serios promisiunile lui Dumnezeu, iar, în felul acesta, totul s-a schimbat pentru el. În exterior, circumstanțele au rămas aceleași, ba chiar s-au înrăutățit, dar Moise credea, și astfel a putut sfida toate greutățile și a reușit să meargă înainte, prin puterea Domnului.

În ziua de azi, mulți oameni trăiesc ca robi. Ei au fost creați și destinați pentru altceva, dar Diavolul îi ține robi, iar eliberarea lor pare imposibilă. Te rogi de multă vreme, dar nu se vede absolut nici o schimbare. Ori de câte ori ai avut ocazia, ai încercat să spui un cuvânt, să scrii o scrisoare, să dăruiești o carte, dar fără nici un rezultat. Mai mult chiar, din când în când în inimă ți se strecoară gândul că lucrurile stau chiar mai rău decât înainte.

Nu avem nici o garanție că putem aduce pe cineva la mântuire, dar nu trebuie să renunțăm. Există speranță, chiar și când ni se pare că avem toate motivele să deznădăjduim. Cel cu care avem de-a face este Dumnezeu, iar la El nimic nu este cu neputință.

Nu obosi! Caută-L pe Domnul. El va interveni!

**Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea.
Psalmul 62:5**

Bogății inimaginabile sunt pregătite pentru oricine găsește odihna sufletului său în Dumnezeu. Satan știe lucrul acesta, de aceea încearcă pe toate căile să te împiedice de la a găsi odihna. El te face să crezi că nu poți avea odihnă, până când nu rezolvi toate lucrurile care te îngrijorează. Dar nu e adevărat. David, împreună cu mulți alții, au găsit odihnă în Dumnezeu, în mijlocul luptelor și al furtunilor. Știi prea bine că vânturile bat mereu asupra vieții tale, când dintr-o parte, când dintr-alta, și este foarte greu să găsești un moment de calm total.

Sunt și alte moduri în care Satan te împiedică să te odihnești. De fiecare dată când vrei să citești Scriptura sau să te rogi, îți umple mintea cu tot felul de gânduri și griji. Ce e de făcut? În mijlocul îngrijorărilor și al luptelor, David spune: "Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu." La fel trebuie să spui și tu.

Copiii lui Dumnezeu nu sunt robi ai sentimentelor lor, pentru că sentimentele nu trebuie să îi controleze. Lucrarea lui Isus rămâne în picioare pentru eternitate: ți-a mântuit sufletul și te-a condus la Dumnezeu. Aceasta este situația ta, în ciuda neliniștii, a îndoielii și a frământărilor.

Fiecare om poate găsi odihnă în prezența lui Dumnezeu, pentru că acolo puterile lumii și acuzațiile lor nu mai înseamnă nimic; nici măcar cuvintele diavolului nu mai au putere, pentru că diavolul a fost alungat pentru totdeauna dinaintea tronului lui Dumnezeu și nu te mai poate acuza.

Când stai înaintea lui Dumnezeu, ochii tăi sunt ațintiți asupra Celui care șade pe tron. El te-a ridicat din groapa mocirlei și ți-a pus picioarele pe stâncă, iar stânca este chiar El. Dumnezeu te-a făcut de neclintit.

Dumnezeu este mântuirea ta. Dacă ar trebui să rezisti prin puterea ta, nu ai ajunge niciodată la țintă. Însă Dumnezeu este Cel care te ține și El va izbândi. Dumnezeu este apărarea ta. Mâna Lui te păzește și te ocrotește prin toate suișurile și coborâșurile vieții.

Când stai în prezența lui Dumnezeu, lumina vieții pătrunde în întunericul tău și ești umplut de nădejde și de încredere.

13 Septembrie

De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele.

Efeseni 1:15-16

Biserica din Efes cu siguranță nu era perfectă. Avea nevoie să i se vorbească despre mânie, furt, vorbe murdare, prostituție, necurăție și lăcomie. Cu toate acestea, biserica din Efes umplea inima lui Pavel de bucurie.

Sunt mulți care uită să aducă mulțumiri pentru bisericile lor. Se gândesc mereu la toate lucrurile care nu sunt așa cum ar trebui să fie și acesta este subiectul asupra căruia se concentrează toate discuțiile și preocupările lor. Rezultatul este că, după un oarecare timp, unii vor veni din ce în ce mai rar la biserică, iar în final, locul lor va rămâne gol.

Nu trebuie să închidem ochii la falimentele și la slăbiciunile din adunarea copiilor lui Dumnezeu, dar, pe de altă parte, nu trebuie nici să trecem cu vederea credința lor în Domnul Isus și dragostea lor, în ciuda tuturor greșelilor.

Prea mulți copii au fost îndepărtați de biserică tocmai de părinții lor, care și-au ponegrit frații în auzul copiilor. Felul în care vorbim unii despre alții are consecințe pe termen lung. Pavel le spune prietenilor săi să o rupă cu păcatul și să trăiască o viață sfântă. În același timp, le spune că mulțumirile lui pentru ei nu vor înceta. Pavel credea cu tărie că Biserica este lucrarea lui Dumnezeu. Chiar și cel mai slab dintre creștini este o făptură nouă în Isus. În ciuda faptului că păcatul încă nu a dispărut cu desăvârșire din relațiile lor, ei se iubesc unii pe alții, pentru că dragostea lui Hristos îi unește.

Oare nu este la fel și cu prietenii tăi credincioși? Deși sunteți atât de diferiți, credința în Isus vă unește. Și ce ai fi fără credința în Isus și fără părtașia cu cei care sunt ai Lui?

Nu simți, din când în când, un fior în suflet, când te găsești în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Seamănă cu o șoptă care îți spune că locul tău este printre păcătoșii mântuiți prin har. Nu ar trebui să-I aduci mulțumiri lui Dumnezeu pentru toți copiii Lui, la fel ca Pavel?

“Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate, și porțile sunt arse cu foc.”

Neemia 1:3

Poporul lui Dumnezeu este hărțuit și astăzi, asemeni lui Israel. Și zidul nostru este dărâmat. Atât de mulți oameni ai lui Dumnezeu și-au pierdut simțul învățaturii sănătoase, în primul rând din cauza abordării critice a Bibliei.

În Eden, diavolul a întrebat: “Oare chiar a zis Dumnezeu?” Aceeași întrebare o pune și azi, prin unii din slujitorii bisericii. Aceștia sunt lupii răpitori despre care vorbește Pavel în Faptele Apostolilor 20:29, cei care nu vor cruța turma. Ei se ridică din numărul nostru și își caută prada.

Mulți dintre cei care se numesc creștini pun sub semnul întrebării Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu cred că putem avea încredere în tot ce spune El. Această atitudine este periculoasă, pentru că îl ridică pe fiecare om, individual, la rangul de judecător.

Pentru mulți credincioși, contează mai mult ce crede și ce spune majoritatea adunării decât cuvintele clare ale Scripturii. Oamenii spun că în Biblie sunt extrem de multe lucruri care se aplicau doar în vremea în care acestea au fost scrise, că există contradicții și greșeli în ea; rezultatul este că ajungem să avem o Biblie pe care oamenii au golit-o complet de autoritate.

Zidul de protecție al oamenilor lui Dumnezeu a fost și el dărâmat prin critici biblice subtile. Unii susțin că au o viziune corectă asupra Cuvântului lui Dumnezeu, dar nu i se supun. Ori de câte ori conștiința li se face simțită, ei o adorm, folosindu-și propria interpretare a Scripturii.

Un creștin adevărat crede ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său și își trăiește viața în conformitate cu el. Este învins mereu și este obligat să apeleze în fiecare zi la harul lui Dumnezeu. El nu se umflă de mândrie în fața fraților săi care trec prin mari încercări spirituale, ci, asemeni lui Neemia, se identifică cu ei și vine în rugăciune în fața lui Dumnezeu, pentru a aduce durerea lor.

Dumnezeu a făcut minuni și până acum și poate face din nou. Pustiul poate rodi iar, asemeni unei grădini mănoase. Cuvântul lui Dumnezeu poate deveni apărarea noastră. Numele Lui este demn de încredere. Voia Lui poate fi urmată în siguranță. Doamne, lucrează în harul Tău!

Tot ce nu vine din încredințare e păcat.

Romani 14:23

Te-ai oprit vreodată asupra acestui pasaj, așa încât el să își găsească loc în inima ta și să vezi drept păcat tot ce nu vine din credință? Ai ajuns să conștientizezi blestemul care se întinde peste tot ce iese din mâinile tale? În ochii tăi, lucrurile pot părea evlavioase și bune, dar poate nici nu ți-a trecut prin minte că Dumnezeu le privește altfel.

Putem face ca lucrurile să funcționeze, atât în viețile noastre, cât și în ale altora, fără însă ca Dumnezeu să fie onorat de toată strădania noastră, ci să vadă în ea o laudă adusă nouă înșine, pentru că ea ne onorează doar pe noi. Domnul nu o va recunoaște – în ochii Lui, este păcat.

Trebuie să ai mare grijă să nu alegi o cale care este a ta și nu a Domnului. Pentru aceasta, trebuie să aștepti în tăcere în prezența Lui. Altfel, nimic din viața ta nu va izvorî din credință.

David spune că Domnul stă în părtășie cu cei ce se tem de El și le face cunoscut Legământul Său. David a experimentat acest lucru în viața lui, dar istoria ni-l arată făcând și lucruri care nu s-au născut din părtășia sa intimă cu Domnul. Când a vrut să măsoare binecuvântarea lui Dumnezeu, făcând numărătoarea poporului, a atras blestemul lui Dumnezeu atât peste el, cât și peste Israel.

Dumnezeu îți cercetează și ție inima și te întreabă întotdeauna care este rădăcina acțiunilor tale. El nu poate binecuvânta nici o slujire care vine din tine, din firea ta, pentru că, înaintea feței Lui, ea este păcat.

Luther a învățat acest lucru dintr-o experiență amară: evlavia lui de călugăr era, de fapt, păcat. Dacă mergem după pornirile inimii noastre, vom păcătui de fiecare dată. De aceea, Isus te cheamă azi să intri într-o părtășie intimă cu El. Isus vrea să te călăuzească, vrea să te sfătuiască și o face odihnindu-Și privirea asupra ta. Pleacă-ți genunchiul înaintea Lui, pentru că nu este nici o vrednicie în tine. Toate gândurile și intențiile tale bune vor da greș. Totuși, Isus îi conduce pe cei orbi pe căi pe care ei nu le cunosc. În neajutorarea ta, El este puternic. Dacă îți pui mâna în mâna Lui, El te va conduce pe calea credinței și a ascultării.

Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți.

2 Corinteni 8:4

Biserica din Macedonia trăia într-o mare sărăcie, dar aceasta nu a făcut-o să lase în seama altora lucrarea de ajutorare a sfinților. Nici gând! “Bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dar naștere la un belșug de dărnicie din partea lor” (2 Cor. 8:2). De aceea, ei au insistat ca Pavel să le facă parte la privilegiul de a-i sluji pe sfinți. Ei au dăruit peste puterile lor. Nu au adus doar bani, ci, prin voia lui Dumnezeu, s-au dăruit pe ei înșiși.

De obicei, nu cei bogați dăruiesc cel mai mult pentru Împărăția lui Dumnezeu, ci aceia care nu au suficient nici pentru a-și acoperi nevoile lor. Bogățiile au închis multe inimi; le-au făcut oarbe și nesimțitoare la nevoile altora. Cu cât ai mai mult, cu atât îți dorești mai mult. Este parcă mai ușor să dăruiești, atunci când nu ai mult.

Nu toți creștinii găsesc binecuvântarea bucuriei în slujba dărnicii. Tu te bucuri de ea? Ești printre cei care îți dăruiesc constant darurile pentru lucrarea de misiune?

Ce mare har să ți se facă parte la această slujire! Lumea noastră devine foarte mică atât de ușor, iar gândurile ni se învârtesc în jurul propriei noastre persoane. Atunci când dăruiești, însă, te legi de cel care îți primește darul. Ce bucurie să poți primi în inima ta atât pe băștinași, cât și pe misionari! Ce perspectivă îți deschide asupra vieții de zi cu zi contribuția ta la cea mai mare lucrare dintre toate: aceea de a răspândi Împărăția lui Dumnezeu pe pământ!

Tot ceea ce ai ți s-a dat spre administrare, cu împrumut. Va trebui să renunți la toate – dacă nu în timpul vieții, cu siguranță atunci când vei muri. Totuși, ai ziua de azi la dispoziție. Nu uita misiunea. Există o legătură între disponibilitatea noastră de a sluji și numărul de misionari pe care îi putem trimite.

Sunt încă multe uși deschise, dar nu știm pentru câtă vreme. Isus ne-a spus că vine noaptea când nimeni nu va mai putea munci. Trebuie să folosim la maxim posibilitățile pe care le avem, atâta vreme cât le avem.

Când alegi să pui ceva în mâna lui Dumnezeu, cealaltă mână a Lui te binecuvântează. Între Dumnezeu și dătorul voios există o legătură specială. Cuvântul te cheamă să o experimentezi și tu. Nu vei fi dezamăgit. Dumnezeu întotdeauna dă cu mână largă.

În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.

Luca 6:12

Pe parcursul întregii vieți, trebuie să faci alegeri decisive, iar când te afli în fața lor, trebuie să Îi ceri părerea lui Dumnezeu înainte de a hotărî. Cel mai mare pericol este acela de a-L aduce pe Dumnezeu în ecuație abia după ce ai făcut alegerea și a-I cere să Ți binecuvânteze drumul. Dumnezeu nu poate fi mulțumit de o astfel de atitudine; El vrea să te conducă prin procesul decizional.

Învățăm de la Isus. El a petrecut întreaga noapte în rugăciune înainte de a-Și alege ucenicii. Putem fi siguri că, odată ce ne-am rugat, decizia pe care o vom lua va fi cea bună? Dar oare Isus a ales bine, când, a doua zi, l-a chemat pe Iuda să facă parte dintre cei doisprezece? Din perspectiva omenească, a fost o decizie greșită, dar, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, alegerea a fost cea bună.

Alegerea aceasta L-a costat pe Isus teribil de mult. Grea trebuie să fi fost povara de a-l avea pe Iuda aproape în fiecare zi. În clipele frumoase petrecute în mijlocul celor mai apropiați ucenici ai Lui, prezența lui Iuda trebuie să fi fost ca un junghi ascuțit pentru Isus, de fiecare dată când ochii I se opreau asupra lui. Isus știa ce avea să facă Iuda. Știa și felul în care va sfârși Iuda. Cu toate acestea, nu l-a alungat, nu l-a abandonat. În tăcere și în umilință, Isus a mers alături de el, până în noaptea când trădarea în sfârșit s-a împlinit. După o noapte de rugăciune, Isus știa că Iuda avea să fie între cei aleși.

Din locul unde te afli, poate părea că ai făcut o alegere greșită, deși te-ai rugat pentru ea; nu te grăbi să tragi concluzii pripite – căile lui Dumnezeu nu sunt întotdeauna căile noastre. Gândurile Lui nu sunt gândurile noastre. Ochii tăi văd foarte puțin, pe când ochii Lui au privirea de ansamblu.

Isus a trebuit să umble alături de Iuda. Pavel a trebuit să își poarte Țepusul în carne. Poate și în viața ta Dumnezeu a așezat ceva greu de dus, ceva ce nu înțelegi. Dar, fără ca tu să știi, lucrul acela slujește planului de mântuire pe care Dumnezeu îl are pentru viața ta. Chiar dacă Ți se pare că este o piedică în a-L sluji pe Dumnezeu, povara pe care o ai de purtat a fost pusă acolo pentru a te ține la locul potrivit, unde Isus te poate întâlni cu harul Său. Și este tare bine ca atunci să poți spune: "Am adus deja lucrurile în fața lui Isus și El mi-a spus că harul Lui îmi este de ajuns."

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.

Isaia 53:5

O liniște grea se așterne peste inima ta, când Domnul, prin Cuvântul Lui, ți-L arată pe Fiul Său străpuns și zdrobit. Ce priveliște teribilă! "N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă." Este îngrozitor să Îl aud pe Dumnezeu spunând că ale mele erau păcatele și fărădelegile pentru care Isus a fost lovit, zdrobit și chinuit de Dumnezeu.

Nu pot decât să întreb: oare păcatul meu este chiar atât de mare, încât a trebuit ca pedeapsa lui Dumnezeu să fie atât de severă? În același timp, trebuie să realizez că Dumnezeu nu Și-ar fi supus propriul Fiu la o astfel de mânie și judecată, dacă nu ar fi fost absolut necesar. De aceea, trebuie să mă plec cu nețărmuită umilință și rușine înaintea Mântuitorului răstignit. "Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească." Din ziua căderii omului, veninul șarpelui a întinat totul.

Gândește-te că Isus Și-a asumat întreaga responsabilitate pentru tot păcatul; L-a lăsat pe Dumnezeu să Îl facă pe El Însuși păcat. Apoi S-a supus pedepsei. A băut paharul mâniei până la fund.

Sunt zdrobit de tristețe când mă gândesc prin ce a trebuit să treacă Isus de dragul meu. În același timp, inima mi-e umplută de odihna bucuriei: Isus a luat asupra Lui păcatul și pedeapsa! Dragostea Lui este atât de mare, încât nu o pot cuprinde!

Cum aş putea să Îi mulțumesc cum se cuvine, când nu pot nici măcar să pricep toate pentru câte ar trebui să Îi mulțumesc?

Un lucru este clar: trebuie să încep acum și trebuie să mă rog ca mulțumirea inimii mele să nu se sfârșască niciodată.

“Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”

Matei 7:23

Ce cuvinte îngrozitoare! Iar Cel care le spune este Isus; și le va spune într-un moment în care va fi prea târziu să te mai pocăiești. Pentru unii oameni, acestea vor fi ultimele cuvinte pe care le vor auzi de pe buzele lui Isus. Ei vor petrece veșnicia despărțiți de Isus. Cuvintele acestea le vor răsună pentru totdeauna în urechi: “Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege!”

Te înțeleg dacă, mai mult decât de orice altceva, te temi că Isus ar putea să îți spună cuvintele acestea. Atunci totul ar fi pierdut, pentru totdeauna. Dar cum poți ști dinainte dacă vei auzi aceste cuvinte din gura lui Isus? Înainte de orice altceva, este o cale pe care trebuie să ai mare grijă să nu apuci: nu privi spre ceea ce ai realizat tu! Toți cei despre care vorbește Isus la sfârșitul Predicii de pe Munte au făcut multe lucruri nemaipomenite în Numele Lui, după cum bine știi, și astfel au ajuns să creadă că Isus îi cunoaște, dar s-au înșelat. Fiecare lucru pe care l-au făcut era o încălcare a Legii, pentru că nu izvoră dintr-o relație de credință vie cu Isus. Un alt lucru pe care trebuie să îl observi este că, atunci când s-au întâlnit cu Isus, fiecare dintre ei era preocupat de slujirea lui și nu de lucrarea de ispășire pe care Isus o făcuse pentru ei.

Care sunt lucrurile care îți ocupă gândurile? Ești un cerșetor care are nevoie de milă? Ai credința inimii care știe că doar în sângele lui Isus există mântuire?

Când privești la tine însuși, te vezi într-atât de sărac, de parcă toate lucrurile dispar și nu mai ai de ce să te ții. Trebuie să te întrebi: “Să fie adevărat? Oare chiar sunt un copil al lui Dumnezeu? Isus chiar mă cunoaște?”

Dacă din pricina greutății veșniciei care atârna în această întrebare trebuie să alergi la Tronul Harului, acesta este un semn bun. Acolo trebuie să îți spui lui Isus adevărul: “Nu am nimic. Nu sunt nimic. Dar mă țin strâns de Tine! Tu ești singura mea nădejde!”

Nu te îndoi – Isus te cunoaște. Psalmul 91:14 spune: “Fiindcă Mă iubește – zice Domnul – de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu.”

După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în ceruri.

Apocalipsa 4:1

Este bine să observăm ce nu spune acest verset, pentru că ne ajută să luăm aminte la ce spune el de fapt. Când i s-a îngăduit să privească în ceruri, Ioan nu a văzut o ușă deschizându-se, ci o ușă care deja era deschisă. I s-a arătat astfel că ne putem încrede în Isus, care ne-a spus adevărul când a zis: “Veți vedea cerul deschis”.

Și lui Ștefan, primul martir creștin, i-a fost dat să vadă același lucru. Înainte de a fi ucis cu pietre, el a spus: “Văd cerurile deschise.”

Copiii lui Dumnezeu trăiesc sub un cer deschis. Ușa cerului nu se va deschide atunci când vei ajunge în fața ei, pentru că ea este deja deschisă. Atunci când Mântuitorul nostru, Domnul Isus Hristos, a stat în fața ușii, aceasta s-a deschis și de atunci nu s-a închis în fața nici unuia din cei care, apăsăți de păcat, au căutat scăparea la Isus.

Ne este ușor să uităm de ușa deschisă. În vremurile de mare prosperitate, în Țara Promisă, Israel L-a uitat pe Dumnezeu care i-a dat tot ce avea.

“Binecuvântă, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui.” Nu uita de cerurile deschise, atunci când Domnul toarnă peste tine bunătațile Lui. Nu uita nici atunci când asupra ta se adună norii negri și gri. Când toate căile par să se închidă, amintește-ți că există o ușă mereu deschisă: ușa pe care a deschis-o Isus; iar ce deschide El, nimeni și nimic nu poate închide.

Isus a dat la o parte toate piedicile dintre tine și Dumnezeu, prin Sângele vărsat pe Golgota. Atunci s-a deschis ușa spre inima lui Dumnezeu. Dacă trăiești împreună cu Isus, păcatele și dezamăgirile nu o pot închide. Trăiești sub cerul deschis al harului, iar în curând vei merge în Împărăția unde vei fi o veșnicie împreună cu Cel care a împlinit totul pentru tine, pe Cruce.

“Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor (...)”

Luca 12:36

I-ai urmărit vreodată pe oamenii care așteaptă ceva? Dacă n-ai făcut-o, ar trebui să o faci. Isus îi folosește ca exemplu, pentru a te învăța ceva.

În gară, trăirile oamenilor sunt diferite de trăirile celor care se află în parc. Majoritatea celor care așteaptă pe peron, nu stau jos. Se uită mereu la ceas și își întorc privirile în direcția din care trebuie să le sosească trenul. Când văd în depărtare un punct luminos, ei știu că trenul va sosi în stație în câteva momente. Apoi urcă în trenul care nu staționează pentru mult timp.

Din punctul nostru de vedere, a trecut mult de când Isus le-a spus prietenilor Lui să aștepte. Din perspectiva veșniciei, două mii de ani sunt o clipită. De-a lungul istoriei, au existat oameni care au așteptat, în timp ce alții dormeau – aceștia din urmă au uitat să verifice dacă au ulei în candelă.

În multe semne care vor preceda venirea lui Isus, Dumnezeu ne-a dat un ceas care arată că timpul revenirii se apropie. Nu poți citi Biblia, fără ca apoi să nu privești la lumea din jurul tău cu mirare. Dumnezeu cunoștea vremea în care noi urma să o trăim și a descris-o în Cuvântul Său. Începem să întrezărim și noi lumina în depărtare. De aceea, trebuie să ne spunem unii altora: “Nu mai e mult până vine Isus.”

Trebuie să folosim înțelept timpul scurt de așteptare pe care îl mai avem. Întreabă-te: “Sunt pregătit? M-am îmbrăcat în hainele de nuntă? Mă aflu între cei care vor fi primiți sau între cei care vor fi lăsați afară?”

Este timpul să le amintim și altora că Isus va reveni curând. Mulți trăiesc fără a se gândi la El. Pentru ei, revenirea lui Isus va fi un mare șoc. Ce groaznic va fi să te găsești afară și să bați la o ușă închisă! Să ne luptăm să petrecem înțelept puținul timp de așteptare pe care îl mai avem!

Domnul ne-a așezat într-o mare lucrare misionară. Evanghelia trebuie să fie vestită până la marginile pământului, iar aceasta se poate realiza doar prin slujire, jertfă și rugăciune. Slujba pe care o avem de făcut pentru Împăratul este urgentă!

Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?

Evrei 1:14

Aceste cuvinte vorbesc despre îngeri, pentru ca tu să știi că Cel Preaînalt are oști de îngeri la dispoziția Lui pe care le folosește, trimițându-le în ajutorul celor care vor moșteni mântuirea.

Îngerii sunt menționați de multe ori în Biblie, însă mulți se întreabă de ce nu ni se dau mai multe detalii cu privire la ei. Știm că au puteri imense. Probabil cea mai bună explicație este aceea că Dumnezeu vrea să ne protejeze de păcatul închinării înaintea lor. Dacă ne-am concentra atenția asupra lor, am fi, fără îndoială, ispitiți să-i adorăm. Apostolul Ioan s-a prosternut înaintea îngerului din Insula Patmos, dar acesta nu i-a permis să i se închine. Îngerii sunt doar slujitori împreună cu noi. Singur Dumnezeu este vrednic să primească închinare.

Îngerii au o slujbă – aceea de a te ajuta să moștenești mântuirea. Nu poți câștiga mântuirea. Isus a câștigat-o pentru tine, la lucrarea Lui nu mai este nimic de adăugat. Tu trebuie să o moștenești, iar îngerii te vor ajuta la aceasta.

Satan și oștile lui de duhuri au un scop suprem, în tot ceea ce fac. Ei vor să te împiedice să intri în moștenirea ta. Felul în care își ating scopul este mai puțin important pentru ei, atâta vreme cât acesta este atins. În această luptă spirituală, tu ești mic și fără putere. Satan este puternic și luptă pe toate fronturile împotriva ta, din toate direcțiile. De aceea, trebuie să te îmbraci cu toată armura lui Dumnezeu; în timp ce o faci, nu trebuie să strigi către îngeri, ci să te rogi Domnului, iar El Își va trimite îngerii să te slujească.

Nu știm cât de des alege Dumnezeu să o facă, dar cu siguranță El își trimite adesea slujitorii pentru a ne veni în ajutor. Dacă Dumnezeu nu ar sta de partea noastră, cât de ușor ne-am pierde moștenirea pe care a agonisit-o Isus pentru noi!

Uneori, Dumnezeu ne poartă prin văi adânci și întunecoase, unde pericolul ne pândește la fiecare pas. Dacă azi te găsești în valea descurajării și a disperării, amintește-ți că nu ești singur. Dumnezeu ți-a văzut necazul și S-a apropiat de tine, înconjurându-te cu îngerii Lui, asemeni unui zid de foc.

După cum diavolul are un singur scop în ce te privește, la fel și Dumnezeu are un singur lucru în gând pentru tine: să moștenești mântuirea. Iar îngerii Îl vor spijini pentru a-Și atinge scopul cu privire la tine.

El S-a schimbat la față înaintea lor.

Matei 17:2

Isus luase cu Sine pe trei din prietenii Lui, pentru a urca toți împreună pe munte. Probabil cei trei și-au pus tot felul de întrebări în timpul urcușului dificil: De ce i-a ales tocmai pe ei? De ce nu alesese un drum mai ușor? Ce avea de gând?

Și în viața ta sunt momente în care îți pui astfel de întrebări, pentru că nu Îl înțelegi. Te-a pus deoparte, singur, și felul Lui de a lucra ți se pare ciudat. Te-ai gândit că poate Isus are cu tine același scop pe care l-a avut cu ucenicii Lui? El dorește să Îl vezi schimbându-Se la față înaintea ta.

Ucenicii umblaseră mult timp cu El. Îi ascultaseră cuvintele, Îl văzuseră făcând multe minuni. Cine Îl cunoștea pe Isus mai bine decât ei? Însă Isus privea în inimile prietenilor Lui și știa că ei aveau nevoie să Îl vadă în slava Sa. Isus cunoaște și inima ta și dorește să te conducă la o mai profundă cunoaștere a Lui.

Ucenicii L-au văzut pe Isus stând de vorbă cu Moise și cu Ilie – L-au văzut ca parte din imaginea mai mare. Isus era proorocul pe care Dumnezeu li-l promisese prin Moise și, asemeni lui Ilie, avea să Se înalțe la cer.

Cât despre tine, ai fost cunoscut și ales înainte de întemeierea lumii. Unul singur poate aduce semnificație deplină vieții tale. El vede totul dintr-o perspectivă mult mai largă decât poți tu vedea, iar scopul Lui este acela de a fi proslăvit în inima ta.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu ucenicii. În final, ei nu au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus.

Dumnezeu te poartă prin viață în așa fel, încât orice altă slavă își pierde strălucirea și ajungi să înțelegi că toată slava pământească este ca floarea de pe câmp – minunată, desigur, dar la fel de supusă ofilirii și trecerii. Viața ta ajunge să se asemene cu acea zi petrecută pe munte: în final, tot ce rămâne este Isus. Atunci El Se apropie de tine și tu ajungi să Îl vezi schimbându-Se la față înaintea ta. La fel Îl vei vedea în veșnicie. Atunci vei fi plin de bucurie, surprins peste măsură și nimeni și nimic nu îți va putea lua bucuria.

“Căci vă spun că de acum încolo nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu.”

Luca 22:16

Isus a rostit aceste cuvinte referindu-Se la instituirea Cinei Domnului, pentru a sublinia că există un traseu neîntrerupt între masa împărtășirii și ceremonia de nuntă din Ceruri, unde prietenii Lui vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov.

Isus Și-a întâlnit adesea prietenii la Masa Domnului, dăruindu-li-Se de nenumărate ori, prin pâine și vin. În multe biserici, oamenii care pășesc în față pentru a se împărtăși îngenunchează în semicerc, arătând că partea cealaltă a mesei se petrece într-o cu totul altă lume.

Această Masă a împărtășirii ne îndreaptă ochii spre Împărăția care va să vină. Cerul era viu în mintea lui Isus, atunci când, pentru ultima dată, a șezut la masă împreună cu ucenicii Săi. Nu putea să nu Se gândească la următoarea dată când vor fi împreună.

Nu putem pătrunde adâncul suferinței lui Isus. Lucrurile prin care avea să treacă Îi înspăimântau sufletul. În Ghetsimani, Dumnezeu a trimis un înger pentru a-L îmbărbăta pe cale. Cu toate acestea, încă nu putem pricepe cum de Isus a fost în stare să îndure agonia Crucii. Cuvintele Lui, însă, ne vin în ajutor. Iubirea Lui strălucește atât de minunat prin ele, mai ales prin cele spuse în ultima Lui seară trăită pe pământ!

Inima Lui era plină de dragoste pentru prietenii Lui; la ei Se gândea, de parcă nu putea să îi părăsească. De aceea, Isus era mângâiat de certitudinea că, peste puțină vreme, vor fi din nou împreună.

De fiecare dată când te apropii de Masa Domnului, trebuie să privești mai departe, să anticipezi: dacă trăiești prin credința în Isus și rămâi în credință, va exista mereu o nouă întâlnire la Masa Lui. Iar ultima dintre ele va fi în Cer, când toate lucrurile vor fi împlinite și desăvârșite.

Isus știa că Se apropia de țință în acea seară de joi, când stătea la masă cu prietenii Săi. Cei mai mulți dintre noi nu știm cât va mai ține călătoria noastră până să ajungem la Cer, dar, când ne ridicăm privirile spre Isus care ne așteaptă, nu putem decât să ne grăbim cu toate puterile noastre spre Împărăția unde vom fi cu El, pentru veșnicie.

Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

1 Ioan 1:4

Păcatul distruge orice bucurie. Putreziciunea lui mânjește totul din jur, atât în relația dintre oameni și Dumnezeu, cât și între oameni. De aceea este Ioan atât de preocupat ca prietenii lui să umble în lumină, pentru că, dacă nu o vor face, bucuria lor se va ofili. Atâta vreme cât există lucruri ascunse și atent justificate, critica și bârfa își vor face loc între ei. Când conștiința nu-ți este curată, începi să scoți la iveală defectele celorlalți, pentru a apărea tu însuși într-o lumină mai bună, iar când acest duh se cuibărește între frați, cu greu se mai poate găsi loc pentru bucurie.

Există o bucurie care ține de cer. Câtă vreme trăiești pe acest pământ păcătos, bucuria găsită în lucrurile trecătoare va fi mereu schimbătoare. Boala, durerea și moartea pun stăpânire peste viața ta și îți aruncă umbrele grele asupra ei.

Cu toate acestea, bucuria desăvârșită se poate găsi, chiar pe acest pământ: ea vine din relația bună cu Dumnezeu. Dacă ai venit la Domnul cu păcatul tău, nu trebuie să te îndoiești că El te-a primit și ți-a luat păcatul în Vinerea Mare. Poate exista bucurie mai mare și mai eliberatoare pentru un păcătos pierdut decât aceea de a fi eliberat de păcat și vină?

Dumnezeu dorește să ai mereu parte de această bucurie în viața ta, iar lucrul acesta se întâmplă când umbli în lumină. Păcatul, însă, nu va dispărea cu desăvârșire din viața noastră, câtă vreme ne aflăm pe pământ, dar putem trăi într-o relație adevărată cu Dumnezeu, când, atât cât ține de noi, aducem totul la lumină.

Dacă îți trăiești astfel viața, înseamnă că ai parte de bucurie deplină. Ai pace cu Dumnezeu. Între tine și El nu este nimic tulbure. Ești gata să părăsești viața acesta și, când Dumnezeu te va chema, vei pleca imediat – iar în fața Lui, bucuria ta va fi deplină, pentru veșnicie.

El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn.

1 Petru 2:24

Am prefera să putem fugi de tot ceea ce doare. Nu ne place să ni se amintească lucrurile dureroase; cu atât mai puțin ne-am dori ca alții să sufere din pricina păcatelor noastre. Însă câtă suferință I-am produs lui Isus! Prin ce chinuri a trebuit să treacă, din cauza putreziciunii păcatului în a cărui putere suntem!

Mintea noastră nu poate pricepe cât L-a costat pe Isus să Se facă Izbăvitorul nostru, dar Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie inimii această taină. Înțelegerea aceasta nu se întâmplă o dată pentru totdeauna, ci prețul pe care a trebuit să îl plătească Isus trebuie să ne pătrundă din nou și din nou. Cu toate că Duhul lui Dumnezeu ne îngăduie să vedem ceea ce ochiul nu a văzut și să înțelegem ceea ce la mintea omului nu s-a suit, niciodată nu putem trece mai departe de primii pași.

Isus S-a legat de păcat, pentru că Dumnezeu a pus toate păcatele noastre asupra Lui. Isus le-a cunoscut întreaga greutate. Isus nu a fost rănit doar de palme, de bice și de cuie, ci a fost schingiuit de păcat.

Cele mai mari contraste se reunesc în Isus. El era Dumnezeu. Cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Dumnezeu. Ioan, însă, a putut spune, arătând spre El: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" A-L vedea pe Isus era totuna cu a vedea păcatele întregii lumi – păcatele mele și ale tale.

Isus a purtat mai multe păcate decât oricine altcineva. Te mai miră că viața de aici a fost grea pentru El? După cum bine știi, păcatul este cel care face ca viața să fie grea: păcatul tău, păcatul altora. Mulți cred că nu sunt în stare să trăiască o viață distrusă de păcat, așa că hotărâsc să îi pună capăt. Disperați, încearcă să scape de păcat și de consecințele lui.

Dar Isus nu a făcut așa, ci a primit păcatul tău și al meu. El a ales să trăiască cu păcatele noastre, de aceea a trebuit să moară cu ele, iar a muri cu păcatul asupra ta înseamnă a muri sub povara lui teribilă. Isus a făcut acest lucru: a purtat păcatele noastre până la capăt, până pe lemnul Crucii. Soldații I-au luat haina, dar El a păstrat păcatul pe care Dumnezeu îl pusese asupra Lui. În fața mâniei și judecății lui Dumnezeu, Isus S-a jertfit în locul tău.

Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos (...).

2 Corinteni 8:9

La plecarea lui din Corint, Pavel știa că creștinii de acolo cunoșteau harul lui Dumnezeu. El li-L zugrăvise de nenumărate ori pe Isus drept Fiul răstignit al lui Dumnezeu. Hotărâse să nu știe nimic altceva, câtă vreme se aflase în mijlocul lor, “decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.”

Cum stau lucrurile între credincioșii din vremea noastră? Cunoaștem harul Domnului nostru Isus Hristos? Mulți vor răspunde imediat afirmativ, însă nu ar trebui să ne pripim să răspundem. Oare nu cumva motivul teribilei sărăcii spirituale în care ne aflăm este tocmai faptul că harul este atât de puțin cunoscut între cei care sunt ai lui Isus? Suntem ocupați cu tot felul de întrebări, dar inima ne este arareori înviorată prin har.

Trebuie să te întorci la început: atunci ai stat înaintea lui Dumnezeu cu gura închisă, pentru că nu aveai nimic de spus în apărarea ta. Meritai să auzi rostindu-se asupra ta condamnarea la moarte. Dar nu ai auzit-o – Dumnezeu te-a lăsat să auzi condamnarea lui Isus la moarte, pentru ca să fie clar pentru tine că Altcineva ți-a luat locul. Atunci ai văzut Cerul deschis, pentru că Isus ți-a pregătit calea înspre acolo. Datorită Lui, poți veni în fața lui Dumnezeu. Mântuitorul și Răscumpărătorul tău ți-a apărât pricina.

Harul lui Dumnezeu rămâne singura ta nădejde și astăzi. Dacă sângele lui Isus nu acoperă toate păcatele tale, nu poți fi mântuit. Nici acum nu ai nimic cu care să plătești. Oricât ai crește în credință, niciodată nu vei putea trece dincolo de nevoia de a fi mântuit doar prin har.

Trebuie să te bucuri nespus de acest lucru. Adevărul este că harul lui Dumnezeu este atât de coplesitor, încât nu ai putea câștiga niciodată un mai mare belșug de încântare. Dumnezeu ți-a dat harul din belșugul bogăției Lui.

Lucrarea lui Isus nu te poartă doar pe o porțiune din drum, ci te-a luat și te-a purtat până la destinație. Aceasta este marea taină cuprinsă în cuvintele: “S-a isprăvit!”

Trăiește în harul lui Dumnezeu! Lasă-l să te poarte prin viață. Îl vei proslăvi o veșnicie întreagă pentru el!

“(...) așa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față!”

2 Corinteni 10:11

Există concordanță între cuvintele și faptele tale? Satan își dă toate silințele să rupă această concordanță, deoarece știe că, dacă reușește, vei fi paralizat din interior. Cuvintele tale vor fi fără putere și disprețul față de propria-ți persoană te va amenința.

Isus îi previne pe ucenici cu privire la aluatul fariseilor, pentru că aceștia nu trăiau ceea ce predica.

Toți creștinii sunt expuși pericolului de a fi asemeni fariseilor, dar primejdia este mai mare pentru cei cărora li s-a încredințat o slujbă specială în adunare, deoarece cu toții ne dorim să fim la înălțimea așteptărilor celorlalți și vrem să lăsăm o bună impresie cu privire la viața noastră spirituală. Ispita poate veni în nenumărate feluri. În momente oportune, poți pomeni viața ta de rugăciune sau citirea Bibliei, mărturisirea lui Hristos în fața celorlalți, slujirea sau donațiile făcute pentru lucrarea misionară. Este periculos! Fără să îți dai seama, te îndepărtezi de fața lui Dumnezeu și începi să îți trăiești viața în fața celorlalți, dându-le o impresie care nu seamănă cu realitatea.

Învață de la Pavel. În acțiunile sale, el era credincios cuvintelor pe care le spunea. Desigur, am putea găsi chiar și în viața lui păcate, slăbiciuni și greșeli, dar, cu toate acestea, viața lui a fost una trăită cu onestitate. A adus mereu toate lucrurile la lumină, atât în fața lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor. Prin urmare, cei care doreau să îi facă rău puteau găsi cu ușurință multe puncte vulnerabile, neavând altceva de făcut decât să-i întoarcă propriile cuvinte împotriva lui. Pavel însuși se vedea drept cel dintâi dintre toți păcătoșii, neavând nimic bun în firea lui.

Creștinii adevărului sunt aceia ale căror vieți rezistă la încercarea suferinței. Trebuie să fii gata să plătești prețul pentru ca între convingerile, cuvintele și acțiunile tale să existe concordanță. Ioan Botezătorul nu se putea întâlni cu Irod fără a-i condamna păcatul: “Nu-ți este îngăduit s-o ai de nevastă” (pe soția fratelui tău). Cuvintele acestea l-au costat temnița, iar, mai târziu, viața. Cuvintele lui Ioan au fost ca sarea pe rana deschisă a conștiinței lui Irod.

Isus ne cheamă să ne luăm crucea și să Îl urmăm. Iar acesta înseamnă să trăim în așa fel încât faptele noastre să fie în concordanță cu cuvintele pe care le spunem.

Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții.

1 Petru 4:8

Cuvântul lui Dumnezeu ne amintește adesea să ne iubim frații. Poate te întrebi de ce se pune așa de mult accent pe acest lucru, dar dragostea este legătura vieții între creștini. Atunci când ea lipsește, relațiile dintre noi devin din ce în ce mai erodate de conflicte, bârfa și suspiciunile câștigă teren, iar distanțele dintre noi cresc mereu, făcând loc răcelii.

Părțășia creștină poate propăși doar dacă multe păcate sunt acoperite. Sunt păcate care trebuie condamnate, sunt situații care trebuie aduse la lumină, sunt și cazuri în care căile noastre trebuie să se despartă, așa cum s-a întâmplat cu Pavel și Barnaba, dar, mai presus de toate, trebuie să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții, pentru ca păcatul să fie acoperit.

Atitudinea de justificare și de îndreptățire este una periculoasă, care se arată atunci când te lupți să ți se facă dreptate, iar mai apoi, dacă nu ți se face, simți că dreptatea a fost înfrântă. Dar nu este adevărat – dreptatea nu poate pierde, nici nu poate fi oprimată pe termen lung. Lucrul acesta se aplică și dreptății care te privește pe tine. Domnul Însuși va aduce la lumină dreptatea ta.

În plus, nu poți fi sigur că ai chiar atât de multă dreptate pe cât crezi. De cele mai multe ori, există mai multe unghiuri din care trebuie privită situația.

Atitudinea de îndreptățire dă naștere unui duh de legalism între frați, care zdruncină părțășia în așa măsură, încât este nevoie de ani de zile pentru vindecare.

Nu trebuie să vedem totul în negru. Există o diferență între negru și alb. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre păcătoși care nu se pocăiesc și care trebuie disciplinați de către biserică. O tendință periculoasă este aceea de a arunca adevărul peste bord, în numele dragostei creștine. Nu aceasta este calea pe care trebuie să mergem. Adevărul nu poate fi păstrat fără luptă. Dar în toate și prin toate, trebuie să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții. Dragostea nu este indulgentă - dragostea este iertătoare. Nu putem trăi fără ea. Dragostea este legătura vieții dintre tine și Dumnezeu, dintre tine și fratele tău.

“Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră în fața oamenilor, ca să fiți văzuți de ei (...)”

Matei 6:1

Atunci când Isus Își avertizează ucenicii să fie cu luare aminte, motivul este unul foarte real. El cunoaște mai bine decât tine capcanele din viața ta spirituală și știe cât de ușor aluneci într-o mascaradă ieftină, nemaitrăind în fața lui Dumnezeu, ci în fața oamenilor. Viața ta spirituală ajunge o cochilie fără conținut. De aceea, ai motive serioase pentru a te cerceta, ar fi teribil să îți descoperi adevărata stare abia în Ziua Judecării. Atunci va fi prea târziu să te mai pocăiești.

Un vechi proverb spune că omul este așa cum este când este complet singur.

Dumnezeu nu vede cum văd oamenii. Pe El nu-L interesează cuvintele, ci puterea. Există ceva ascuns în inima ta, dincolo de impresia pe care ți-o dai ție însuși și altora? Pericolul de a ascunde o inimă rece și moartă în spatele unei aparențe creștine este unul real. Ne vine ușor să devenim preocupați și captivați de lucrurile care se văd, scoțându-L afară pe Cel Nevăzut.

Poți să privești spre tine însuși fără a te simți stingherit? Oare nu ar trebui să te întrebi: “Unde mă aflu, la urma urmei?” Oare nu ar trebui să te rogi cuvintele psalmului 139:23-24? “Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!”

Domnul cunoaște toate lucrurile. La El trebuie să mergi. Este bine să știi că El te cunoaște deplin. El nu va rupe o trestie frântă. Isus vrea să te conducă înapoi, la începuturi, acolo unde ai primit har fără să plătești nimic în schimb. Știi că păcatul cel mare din inima ta și necurăția ta strigă către cer. Atunci Isus S-a apropiat de tine cu har – har nemeritat; în tot universul, pentru tine conta Unul singur: Isus. Rămâi în fața Lui; trăiește-ți viața în lumina feței Lui. Doar împreună cu El viața ta spirituală poate rămâne proaspătă și sănătoasă!

Referințe biblice

Vechiul Testament

Geneza

3:1 14 Sep pg 84

Exod

3:12 10 Iulie pg 18

5:2 11 Sep pg 81

20:7 14 Aug pg. 53

1 Împărați

17:6 4 Iulie pg 12

17:6-7 3 Aug pg 42

Neemia

1:3 14 Sep pg 84

Psalmi

17:4 30 Aug pg 69

23:6 30 Iulie pg 38

25:14 9 Sep pg 79

15 Sep pg 85

40:2 10 Aug pg 49

62:5 12 Sep pg 82

91:14 19 Sep pg 89

Psalmi (cont.)

96:9 15 Iulie pg 23

103:2 20 Sep pg 90

106:7 6 Sep pg 76

116:15 22 Aug pg 61

139:23 30 Aug pg 69

30 Sep pg 100

Proverbe

4:26 12 Iulie pg 20

10:25 3 Iulie pg 11

Isaia

40:28-29 11 Iulie pg 19

41:10 24 Iulie pg 32

43:1 17 Aug pg 56

43:2 23 Aug pg 62

43:4 18 Iulie pg 26

44:3 2 Aug pg 41

44:5 4 Sep pg 74

45:3 17 Iulie pg 25

53:5 18 Sep pg 88

53:7 18 Iulie pg 26

Noul Testament

Isaia (cont.)

54:14	5 Iulie	pg 13
55:12	5 Sep	pg 75
58:11	12 Aug	pg 51

Ieremia

23:6	21 Aug	pg 60
29:13-14	21 Iulie	pg 29
50:6	16 Aug	pg 55

Amos

3:6	13 Aug	pg. 52
-----	--------	--------

Mica

7:19	9 Iulie	pg 17
------	---------	-------

Hagai

1:5-6	13 Iulie	pg 21
2:19	13 Iulie	pg 21

Matei

6:1	30 Sep	pg 100
7:23	19 Sep	pg 89
9:36	8 Sep	pg 78
9:37-38	6 Aug	pg 45
10:28	7 Iulie	pg 15
11:5, 10	23 Iulie	pg 31
17:2	23 Sep	pg 93
25:40	29 Aug	pg 68
25:42	7 Iulie	pg 15

Marcu

6:18	28 Sep	pg 98
8:36	23 Aug	pg 62

Luca

1:15,17	1 Aug	pg 40
3:21	2 Iulie	pg 10
5:3	7 Sep	pg 77
6:12	17 Sep	pg 87
10:39	24 Aug	pg 63
12:36	21 Sep	pg 91
22:16	24 Sep	pg 94
22:19	25 Aug	pg 64

Ioan

1:29	26 Sep	pg 96
1:51	2 Iulie	pg 10
13:35	28 Iulie	pg 36
17:24	26 Iulie	pg 34
19:18	31 Aug	pg 70
19:30	9 Iulie	pg 17
21:18	22 Aug	pg 61

Faptele Apostolilor

4:12	20 Iulie	pg 28
20:29	14 Sep	pg 84
27:24	1 Sep	pg 71

Romani

14:13	15 Sep	pg 85
15:29	1 Iulie	pg 9
16:25, 27	14 Iulie	pg 22

1 Corinteni

1:4	5 Aug	pg 44
-----	-------	-------

2 Corinteni

5:15	29 Aug	pg 68
8:2,4	16 Sep	pg 86
8:9	27 Sep	pg 97
10:11	28 Sep	pg 98
12:9	19 Aug	pg 58
	17 Sep	pg 87

Galateni

4:31-5:1	15 Aug	pg 54
5:9	31 Iulie	pg 39

Efesenii

1:4	25 Iulie	pg 33
1:6	7 Aug	pg 46
1:9-10	8 Iulie	pg 16
1:13	29 Iulie	pg 37
1:15-16	13 Sep	pg 83
5:4	9 Aug	pg 48

2 Tesaloniceni

2:9-10 28 Aug pg 67

Evrei

1:14 22 Sep pg 92

2:3 22 Iulie pg 30

4:10 19 Iulie pg 27

8:11-12 16 Iulie pg 24

10:25 10 Sep pg 80

10:39 26 Aug pg 65

Iacob

1:21 20 Aug pg. 59

1 Petru

2:23 4 Aug pg 43

11 Aug pg 50

2:24 26 Sep pg 96

3:9 8 Aug pg 47

4:8 29 Sep pg 99

5:7 18 Aug pg 57

1 Ioan

1:4 25 Sep pg 95

1:7 2 Sep pg 72

4:2 6 Iulie pg 14

5:12 20 Iulie pg 28

Apocalipsa

1:6 27 Iulie pg 35

27 Aug pg 66

4:1 20 Sep pg 90

7:17 3 Sep pg 73

13:7 23 Aug pg 62

“Un singur lucru trebuie”

Astfel i-a răspuns Isus Martei, când aceasta se simțea lăsată singură să se descurce cu toate treburile casei și s-a plâns lui Isus de Maria.

Dar care este acel singur lucru care trebuie? Isus nu dă un răspuns direct, dar arată că Maria își alesese partea cea bună. Locul în care trebuie să te găsești pentru a avea parte de singurul lucru de care ai cu adevărat nevoie în viața aceasta, este la picioarele lui Isus – acolo, El ni se dăruiește pe Sine Însuși, căci de El avem nevoie mai mult decât de orice altceva.

Iată scopul meditațiilor din cartea acesta – nădejdea că Îl vei întâlni pe Dumnezeu în Hristos, în așa fel încât să nu Îl mai pierzi niciodată.

Despre autor:

Hans Erik Nissen locuiește în Copenhaga, Danemarca. S-a născut în 1938 și și-a luat masteratul în teologie în 1965. Este căsătorit cu Benedicte și are trei fiice. A murit în 2016. A fost pastor pentru scurt timp în Copenhaga. În perioada 1970-2003 a fost directorul Colegiului Biblic din Hillerød, Danemarca.

Dansk Balkan Mission 2018